

HARLEQUIN *Historická romance*

Anne Ashleyová

Zdráhavá markýza

Název originálu:

The Reluctant Marchioness

První vydání:

Mills & Boon, 2002

Překlad:

Tereza Sýkorová

Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 2002 by Anne Ashley

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo

Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2007

Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin

Enterprises Sp. z o.o., Warszawa

Tento titul vychází v edici Historická romance

ISSN 1730-3664.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Studio Q, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 115 Kč / 145 Sk

ISBN 978-83-238-4989-6

Anne Ashleyová

ZDRÁHAVÁ MARKÝZA

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

PRVNÍ KAPITOLA

Lady Carstairsová ospale hleděla ven z okna salonu, když náhle spatřila nádherný kočár tažený lesklými a silnými vraníky, který zastavil před jistým domem na náměstí. Okamžitě zpozorněla. Ne že by ji tak uchvátil samotný luxusní kočár, její pozornost zaujala především žena, která se z kočáru o okamžik později vynořila, stanula poněkud strnule na chodníku a upřeně se dívala vzhůru na přepychový dům, před nímž zastavila.

„Jémine, propána!“ zvolala lady Carstairsová. „Že by někdo z rodiny Stapelfordových zemřel? Nevíš o tom něco, Sereno? Já si nevzpomínám, že by se ke mně byla donesla podobná zpráva.“

Její dcera zvedla hlavu od knihy, kterou si toho rána půjčila v místní knihovně, a zaměřila svůj krátkozraký pohled na místo na náměstí.

„To, že je ta dáma oblečená od hlavy po paty celá v černém, ještě neznamená, že pro někoho truchlí, máti,“ poznamenala břitce. „Mnoho žen a dívek v dnešní době se vyznačuje svou oblibou pro oblečení této barvy.“

Lady Carstairsovou tento zdravý selský rozum její starší dcery velmi často nanejvýš rozčiloval. Tentokrát však byla připravena si ho nevšímat.

„Máš pravdu, samozřejmě. A ten závoj přes tvář má možná jen proto, aby skryla svou totožnost.“

V očích se jí při těch slovech zlomyslně zablýsklo. „A já bych jí takové bezpečnostní opatření ani nevyčítala, jestliže se chystá navštívit toho ohavně bezcitného markýze z Wroxhamu!“

Serena si neodpustila pobavený úsměv. Její matka nevynechala žádnou příležitost, aby utrousila nějakou znevažující poznámku o domýšlivém aristokratovi, který si jí vytrvale nevšímal.

„Slyšela jsem tě už za ta léta vyslovit lecjaká nelichotivá slova na adresu lorda Wroxhama máti, a možná byla oprávněná, protože ten muž si bezpochyby získal pověst prvotřídního nadutce, nicméně musím uznat, že při těch několika příležitostech, kdy jsem měla tu

čest se s ním setkat tváří v tvář na rozličných večírcích či plesech, jeho chování bylo vždy příkladné.“

„Ale!“ posměšně ji odbyla lady Carstairsová. „Má k lomu ostatně dobrý důvod! Přece by nechtěl, aby padla na jeho jméno ještě větší pohana, než už se stalo. Už se o něm napovídalo dost nepěkných drbů, když ho před lety záhadně opustila jeho mladá žena.“

„Ano, to chápu.“ Serena pod hustými hnědými kadeřemi nakrčila čelo a zamyšleně se zamračila. „Ovšem já jsem nikdy nevěřila té hloupé povídačce o tom, že ji zavraždil.“

Lady Carstairsová tentokrát dala průchod své nevoli.

„A proč proboha ne, drahá? Copak markýze tak dobře znáš, abys mohla vědět, že nemá vůbec nic společného s jejím zmizením?“

„To nikoliv, máti,“ odpověděla Serena po svém tichém způsobu a pokračovala: „Nevzpomínám si, že bych s ním někdy hovořila. Pochybuji, že je vůbec obeznámen s mou existencí. Nicméně, slyšela jsem

o něm za ta léta již tolik, že jsem nabyla jistoty, že se jedná o vysoce inteligentního muže, který není nakloněn divokým dobrodružstvím a excentrickým zábavám. Proto se neustále divím, proč by se vlastně oženil s lady Jennifer Audleyovou, pokud to nebylo skutečně jeho přání. Koneckonců, je přece velmi bohatý, možná jeden z nejbohatších mužů v zemi. Pochybuji, že motivem, proč si zvolil za svou manželku dceru hraběte z Chardu, bylo tučné dědictví.“

„Mám dojem, že na tom, co říkáš, něco je,“ byla nucena připustit lady Carstairsová.

„Kromě toho. pakliže připravil její smrt, musel k tomu mít velmi dobrý důvod. Pokud by například náhle zatoužil oženit se s jinou ženou, jistě by zajistil, aby tělo jeho ženy bylo nalezeno, tak aby o její smrti nebylo žádných pochyb. A ty dobře víš, že markýzu doposud nenašli,“ připomněla ještě matce Serena.

Hraběnka tentokrát pouze přikývla na znamení souhlasu.

„Je mi známo, že v průběhu let bylo jeho jméno spojováno s různými krásnými ženami, ale nikdy jsem neslyšela, že by projevil sebemenší zájem se s některou oženit. Navíc velmi dbá na to, co se sluší. Podle všeho nikdy nebere žádnou ze svých milenek do

Wroxham Park ani je nezve do své městské rezidence. Dámy bez doprovodu nejsou v jeho domově vítány. Takže jsem velmi zvědavá,“ dodala a pohlédla přes náměstí na onen dům, o kterém hovořila, „jestli se té dámě, která právě vystupuje po schodech, podaří vstoupit dovnitř.“

Přesně stejná otázka napadla mladého komorníka Thomase, který o okamžik později otevřel dveře. Dobře věděl, že jeho pán nevpuští do domu dámy bez doprovodu, ať jsou jakéhokoliv věku. Nicméně tato žena byla očividně vznešená lady, pokud se dalo soudit podle oděvu a kočáru, který ji sem přivezl. Navíc si pouze přála zanechat tu pro jeho lordstvo dopis. Thomas usoudil, že to zajisté nemůže vadit.

„Co se tady děje?“ ozval se náhle hlas staršího komorníka těsně za jeho zády a Thomas okamžitě odstoupil, vděčný, že byl zbaven břemena těžkého rozhodování, zdali vpustit návštěvu dovnitř, a rád přenechal neznámou dámu svému přísnému učiteli.

Zkušený starší komorník jediným rychlým pohledem odhadl, že jejich návštěva je velmi vážená osoba. Nedovolil však tomuto vědomí ovlivnit své rozhodování. „Lord Wroxham není doma, paní,“ oznámil zdvořile, avšak rozhodně. „Navrhoval bych proto, abyste se zastavila zítra, až se jeho lordstvo vrátí, pokud by vám to vyhovovalo.“

„Nikoliv, Slocombe, to by mně rozhodně nevyhovovalo,“ odpověděla dáma překvapivě tichým a uhlazeným hlasem. „Dobře si vzpomínám, žeš mi už jednou v minulosti odepřel přístup do tohoto domu... Nechci, aby se to opakovalo. Ted' odstup!“

Nebyl to ani tak její chladný autoritativní tón, co přimělo komorníka automaticky poslechnout rozkaz, jako spíš vzpomínka, která se náhle vynořila v jeho mysli a při níž ho zamrazilo v zádech podél jeho mírně artrózní páteře.

Tiše zavřel dveře a otočil se. Pohlédl na ženu štíhle postavy, která nyní stála v síni, a postupně v něm sílilo neblahé tušení, když se marně snažil proniknout pohledem skrz černý závoj, který halil její tvář.

„Kdybyste mi prosím sdělila vaše jméno a účel vaší návštěvy,“ promluvil hlasem, který však postrádal jeho obvyklou sebejistotu,

„možná bych vám mohl být nějak nápomocen v nepřítomnosti jeho lordstva.“

Chvíli bylo ticho, než se žena pomalu otočila a pozdvihla pěstěnou ruku k závoji.

„Jsem si jistá, že už dobře víš, kdo jsem, Slocombe.“

Thomas, který celou dobu mlčky přihlížel, nemohl uvěřit svým očím. Ani ho tolik neudivila krásná ženina tvář orámovaná loknami tmavě hnědých vlasů, jako pohled na jeho učitele, jehož tvář náhle nabrala popelavé barvy.

„M... má lady... Takže jste to vy!“ zahuhňal Slocombe, který si ani nevšiml, že jeho mladý pomocník se tiše vytratil, aby sdělil svým kolegům, že přísný vládce veškerého služebnictva v domě snad poprvé v životě naprosto ztratil svou obvyklou vyrovnanost.

„Jak vidíš,“ odvětila žena, jejíž hlas byl stále chladný a odměřený a neprojevoval sebemenší náznak emoce. „Jak velmi dobře víš, nejsem zcela obeznámena se zařízením tohoto domu, proto mi můžeš být zajisté nápomocen, Slocombe, když mě dovedeš do knihovny, kde jistě najdu všechno potřebné k tomu, abych mohla tvému pánovi napsat krátký dopis.“

Komorník opět automaticky uposlechl rozkazu. Vydal se přes síň s podlahou z černobílých dlaždic a otevřel návštěvnici dveře. Majestátně kolem něj prošla, a když vstoupila do místnosti a rozhlédla se po jejím zařízení, všiml si, že se jí na tváři objevil mírný úsměv.

„Ano,“ promluvila sama k sobě a zamířila ke stolu. „Přesně takto jsem si představovala zdejší knihovnu.“

Aniž by řekla cokoliv dalšího, klidně se posadila, vytáhla z horní zásuvky list papíru a vzala pero z kalamáře. Slocombe si nevšiml, že by její bílá ruka, která jezdila sem a tam po papíře, třeba jen na okamžik zaváhala. Očividně přesně věděla, co chce napsat, a učinila to rychle. Pod svůj vzkaz přidala zdobný podpis a následně dopis zapečetila.

„Do dnešního dne jsem ti neudělila žádný rozkaz, Slocombe,“ připomněla mu, když se zvedla od stolu, „ale teď ti jeden udělím. Tento dopis ti svěřuji, abys ho předal osobně svému pánovi, až se vrátí.“

Slocombe automaticky převzal dopis, který mu podala.

„Jak si přejete, má lady,“ odpověděl zdvořile a sledoval ji, jak míří pevným, ladným krokem zpět ke dveřím. „Má lady, já...“

Když jeho hlas váhavě utichl, ještě jednou se otočila a pohlédla na něj zelenýma očima, v nichž nezbylo vůbec nic z jejich mladého teplého pohledu, na který si dobře vzpomínal.

„Lítost, stejně jako hřích, vrhá velmi dlouhý stín, Slocombe, je to tak? Ať si to přejeme sebevíc, nikdo z nás nemůže změnit, co se stalo v minulosti, takže bych ti radila, abys neplýtvat svým i mým časem v marném pokusu tak učinit. Přeji příjemný den,“ s těmi slovy tiše opustila dům a nechala Slocomba napospas bolestným vzpomínkám a hořké lítosti.

Smutně pokýval hlavou, aniž by si byl zcela jistý, jak si vyložit tento nenadálý obrat událostí. Jedna věc však byla jistá – návrat lady znamená nade vší pochybnost, že nic v domácnosti Staplefordových nezůstane při starém.

O hodinu později ona dáma, jejíž návštěva způsobila komorníkovi lorda Wroxhama takové rozpaky, vstupovala do jiného domu v jiné elegantní části města. Poté, co si svlékla cestovní oděv, zamířila přímo do slunného salonu a právě se usadila v pohodlném křesílku u okna, když se otevřely dveře a dovnitř vstoupila mladá žena přibližně stejného věku.

„Ach Mary!“ lady nabídla nově příchozí ruku k podání. „Přišla ses podívat, jestli mě dnešní zážitek nějak poznamenal?“

Mary se chopila nabídnuté ruky a přátelsky stiskla její štíhlé prsty. Pak se uvolnila a pohlédla na okamžik zkoumavě na tvář své společnice.

„Tedy, musím vás ujistit, slečno Jenny, že jste se vůbec nezměnila.“

„Návštěva proběhla skutečně překvapivě hladce, ale možná to bylo tím, že tam nebyl.“

Mary, která právě upravovala závěsy, se na okamžik zarazila.

„A kampak se vytratil?“

„Nemám tušení a ani jsem se nevyptávala. A Slocombe je, narozdíl od tebe, Mary, velmi korektní a spolehlivý služebník. Nikdy by sám od sebe neprozradil takovou informaci.“

Na jejích dokonale tvarovaných rtech se objevil lehký úsměv.

„Moje nečekaná návštěva ho sama o sobě dost vyvedla z míry i bez toho, abych se vyptávala na současné místo pobytu jeho pána.“

„Pchá! To já bych toho starocha teprve vyvedla z míry, kdyby se mi jenom dostal do rukou!“

Lady se teď široce usmála.

„Mary, tvoje oddanost ke mně je pokaždé tak dojemná, ale myslím, že ubohému Slocombovi křivdíš, když ho považuješ za necitlivého člověka. Vždyť jenom dodržoval příkaz, který dostal od svého pána, když mě před mnoha lety odmítl vpustit do našeho městského sídla. Ani na okamžik nepochybuji, že byl přesvědčen, že mi můj strýc nabídne přístřeší. A když mluvíme o mém milujícím strýčkovi...“

Jennifer vstala a přistoupila k sekretáři, aby si znovu pročetla seznam, který si sepsala toho rána na jediný list papíru.

„Dnes večer se koná Chardovský ples. Myslím, ano, skutečně si myslím, že je načase, aby lady Jennifer Audley Staplefordová, markýza z Wroxhamu, oznámila svůj návrat do vybrané společnosti. Můj strýc mi před lety nebyl ochoten nabídnout přístřeší. Bude zábavné sledovat, jak zareaguje, až se dnes večer nezvaná objevím na jeho plese.“

Mary tentokrát smrtelně vážně pohlédla přes celou místnost na svou mladou paní a uvědomila si přitom, že se tato dáma už téměř vůbec nepodobá tomu vyděšenému děvčeti, které kdysi objevila, jak bloudí ulicemi města.

„Slečno Jenny, jste si jistá, že děláte správnou věc? Pořád mám takový dojem, že byste byla udělala nejlépe, kdybyste zůstala v Irsku. Tam jste byla v bezpečí.“

„A tady budu také v bezpečí,“ odvětila Jennifer,

Ilrou zнову dojala starostlivost její věrné přítelkyni-. „Jak jsem už zmínila dříve, můj strýc je neúspěšný slaboch. Není v jeho moci, aby mi působil sebemenší potíže.“

„Ale ne! Neměla jsem na mysli toho šilhavého prťouse! Myslela jsem přímo jeho. Jestli je pravda třeba jenom polovina z toho, co jsem o něm slyšela...“

„Mary, Mary,“ přerušila ji přátelsky Jennifer, „pokaždé, když se zlobíš nebo máš starost, začneš být bojovná jako Irka!“

„Však taky jsem Irka. A jsem na to jak se patří hrdá!“

„A to je správně,“ prohlásila Jennifer a pohled, který vrhla na svou přítelkyni, prozrazoval víc než jen náznak náklonnosti. „Ale jak už jsem řekla, Wroxham se vrátí až zítra, takže není nejmenší šance, že bych se s ním dnes večer setkala.“

„Ale dříve nebo později se s ním setkáte.“

„To je bohužel nevyhnutelné, teď když jsem uvedla běh událostí do pohybu. Nicméně, jsem na to připravená.“

Následovala chvíle ticha a potom znovu promluvila Mary.

„Ale co když na to přijde, slečno Jenny?“

„Dalo mi velikou práci zajistit, aby na to nepřišel.“ Tentokrát však její povzbudivý úsměv nepůsobil příliš věrohodně. „No tak, Mary, už si nedělej starosti. Mnohem lépe uděláš, když mě teď pěkně upravíš, abych vypadala k světu na svém prvním vystoupení ve vybrané londýnské společnosti.“

Od svého příjezdu do hlavního města minulý měsíc Jennifer úmyslně tajila svoji totožnost. Nezůstala však zavřená v domě, který si pronajala na dobu, po kterou plánovala zdržet se ve městě. Kromě té jediné příležitosti, kdy se sem před mnoha lety vydala, aby navštívila svého manžela jen proto, aby jí bylo zabráněno ve vstupu do jejich městského sídla, nikdy předtím ani potom hlavní město nenavštívila, až nyní. Proto měla tentokrát v plánu mnoho aktivit a navštívila postupně mnoho zajímavých míst.

Využila také této příležitosti, aby si rozšířila svůj šatník, a právě při své návštěvě u jednoho známého krejčího v Bond Street zjistila, že její strýc se svou hraběnkou pořádá počátkem každé sezóny výroční ples. Jedná se o neopakovatelnou příležitost, akci, na které se schází společenská smetánka, a je to tedy událost, kterou si ona v žádném případě nemůže nechat ujít.

Když Jennifer dostala nápad na ten ples se vypravit, nebyla si zprvu tak úplně jistá. Jedinou pohnutkou, proč se vypravila do Anglie, bylo vyhledat svého odcizeného manžela a vyzvat ho, aby podnikl okamžité kroky k ukončení jejich nevydařeného manželství. Toto byl její hlavní úkol. Zároveň však ji nenapadal žádný důvod,

proč by si během svého pobytu nemohla také trochu užít. Z rozličných důvodů jí bylo v minulosti odepřeno zažít počátek sezóny ve velkém městě a nyní se domnívala, že toto je vynikající příležitost, jak si tento politováníhodný nedostatek zkušenosti vynahradit.

Když večer v den konání plesu vystupovala vzhůru po impozantním schodišti, předvedla svůj živý smysl pro humor. Služebná, která jí svlékla její elegantní večerní plášť, se ani nepokusila zeptat se jí na pozvánku. Jak rozdílné bylo přijetí tehdy před mnoha lety, když se sem pokusila uchýlit poté, co jí byl odepřen vstup do Wroxhamova městského sídla. Byla tenkrát přijata velmi podezíravě a strýcovo uvítání bylo možné označit jakkoli, jen ne jako vřelé. Velmi pochybovala, že tentokrát bude jejím nenadálým příchodem nadšený. Ovšem tentokrát byla pevně rozhodnuta nedat strýci nejmenší příležitost, aby ji podruhé vykázal ze svého domu.

Když dospěla k vrcholu schodiště a vydala se přeplněnou chodbou vstříc plesovému sálu, uvědomila si, že svůj příchod načasovala přímo dokonale. Hrabě z Chardu a jeho hraběnka, kteří se bezpochyby domnívali, že přivítali poslední hosty, opustili své místo u vstupních dveří, ale nevzdálili se natolik, aby neslyšeli hlas svého sloužícího, který jasným a zvučným hlasem oznámil její jméno.

Napjaté ticho, které nastalo, bylo pro Jennifer zkouškou sebeovládání. Jen s největším úsilím se držela, aby nevybuchla smíchy, když spatřila zděšené pohledy, které se na ni upíraly, zatímco elegantně vstupovala do sálu v černých šatech ušitých na míru tak, že lnuly těsně ke křivkám jejího těla a svou temnou barvou zvýrazňovaly dokonalou barvu její pleti.

„Dobrý večer, strýčku Fredericku,“ pozdravila, když došla až k němu.

Nedokázala potlačit úsměv při pohledu na jeho tvář, která vyjadřovala nevěřící ohromení. Kdysi dávno k němu chovala záštiplné pocity, poté, co jí odepřel pomoc, když zoufale potřebovala podporu, ale nyní už z těch pocitů nezbylo nic. Jennifer si zřetelně vzpomínala, že její otec a jeho mladší bratr si nikdy nebyli blízcí, takže mohla jen těžko mít strýci za zlé, že se odmítal angažovat v potížích neteře, kterou téměř ani neznal. Ještě navíc když se k tomu

připočetla pověst jejího manžela coby krutého a nelítostného muže, jemuž není radno zkřížit cestu, jak se

o tom ostatně i ona sama přesvědčila. Jedině blázen, anebo možná velmi odvážný člověk, by se odvážil postavit markýzi z Wroxhamu.

„Celkem chápu tvé ohromení, když mě tu vidíš po všech těch letech, strýčku, ale skutečně jsem to já, tvá neteř Jennifer.“

Aniž by mu dala příležitost odpovědět, kdyby toho náhodou byl schopen, o čemž velmi pochybovala, obrátila svou pozornost k jeho hraběnce, ženě, na kterou si vzpomínala jen velmi matně.

„Madam, je to již mnoho let, co jsme se setkaly naposledy, bylo to při příležitosti smrti mé drahé matky, jestli mi paměť slouží dobře.“

„Ehm... ano, je to tak,“ zmohla se na odpověď ohromená lady, která téměř nemohla odtrhnout pohled od jejích nádherně upravených kaštanových vlasů a třpytících se zelených drahých kamenů, které zdobily její štíhlý krk a malé, pěkně tvarované uši.

„Velmi doufám, že mi odpustíte troufalost, s jakou jsem se sama pozvala na váš večírek. A nezlobte se prosím na své služebnictvo, že mě vpustilo do domu. Myslím, že jsem je prostě přesvědčila a oni uvěřili tomu, že jsem si svou pozvánku pouze zapomněla doma.“

„Už o tom nemluvme,“ odpověděla hbitě hraběnka, čímž dokázala, že se jí podařilo znovu získat alespoň část ztracené rovnováhy, zatímco její manžel byl stále velmi vzdálen tomu, aby se s novou skutečností vyrovnal.

„Samozřejmě jste zde velice vítána.“

Jennifer pochybovala, že to je pravda, ale rozhodla se, že nebude prodlužovat jejich rozpaky. Raději využila příležitosti, když do sálu vstoupil další opozdílý host, a v klidu se vzdálila.

Od té chvíle se zpráva o její totožnosti šířila sálem rychlostí ničivého požáru. Měla silné podezření, že

o několik minut později nebude v sále jediný host, který by nebyl přesně obeznámen s tím, kdo je Jennifer. Okamžitě se stala středem pozornosti, a zatímco některé pohledy, které se na ni upíraly, byly obdivné, jiné prozrazovaly především zvědavost a ohromení. Jak tak kráčela místností, uvědomila si, že kdysi při své první krátké návštěvě hlavního města by byla vyděšená takovou nehoráznou

pozorností, které se jí dostalo nyní. Teď však bylo všechno jiné než tenkrát. Už nebyla tím ostýchavým děvčetem, ale stala se z ní sebejistá mladá žena, která se nebojí držet hlavu zpříma a bez mrknutí vrátit zvědavcům jejich troufalé pohledy.

Kdyby byla měla jinou výchovu, kdyby nebyla před patnácti lety tragicky ztratila svou drahou matku, všichni zde přítomní lidé by pro ni nemuseli být cizí, to si uvědomila, když kráčela rozlehlým, jasně osvětleným sálem. Kdyby její matka nezemřela, otec by se jistě zodpovědně zajímal o správu majetku, místo aby bláznivě utrácel jmění v londýnských hernách. Jeho neustálá nepřítomnost v jeho vlastním domě způsobila, že k nim chodilo stále méně a méně návštěv, a Jennifer si zcela zřetelně vybavovala osamělost a odloučení, v němž byla nucena strávit svá mladá léta, kdy jejími jedinými společníky bylo pouze služebnictvo a vychovatelka, když se nepočítají skrovné návštěvy jedné či dvou sousedek.

Bylo by se dalo předpokládat, že její manželství s markýzem z Wroxhamu, které uzavřela v mladém věku šestnácti let, pro ni bude příjemnou změnou, a v jistém smyslu tomu také tak bylo, protože měla víc svobody a v měsících, které strávila ve Wroxham Parku, si získala mnohé nové přátele. Smrt jejího otce pár týdnů po svatbě však znemožnila na jistou dobu její velkou společenskou angažovanost a návštěva hlavního města, kterou s manželem plánovali, museli odložit na příští jaro. Ovšem mezitím se cesty markýze z Wroxhamu a jeho markýzy rozešly.

„Kdo? Kdo že jsi říkala, že to je, Sereno?“

Otázka vyslovená zvučným, poněkud ječivým hlasem vytrhla Jennifer z jejích chmurných úvah. Otočila hlavu, aby spatřila postarší lady oblečenou ve fialové róbě a ošklivém turbanu stejné temné barvy, která si ji prohlížela dychtivěji než všichni ostatní hosté v blízkosti.

„Takže vy jste příbuzná Caroline Westburyové, je to tak?“

„Caroline Westburyová byla moje matka, je to tak,“ odpověděla Jennifer, spíše pobavena než pobouřena tím vtíravým dotazem. „A kdo jste vy, madam?“

„Lady, dovolu, abych vám představila svoji kmotru, vdovu lady Fairfaxovou.“

Jennifer přesunula svůj pohled na mladou ženu, která seděla vedle vdovy Fairfaxové, a nyní vstala. „A mé jméno je Serena Carstairsová,“ dodala v odpověď na Jenniřino tázavě pozvednuté obočí.

„Jsem ráda, že vás poznávám, slečno Carstairsová,“ odpověděla Jennifer a přivětivě se usmála na vysokou mladou ženu, která působila poněkud nesvá.

„Znala jsem i vašeho otce,“ oznámila náhle vdova Fairfaxová, která očividně nesdílela rozpaky své kmotřenky. „Takový okouzluřící muž!“ Vrhla letmý pohled směrem k jejich hostiteli a potom dodala. „Ne jako současný držitel jeho titulu. To je takový ubožáček!“

„Kmotřičko, prosím!“ napomenula ji mírně Serena a pohlédla omluvně na Jennifer, která však nebyla v nejmenším uražená, protože vdova Fairfaxová mluvila čistou pravdu. Přesto však Jennifer automaticky pocítila potřebu strýce bránit.

„Zajisté nemá to kouzlo, jakým můj otec jeden čas oplýval. Můj strýc je, jak jsem pochopila, člověk střízlivého smýšlení. Musím však říct, že to nepovažuji za špatné. Aspoň by díky své střízlivosti nikdy nepřivedl pohanu na jméno, které nosí, a také je pravda, že navrátil domu svých předků jeho někdejší lesk.“

„Není pochyb o tom, že z vašeho otce se v jeho posledních letech stal prostopášník,“ připustila vdova Fairfaxová. „Vzpomínám si, že se po smrti vaší matky velmi změnil,“ dodala a prozradila tak, že se s hrabětem poměrně dobře znala. Zamračeně si prohlédla jeho jediného potomka a pronesla: „Což mi připomíná... o vás jsme si přece také mysleli, že jste mrtvá. To jenom dokazuje, Sereno, že člověk nesmí věřit všemu, co se kde povídá!“

Serena, která vypadala, že by se nejradši propadla do země, se obrátila k Jennifer právě ve chvíli, kdy pozornost vdovy Fairfaxové zaujala jakási postarší dáma.

„Omluvte prosím mou kmotřičku. Už je jí přes sedmdesát a nepřemýšlí už o tom, co říká.“

„Nemusíte se vůbec omlouvat, slečno Carstairsová,“ ujistila ji Jennifer a poodstoupila společně se Serenou kousek dál od výřečné lady, která způsobila tolik rozpaků. „Nemám nic proti tomu, aby se

věci říkaly na rovinu. A abych řekla pravdu, některé poznámky lady Fairfaxové pro mě byly velmi... ehm... zajímavé.“ Oči se jí zvědavě zaleskly. „Netušila jsem, že jsem celé ty roky byla považována za mrtvou. Mohu se zeptat, co se mi podle těch drbů přihodilo zlého?“

Serena zoufale mávla rukou. Nechtělo se jí opakovat všechny ty hloupé klepy, které se před lety rozšířily, ale velmi rychle poznala, že příjemná markýza dokáže být velmi neodbytná, když chce.

„Takže se asi říkalo, že jsem zhynula rukou Wroxhama, je to tak?“

Její náhlý smích byl tak nakažlivý, že se rozesmála i Serena.

„Ale nikdo tomu doopravdy nevěřil,“ ujistila rychle Jennifer.

„Nicméně, jistě i pro mého zatvrdělého manžela to muselo být nanejvýš znepokojivé, že byl považován za vraha.“

„To nemohu říct, lady. Jeho lordstvo neznám zase tak dobře,“ odvětila Serena upřímně. „Přestože při našich návštěvách hlavního města můžeme bydlet v domě mého strýce na Berkley Square.“ Na okamžik zaváhala a potom se odhodlala k otázce: „Nebyla jste to náhodou vy, koho jsme dnes ráno s kmotříčkou viděly před domem jeho lordstva?“

Jennifer se ani nepokusila zakrýt své překvapení.

„Jémine, vy ale musíte mít zrak, když jste dokázala proniknout skrz můj závoj!“

„Právě naopak, lady, mám velmi špatný zrak. Ale kmotříčka nesouhlasí, abych nosila brýle při společenských příležitostech, jako je tato. Nevidím bez nich moc dobře, ale některých věcí si všimnu. Například způsobu, jakým jste dnes večer vstoupila do sálu. Okamžitě jsem si vzpomněla, že ta lady, která ilnes navštívila dům lorda Wroxhama, měla podobný elegantní způsob chůze.“

Jennifer se tímto postřehem cítila velmi polichocena a vřele se na svou novou známou usmála.

„Skutečně jsem dnes navštívila sídlo mého manžela,“ přisvědčila. „Bohužel však nebyl doma.“

„Nikoliv, je už několik dní mimo město. Myslím, že je na dostizích,“ řekla Serena a pak se rozesmála.

. Musím vypadat jako strašná drbna! Ale mám dojem, že příchody a odchody džentlmena takového postavení, jako je váš

manžel, se vždy rychle rozkřiknou. Myslím, že v jednom z dostihů závodila jeho klisna.“

„Musel být tak zklamaný, že nevyhrál!“ Jennifer nedokázala potlačit škodolibý úsměv. „Sama jsem se zajímala o výsledek jistého dostihu, a proto jsem si vyhledala výsledky.“

Aniž by věnovala pozornost překvapení své společnice, Jennifer se odebrala ke dvěma volným židlím.

„Povězte mi, slečno Carstairsová, je toto vaše první návštěva v Londýně?“

„Proboha, to rozhodně ne! Byla jsem se tu poprvé představit v místní společnosti už před několika lety. Byla to ovšem hrůza,“ přiznala upřímně. „Neměla jsem žádný úspěch a pochybuju, že to tentokrát bude jiné. Ovšem tatínek si přál, abych měla ještě jednu šanci, než sem příští rok pojede moje sestra. Jsem si jistá, že Louisa úspěch mít bude. Na rozdíl ode mne je velmi krásná.“

Jennifer si svoji společnici dlouze prohlédla. Byla to pravda, že Serena nebyla zrovna krásná podle běžných měřítek. Měla příliš široká ústa a příliš dlouhý nos, než aby se dala označit za krasavici. Také byla poměrně vysoká a obdařená bujnými křivkami, ale měla krásné šedé oči a dokonalou pleť. Jennifer se slečna Carstairsová líbila.

„Já jsem v hlavním městě vlastně poprvé,“ přiznala Jennifer po chvíli ticha. „Navštívila jsem už některá zajímavá místa. Napadlo mě, jestli máte zítra odpoledne volno, zda byste se mnou nechtěla někam zajít? Je tady ještě spousta míst, která bych ráda viděla.“

Otočila hlavu směrem ke svému strýci a jeho manželce, a když viděla, že oba hledí jejím směrem, rychle vstala.

„Snad budeme mít ještě příležitost promluvit si později, slečno Carstairsová.“

Stejně jako spousta ostatních i Serena sledovala markýzu kráčet přes celý sál, a znovu si uvědomila neskutečnou ladnost jejích pohybů. Musela si přiznat, že vlastně nikdy doopravdy nepřemýšlela o tom, jaká vlastně je manželka toho odměřeného markýze z Wroxhamu. Vůbec ji nepřekvapilo, že je tak nádherná. Nicméně by nepředpokládala, že bude tak okouzující a bezprostřední, bez

náznaku pýchy nebo namyšlenosti. V tomto směru byla pravým opakem svého arogantního a nepřístupného manžela.

Serena se rozhlédla po ostatních hostech a napadlo ji, zda také uvažují o tom, kde se krásná markýza ukrývala celé ty roky, a jestli přemýšlejí, co asi způsobilo rozpad jejího manželství. Serenu samotnou by nikdy nenapadlo zajímat se otevřeně o takové osobní věci, ale když sledovala svoji novou známou, která nyní hovořila s jejich hostitelem a hostitelkou, nemohla si pomoci a doufala, že snad časem dostane příležitost se s nádhernou markýzou seznámit lépe.

DRUHÁ KAPITOLA

Bylo už pozdní odpoledne dalšího dne, když se markýz z Wroxhamu vracel zpět do města. Protože se musel vypořádat s vysokou hustotou provozu, byl nějakou dobu zticha a soustředil se na nalezení volné cesty rušnými londýnskými ulicemi, zatímco jeho společník, pan Theodore Dent, se se zájmem rozhlížel po okolí.

Když vjeli do módnější části města, pan Dent si okamžitě povšiml zvýšené pozornosti, kterou vzbudili u některých kolemjdoucích. Markýz byl sice už od mladého věku známou osobností v nejlepší společnosti, a nebylo tedy nijak zvláštní, že si lidé jeho přítomnosti povšimli, kamkoliv se hnul. Avšak pohledy, které se na něj upíraly dnešního dne, se zdály mnohem delší než obvykle.

„Tak si říkám, Juliane, nepouštěl sis náhodou v poslední době pusu na špacír víc než jindy a neurazil jsi náhodou některé osoby?“

Jeho lordstvo pozdvihlo jedno ze svých proslulých povýšených tmavých obočí. „Každý kdo by tě teď slyšel, Theo, by nutně musel nabýt dojmu, že mě jakýmsi zvráceným způsobem těší, když mohu urážet své blízké.“

„Tedy, tak daleko bych nezacházel, abych tvrdil něco takového. Ovšem musíš uznat, že si z toho moc neděláš, když se ti čirou náhodou přihodí, že někoho urazíš,“ zareagoval markýzův přítel Theo.

Markýzovy úzké rty se zvlnily v pobaveném úsměvu.

„Někdy se sám sebe ptám, Theo, proč vlastně zrovna ty patříš do mého úzkého okruhu blízkých přátel. Napadá mě jediná odpověď, totiž že obdivuji tvou vrozenou upřímnost.“ Na okamžik odtrhl zrak od vozovky a tázavě pohlédl na svého společníka.

„Byl bych příliš troufalý, kdybych se tě teď zeptal, proč se vlastně domníváš, že jsem v poslední době někoho urazil?“

„Důvod je jednoduchý. Všiml jsem si v posledních několika minutách jednoho či dvou zkoumavých pohledů, které byly vyslány naším směrem.“

„Jestli je to tak, pak je pravděpodobné, že jejich pozornost jsi upoutal spíše ty sám,“ odvětilo jeho lordstvo suše. „Jestliže s tím nic neuděláš a budeš pořád vypadat jako přerostlá vos, musíš se smířit s tím, že budeš děsit své spoluobčany čím dál tím častěji.“

Aniž by byl třeba jen trochu uražen, pan Dent pohlédl dolů na svou křiklavou žlutohnědě pruhovanou vestičku, která těsně lnula k jeho široké, mužné hrudi.

„Je s tebou, Juliane, starý brachu, jedna potíž. A totiž, že jsi tak ukrutně nevynalézavý, pokud se týká oblečení. Nechápu, jak jsi mohl být celá ta léta považován za vůdčí osobnost módního světa!“ Znovu si povšiml mírného úsměvu, který se objevil na markýzově tváři. „Mě si lidé nikdy ani nevšimnou, ať se snažím sebevíc zaujmout jejich pozornost svým oděvem,“ promluvil posmutněle. „Mnohem pravděpodobnější bude, že se jisté osoby už dozvěděly, že jsi včera utrpěl těsnou porážku v dostizích.“

„Možná máš pravdu,“ připustil markýz, nijak viditelně smutný z toho, že jeho favorizovaný závodník byl v závěru těsně poražen jednou irskou kobyloou. „Podařilo se ti vlastně nakonec zjistit jméno majitele té kobyly?“

„Ano, patří mladému lordu Fanshawovi. Trenér byl poněkud skoupý na slovo, ale podařilo se mi zjistit, že ten kuň pochází z O’Connellových stájí. Byl jsem však ujištěn, že současný majitel nemá v úmyslu koně prodat.“

„To je škoda,“ prohlásil markýz poté, co se mu podařilo mistrně vytočit zatačku a vjet s vozem na náměstí. „Byl bych mu za tu kobytku nabídl slušný peníz.“

Ještě než stačil své nádherné hnědáky zastavit před svým domem, otevřely se dveře a po schodech lehce vyklopýtal ven jeho komorník. Jestliže si markýz povšiml podivného pohledu svého služebníka, když se chopil oteží, nedal to na sobě v žádném případě znát, vešel do domu a zamířil chodbou přímo do knihovny.

Poté co naplnil dvě sklenice a jednu z křehkých nádob podal svému příteli, přistoupil se svým vínem k pracovnímu stolu a pana Denta nechal, aby se usadil v jednom z pohodlných křesel u krbu.

„Můj komorník je tak neuvěřitelně výkonný, Theo. Naprostý poklad!“ Lord se posadil ke stolu a začal se probírat úhledně

srovnanou hromádkou papírů, které čekaly na jeho pozornost. „Vyřizuje většinu mé korespondence a nechává tu pro mě jen ty dopisy, které považuje za zajímavé.“

Nakonec narazil na obálku, kterou jeho komorník taktně neotevřel, a okamžitě rozpoznal dětský škrabopis.

„Nechápu, proč Deborah neustále cítí potřebu posílat mi tolik dopisů.“

Přidržel si zprávu před očima na vzdálenost paže, aby lépe rozluštil narychlo naškrábané řádky. „Ach, no, prý mě postrádá a domnívá se, že jsem nejukrutnější kruťas pod sluncem, když raději jedu na dostihy, než abych strávil nějaký čas v její společnosti, když ona po mně tolik prahne.“

Hodil protivný dopis do odpadkového koše. „Samozřejmě ve skutečnosti prahne po nové broži, nebo po nových náušnicích, nebo možná dokonce po náhrdelníku, který by doplňoval ten náramek s rubíny, který jsem jí dal minulý týden. V poslední době je skutečně nanejvýš dotěrná a obzvláště hrabivá a chtivá. Je načase, abych si za ni našel náhradu. Co říkáš, Theo?“

„Jsem tvůj přítel už mnoho let, Juliane,“ promluvil pan Dent poté, co vyprázdnil obsah své sklínky, ale ani já bych si nikdy netroufl dávat ti rady v takových osobních záležitostech. A zajisté nikdy ve věcech, které přísluší srdci.“

„Můj milý Theo, nepokoušej se sám sobě něco namluvit. Moje, ehm, srdce, v těchto záležitostech nikdy nemá žádné slovo.“

„Jsi studený jako psí čumák, Wroxhame, nezdá se ti?“ Pan Dent podrobil lordovu tvrdou tvář dlouhému zkoumavému pohledu. „Měl jsi už za posledních několik let půl tuctu milenek a možná i víc, ale k žádné z nich jsi vůbec nic necítil.“

„To bych zase netvrdil,“ opáčil lord Wroxham po chvilkové úvaze. „Dvě nebo tři z nich jsem si docela oblíbil. Ale pokud mám být upřímný, nemohu tvrdit, že mě třeba jen na okamžik zneklidnilo, když jsem měl ukončit některou ze svých... řekněme potěšujících... známostí.“

Zdvihl pohled od vzoru na koberci a všiml si, že do místnosti vstoupil komorník.

„Ano, Slocombe. O co jde?“

„Omlouvám se, že vyrušuji, můj lorde, ale slíbil jsem, že vám tento vzkaz předám osobně ihned po vašem návratu.“

Když markýz přebíral od Slocomba dopis, nedal znát pražádnou emoci ani pozdvihnutím jediného ze svých pyšných obočí, rozlomil pečeť a přelétl očima přes těch pár řádků psaných pěkným, svižným rukopisem.

„Počkej ještě okamžik, Slocombe,“ řekl a zastoupil svému komorníkovi dveře, kterými se právě chystal opustit místnost. „Kdy byl tento dopis doručen?“

„Nebyl doručen, lorde. Lady se zde předevčírem pozdě odpoledne zastavila osobně, aby vám zde nechala tento vzkaz.“ Chmurně pohlédl směrem k psacímu stolu. „Napsala ho vlastnoručně přímo v této místnosti, sire.“

Markýzovi jen poněkud ztuhla jeho mocná hranatá čelist, avšak jeho hlas byl klidný jako vždy a neprozrazoval ani stopu jakéhokoliv pocitu.

„Jsi si zcela jist, že to byla skutečně ona?“

Komorník pohlédl chmurným pohledem svému pánovi do očí.

„Ach ano, můj lorde. Jsem si naprosto jistý. Lady... lady se poněkud změnila, ale ne natolik, abych okamžitě nepoznal, že je to ona.“

Markýz propustil komorníka mírným pokývnutím hlavy a poté se v celé své výši vztyčil nad psacím stolem a zamířil k oknu, aby se nepřítomně zahleděl na náměstí.

„Doufám, že nejde o nějaké špatné zprávy?“ nadhodil pan Dent.

„Nejsem si zcela jistý, jestli jsou to špatné zprávy, nebo ne,“ odvětil markýz po chvíli zamyšleného mlčení. „Zdá se, že se moje žena rozhodla znovu se objevit v mém životě.“

„Cože?“ Pan Dent měl dojem, že se snad musel přeslechnout, a proto se ještě zeptal: „Máš na mysli Jenny?“

„Možná mívám občas výpadky paměti, ale mám takový dojem, že mám jenom jednu ženu.“ Markýz pokynul rukou směrem k psacímu stolu, kde nechal ležet onen krátký vzkaz. „Přečti si ten dopis sám.“

Theodore zaváhal, ale jen na okamžik, a na muže jeho velikosti překvapivě rychle došel ke stolu.

„Dobrý bože na nebesích!“ zamumlal, neschopný uvěřit, zda může věřit vlastními očima. „Myslíš, že to může být vůbec pravda? Chudinka malá... po všech těch letech.“

„Takže ty ses taky domníval, že je mrtvá?“ V markýzově přitažlivém hlubokém hlase se ozývala stopa sarkastického tónu, jehož si jeho přítel v posledních letech všiml stále častěji.

„Ehm, ano... myslím, že jsem se domníval, že je to tak,“ připustil s nevolí. „Koneckonců, Juliane, vždyť jsi nikdy nedokázal vypátrat ani jedinou stopu, která by tě k ní přivedla. Ovšem nikdy jsem si ani na chvíli nemyslel, že bys měl ty sám něco společného s jejím zmizením.“

„Někteří o tom byli pevně přesvědčeni.“

„Ale nikdo z tvých přátel, Wroxhame, ne ti, kdo tě dobře znají,“ ujistil ho Theodore a znovu pohlédl na dopis, který stále svíral ve své obrovské ruce. Zamračil se, když ho náhle něco napadlo. „Jsi si jistý, že tento dopis skutečně psala Jenny? Poznáváš její písmo?“

„Ne, to nemohu tvrdit. Z těch dopisů, které mně psala krátce před svým zmizením, jsem četl jenom jediný.“

Theodore si nebyl úplně jistý, ale zdálo se mu, že v markýzově hlase slyší stopu lítosti.

„Takže to všechno může být nějaký podvod?“

„Ne, to si nemyslím. Vždyť jsi sám slyšel, co říkal Slocombe. Nedělalo mu nejmenší potíže, aby ji poznal.“ Markýz se vrátil ke stolu a převzal od Theodora ještě jednu dopis... „Nevzpomínám si, že by měla měla tak elegantní rukopis. Ve všech směrech převyšuje Debořin dětský škrabopis, to musím uznat.“

„No a co jsi předpokládal? Jennifer v žádném případě není nějaká...“ pan Dent se v tu chvíli zarazil, když si všiml posměšného pohledu markýzových šedých očí. Zavrtěl hlavou a jeho výraz náhle velmi zvažněl. „Víš, Juliane, je pro mě pořád těžké uvěřit, že by Jennifer někdy byla schopna udělat to, co jsi tvrdil, že udělala. Nikdy jsem tomu zcela nedokázal porozumět... Vždyť ctíla samotnou zemi, po které jsi kráčet.“

„Copak myslíš, že jsem ti lhal?“

V očích jeho lordstva teď nebyla ani stopa posměchu a pan Dent sklopil pohled k zemi. „Jistě že ne, Wroxhame.“ Smutně potřásl hlavou. „Ale půjdeš se s ní setkat, že?“

„Možná.“

Pan Dent nedokázal zcela zakrýt svoje pobouření nad tímto zdánlivým nezájmem z markýzovy strany.

„Ale určitě jsi přece zvědavý, kde se celou tu dolin skrývala, a chceš vidět, jak se za ta léta změnila.“

„Zvědavost jsem vždy považoval za poněkud vulgární, můj milý Theo. Naštěstí jsem touto chorobou nikdy sám netrpěl.“ Markýz se mdle přesunul přes celou místnost k lahvím s vínem, aby doplnil svou sklenku. „Celá ta léta jsem to tady vydržel bez své manželky... jsem si jistý, že se bez ní obejdu i nadále.“

Pan Dent byl přístupem svého přítele jen mírně překvapen, avšak většina vznešené společnosti byla přímo ohromena netečností markýze z Wroxhamu ohledně návratu jeho krásné mladé manželky.

Choval se stále tak, jako by se nepříhodilo nic zvláštního: chodil do klubu, navštěvoval přátele a večer se účastnil velmi vybraných večírků. I markýza se nechala hojně vidět ve městě a zdálo se, že návrat jejího manžela nijak neumenšil její vlastní potěšení z rozličných aktivit. Od oné noci, kdy poprvé navštívila ples v Chardu, navštívila ještě několik dalších večírků. Ovšem nějakou podivnou náhodou, anebo to snad byl záměr, se markýz a jeho manželka bohužel nikdy neobjevili společně na stejném místě.

Jestliže někteří lidé věděli, proč před všemi těmi lety markýza zmizela, rozhodně se se svým tajemstvím nešířili a společnost se mohla jen domnívat, co vlastně způsobilo rozpad manželství, a čekat, jak se události vyvinou. Zcela přirozeně byly všechny pohyby markýze z Wroxhamu i nadále sledovány s nejvyšším zájmem ze strany valné většiny vybrané společnosti, ale teprve koncem dalšího týdne byl spatřen, jak zamířil se svými statnými hnědáky do Curzon Street a zastavil svůj kočár před jistým domem, který byl pronajatý na tuto sezónu.

Sluha, který ho vpustil dovnitř, ho nechal čekat na chodbě jen krátkou chvíli, než ho zavedl do útulného salonu s výhledem na ulici. Paprsky ranního slunce proudily dovnitř oknem a zdálo se, jako

kdyby byly všechny namířené přímo na jedinou přítomnou osobu. Zlatá záře, která obklopovala štíhlou postavu sedící u stolu a píšící dopis, zdůrazňovala bohatou hřívu kaštanových kadeří, které zaujaly lordovu pozornost tehdy před lety, když ji viděl poprvé skotačit na louce plné divoce rostoucích květin.

markýzovi nejbližší přátelé by jen těžko odhadovali, co se odehrávalo v jeho hlavě ve chvíli, když přešel do středu salonu, neboť výraz jeho tváře byl stejně nečitelný jako vždy. Jenom pulsující žíla na jeho spánku a ztuhlá čelist prozrazovaly, že není tak netečný, jak by si při této příležitosti přál být. Při příležitosti prvního setkání s ženou, kterou téměř devět let nespátřil.

„Můžeš se u mě posadit Wroxhame,“ vyzvala ho mírně, aniž by zvedla hlavu od stolu a aniž by přerušila psaní dopisu.

Markýz si zvolil, že bude raději stát, a sledoval její krásně tvarovanou bílou ruku, jak se pohybuje po papíře. Teprve když dokončila rozdělanou práci a přeložila hotový dopis, zdvihla konečně hlavu, a nabídla mu tak první pohled na svou něžnou tvář.

poslední době mělo více osob tu drzost, aby učinili poznámku o půvabu jeho manželky. Nyní se sám mohl přesvědčit o naprosté oprávněnosti jejich obdivných slov. Bývala nepopíratelně pěkným děvčetem a teď musel tiše uznat, že k ní čas byl velkorysý, zdůraznil lícní kosti a smyslnou křivku dokonale vytvarovaných rtů. Jenom ty okouzlující zelené oči, jasné a zářivé, zůstaly nezměněné.

„Očividně dáváš přednost stání před sezením.“ Svůj jemný hlas dokonale ovládala a stejně jako její výraz neprozrazoval ani stopu jakékoliv emoce, kterou by snad pociťovala při tomto jejich prvním setkání po dlouhé době.

Jeho vlastní sebeovládání mu vždy přinášelo příjemný pocit uspokojení. I na druhých lidech si velmi cenil zdrženlivosti, ale z nějakého podivného důvodu ho tato dokonalá ukázka sebeovládání u jeho manželky velmi popouzela. Jistě přece musí něco cítit, když se po tolika letech znovu vidí!

„Tvůj čas je nepochybně vzácný,“ pokračovala stejně vyrovnaným hlasem. „Já mám také jen omezené množství času, protože plánuji za pár dní opustit hlavní město.“

Na rtech se jí objevil jen lehký náznak pobaveného úsměvu, vstala od stolu a přistoupila k oknu, takže mohl vidět její krásnou postavu, která byla přesně tak štíhlá, jak si ji pamatoval, ale zároveň křivky nabýly větší ženskosti.

„Předpokládám, že je to pro mě veliká pocta, že ses vůbec rozhodl mě navštívit.“

Povšiml se jejího sarkastického tónu a trochu se zamračil.

„V dopise, který jsi mně napsala, jsi neuvedla důvod, proč si přeješ se mnou setkat,“ připomněl jí a na okamžik se podívil, proč je celá oblečená ve chmurné černé barvě.

„Čekala bych, Wroxhame, že ten důvod bude muži tvé intelligence a tvého důvtipu více než jasný.“ Otočila se, aby na něj znovu pohlédla, přejela očima jeho postavu od hlavy k nohám a poté mu bez jediného mrknutí vrátila jeho lehce ironický pohled. „Domnívám se, že je načase, abychom ukončili náš směšný svazek. Vím, že rozvod není jednoduchý a může trvat nějakou dobu, než se podaří vyřídit, ale jsem si jista, že pro muže tvého postavení to nebude nic neuskutečnitelného.“

„Možná,“ připustil. Sáhł do kapsy svého na míru šitého kabátku a vytáhł tabatěrku, použil její obsah, pak vybraně uzavřel malované víčko naučeným pohybem jediného prstu... „Nicméně, aniž bych chtěl působit nemístně zvědavě, rád bych se dozvěděl, proč jsi po všech těch letech tak z ničeho nic zatoužila naše manželství ukončit.“

„Jestliže bys rád věděl, zda si přeju získat svobodu, abych se mohla provdat za někoho jiného... pak odpověď zní nikoliv, Wroxhame, to není ten důvod.“ Ironický záblesk v jejích očích si nijak nezadal s jeho vlastním pohledem. „Jedna zkušenost s... manželským blahobytem... mně stačila víc než dost, to tě mohu ujistit.“

Jeho výraz potemněł a bylo více než očividné, že ho tato uštěpačná poznámka ani v nejmenším nepobavila.

„Snad bych ti měl taktně připomenout, drahá lady, že to já jsem byl tou poškozenou stranou, nikoliv ty.“

Přestože jí kolem rtů stále pohrával jemný úsměv, když konečně promluvila, její hlas byl ponurý.

„To je něco, na co zřejmě nikdy nezapomenu. Ani na chvíli nepředpokládám, že bys mi mohl odpustit, že jsem z tebe udělala paroháče. Právě proto by rozvod byl přínosem pro nás oba.“

Samozřejmě, že měla pravdu. A přesto se mu z ně– lakého důvodu nechtělo přislíbit splnit její požadavek, a proto se zeptal:

„Proč ses celou tu dobu ani jedenkrát nepokusila se se mnou setkat? Byl to snad nějaký ubohý pokus o pomstu za to, že jsem tě nechal ve Wroxham Park a nereagoval jsem na tvé dopisy a odmítal jsem se s tebou setkat?“

„Ačkoliv je to podivné, nebylo tomu tak.“ Hlasitě si povzdechla. „Pokud mám být upřímná, musím přiznat, že jsem k tobě několik měsíců cítila hořkou zášť. Ale musíš pochopit, že jsem tehdy byla velmi mladá, byla jsem spíše dítě než žena. Ale jak roky běžely, začala jsem se na věci dívat jinak. Poté, co jsi našel svou nevěrnou ženu v posteli s jiným mužem, bylo tvoje chování velmi pochopitelné. Kdyby to bylo naopak, ani já bych si s tebou nepřála žádný další konatkt. Nebudu tě unavovat vyprávěním o tom, jak se mně podařilo začít nový vlastní život. Stačí jenom říct, že osud se ke mně zachoval vstřícně a v době, kdy jsme se neviděli, jsem byla nanejvýš šťastná. Mnohokrát jsem pocítila nutkání se s tebou setkat, ale pak jsem tak raději neučinila z důvodů... z důvodů, které nebudu dále rozvádět.“

Znovu si povzdechla, a bylo to velmi upřímné povzdechnutí. „V posledních měsících se však přihodilo něco, co mě přimělo přehodnotit moji situaci. Měla jsem na výběr ze dvou možností – zůstat ztracenou a zapomenutou manželkou, anebo alespoň na krátkou chvíli vstoupit do světa, který jsem před tolika lety opustila.“

Znovu se otočila a pohlédla ven z okna.

„Nepochybuji, že jsi jistě vážně uvažoval o možnosti se znovu oženit, abys mohl zplodit dědice. Kdybych se objevila v době, kdy ses usilovně snažil podniknout kroky, abych mohla být právně prohlášena za mrtvou, jistě by to bylo, mírně řečeno nevíтанé.“ Zvedla bradu a znovu na něj pohlédla přes celý salon. „Možná jsem byla nevěrná, ale nejsem pomstychtivá. Pro nás oba je rozvod jediným rozumným řešením.“

Už podruhé toho dne markýz zažíval pocity, které už velmi dlouho necítil. Zůstal v něm sice vztek a hořká zlost ohledně jejího cizoložnictví, ale společně s těmito přetrvávajícími pocity také pocítil něžný cit, který v něm narůstal.

Byl rozzlobený a zároveň ho tyto nečekané pocity mátly, takže poprvé v životě nevěděl, jak se zachovat. Než si stačil vše urovnat v hlavě, otevřely se dveře za ním a spatřil mladou ženu, taktéž oblečenou v chmurně černé barvě.

Vetřelkyně téměř okamžitě postřehla jeho přítomnost a překvapeně se zastavila v půli kroku.

„Jěžišmarjá, svátá panno, matko boží!“ zvolala. „Takže jste tedy nakonec přece jenom přišel!“

Markýz, který nebyl zvyklý být oslovován tímto způsobem, instinktivně sáhl po svém lornonu a pohlédl skrz něj na ženu, jako kdyby byla nějakým podivným stvořením z jiného světa. Nejedem příslušník vybrané londýnské společnosti se třásl při pohledu na jeho pyšně klenuté obočí, ale na tuto drzou děvku jeho přísný pohled neměl naprosto žádný účinek.

Chvíli na něj zírala a měřila si ho zkoumavým pohledem, než se obrátila k jeho manželce.

Z jejich následného rozhovoru markýz nerozuměl ani slovo. Podle několika pohledů, které se na něj v průběhu hovoru upřely a podle potlačovaného smíchu své manželky však poznal naprosto přesně, o čem se ty dvě spolu baví. Co ho však udivovalo, byla skutečnost, že jeho mladá manželka nejen že dokonale rozumí galsky, ale dokonce dokáže v tomto barbarském jazyce plynne odpovídat!

„No, jestli jste si jistá, že nechcete, abych zůstala, slečno Jenny,“ řekla žena, která se vrátila k běžnému jazyku, aby rozuměli všichni, „nechám vás tu o samotě a půjdu dokončit balení.“

Markýz počkal, až mladá žena odejde, a potom znovu oslovil svoji manželku. „Mohu se otázat, kdo je ta nestoudná žena?“

„Jmenuje se Mary Harperová. Ty bys ji považoval za služebnou. Já ji však považuju za přítelkyni.“

Odpověděla hbitě, ale v jejím chování byla stopa rezervovanosti, jako kdyby jí vadilo, že takto vyzvídá. Samozřejmě že si už v

průběhu jejich setkání povšiml mnoha změn, které se s ní udály. Jenom fyzicky se podobala té ženě, s níž se před devíti lety oženil. Po té nesmělé, ostýchavé dívce však už nezbyla ani stopa. Očividně se za ta léta, kdy se neviděli, vyvinula v mladou ženu, která má svůj vlastní rozum a dokáže dělat vlastní rozhodnutí.

„Teď aspoň nemusím vyzvídat, kde ses celou tu dobu skrývala,“ poznamenal uštěpačně. „Tvoje... ehm... služebná tuto malou záhadu objasnila.“

„Ano, Wroxhame, skrývala jsem se za mořem v Irsku.“ Přistoupila ke stolu a začala sbírat papíry, které tam nechala. „A nyní, pokud mne omluvíš, mám málo času. Snad budeš sdostatek laskavý a dáš mi vědět, až promluvíš se svými právníky. Budu ochotně souhlasit s jakýmkoliv podmínkami, které si stanovíš. Nechci od tebe nic víc než svoji svobodu.“

markýzovi znovu vzplanul vztek, i když nedokázal určit, jestli je to spíš proto, že ho tak rychle vypoklonkovala, anebo proto, že dala jasně najevo, že nestojí o jeho finanční pomoc, ať už teď, nebo v budoucnosti, a tedy vlastně že ho už nepotřebuje.

„Nemusíš zvonit na služebnou,“ ujistil ji úsečně, když natáhla ruku po zvonku. „Dokážu se vyprovodit ven sám.“

Odešel, aniž by řekl cokoliv dalšího, dokonce ani nepozdravil.

Markýz nikomu neprozradil, dokonce ani svému věrnému komorníkovi, kam se toho dopoledne chystá, ale Slocombovi bylo naprosto jasné, koho lord toho dne navštívil. Vrátil se pozdě odpoledne s pochmurným výrazem ve tváři a byl úsečnější než obvykle. Poté, co udělal příkaz, že nechce být v žádném případě vyrušován, se odebral do knihovny a zamkl za sebou dveře, aby ho skutečně nikdo a nic nevyrušilo.

Ve srovnání s ostatními příslušníky své společenské vrstvy byl markýz vždy střídavý ve svých způsobech, obzvláště pokud jde o konzumaci tvrdého alkoholu, avšak toto setkání s jeho mladou manželkou po takové době ho rozrušilo víc, než by byl kdy ochoten přiznat dokonce i sám sobě, a proto se rozhodl hledat útěchu v obsahu jisté průhledné nádoby.

Vzal láhev s nápojem a sklenici a usadil se ve svém oblíbeném pohodlném křesle u krbu. Nedělalo mu žádné potíže vybavit si před

očima dnešní obraz ženy, kterou si kdysi vzal: štíhlá, elegantní a sebejistá, stojící u okna. Zvládla jejich první setkání s takovým neuvěřitelným sebeovládáním. Když ji dnes viděl, každým coulem vychovanou lady, bylo těžké uvěřit, že kdysi byla tou nezodpovědnou dívkou, která zasadila takovou ránu jeho sebevědomí, když ho podvedla s mladším bratrem jeho souseda. Nedokázal obraz Jennifer žádným způsobem vytěsnit ze své mysli, a jak o tom tak přemýšlel, uvědomil si, že jeho dobrý přítel Theodore Dent měl pravdu. Bylo těžké uvěřit, že někdo takový jako ona byl schopen se takto zachovat. Sám by tomu nevěřil, kdyby byl její nevěru neviděl na vlastní oči. Nikdy by nevěřil, že by dokázala ponížit sebe i jeho takovým ubohým způsobem.

Julian sáhl po lahvi, kterou odložil na blízký stůl, a nalil si druhou sklenku, pak se zase usadil v křesle a vzpomínal na událost, na niž se celá ta léta tak usilovně pokoušel zapomenout.

Počátkem září se tehdy vrátil z Londýna, aby zjistil, že jeho mladá manželka si vyjela na vyjížďku s Geoffrey Wilburnem. Tehdy si o tom nemyslel nic zvláštního. Byl rád, že se Jennifer dokázala tak rychle spřátelit s jejich nejbližšími sousedy. Teprve když přišla na návštěvu Geoffreyho ovdovělá sestra, Melissa Roystonová, začal si dělat trochu starosti o bezpečnost své manželky, protože Jennifer a Geoffrey se podle všeho vydali ven už před několika hodinami.

Bez dlouhého rozmýšlení se vydal s Melissou hledat ty dvě ztracené děti. Odpoledne přišlo a Melissu napadlo, že její bratr a Jennifer se možná ukryli v malém stavení u lesa, kde Geoffrey pravidelně přebýval při svých střeleckých vyjížďkách. Koně byli uvázaní venku; což byl jasný důkaz toho, že jsou uvnitř. Když s Melissou v patách vstoupil dovnitř, spatřil mladý pár v posteli, bez oblečení, jasný důkaz nevěry jeho manželky. Geoffrey byl zděšen. Jennifer byla jenom trochu omámená, jako kdyby spala a nebyla úplně probuzená.

Ještě teď si Julian vybavoval ten vše stravující vztek, který následoval po tomto okamžiku nevěřícího ohromení. Kdyby byl zůstal ve stavení jen

o okamžik déle, byl by si možná vybil svou strašlivou zlost fyzickým útokem na Geoffreyho nebo Jennifer, nebo možná na oba.

Proto jenom odešel, aniž by řekl jediné slovo. Když za ním přišla domů Jennifer, která víc než kdy jindy působila jako zmatené dítě, podařilo se mu znovu získat nad sebou plnou kontrolu a ledový klid, kterým byl pověstný široko daleko.

Vzpomínal si, že ho alespoň ještě více neznechucovala tím, že by prolévala potoky slz a prosila o odpuštění. Prostě tam jenom stála se skloněnou hlavou, když jí sdělil, že se okamžitě vrací do Londýna, zatímco ona zůstane ve Wroxham Park, nebude přijímat žádné návštěvy a nebude opouštět dům, dokud on nerozhodne ohledně jejich budoucnosti a nevrátí se, aby jí to sdělil.

Musel uznat, že mu nebylo ke cti, že se nepokusil odpovědět na žádný z jejích několika dopisů, které mu napsala v následujících týdnech. Byl spíše rozzlobený než znepokojený, když se dozvěděl,

že neuposlechla jeho přísného zákazu neopouštět jeho dům v Londýně. Bylo to toho dne, kdy se stavil v městské rezidenci hraběte z Charu a nenašel ji tam, a kdy si začal poprvé dělat starosti o její bezpečnost.

Když se okamžitě jel přesvědčit do Wroxham Park, jestli je vše v pořádku, zjistil s překvapením, že se nevrátila. Ani s využitím služeb společnosti Bow Street Runners se mu nepodařilo objevit, kde se ukrývá.

Jak plynuly roky, napadalo ho stále častěji, že se Jennifer přihodilo nějaké neštěstí, ale ani jednou ho nenapadlo podniknout kroky, aby ji nechal právně prohlásit za mrtvou... A ona zatím celou tu dobu žila šťastně a spokojeně v Irsku!

Primhouřil oči a znovu sáhl po lahvi s kořalkou. Nedokázal pochopit, jak se jí podařilo tam celou tu dobu přežít. Neměla za mořem žádné příbuzné, dokonce ani vzdálené, tím si byl naprosto jistý. Navíc si s sebou vůbec nic nevzala, kromě několika kusů oděvu, které se vešly do příručního zavazadla. S výjimkou svatební čelenky zůstaly všechny šperky na místě. Ze zásuvky jinak zmizelo pouze kapesné, které jí dal za těch několik měsíců, které spolu strávili.

Kdo se o ni tedy postaral? Kdo ji u sebe ubytoval, kdo jí dával najíst? Kdo jí dal dostatek prostředků, aby se mohla vrátit do Anglie a mohla si v Londýně pronajmout poměrně luxusní bydlení? Kdo je

ted' jejím ochráncem? Vzmáhal se v něm pocit, který byl právě tak silný jako vztek. Byl to pocit, jaký dříve nepoznal a jemuž se rozhodl nedávat žádný název.

Poté co obrátil sklenku kořalky do hrdla, vstal a vyšel na chodbu, aby se setkal se svým komorníkem, který šel právě kolem. Sloomba, který pracoval pro rodinu Stapelfordových celý život, by ani ve snu nenapadlo, že jeho pán vypil skoro celou láhev brandy. Když markýz oznámil, že by dnes rád povečeřel v klubu, artikuloval zřetelně a bez potíží, a když zamířil po schodech nahoru do své ložnice, ani trochu se nekmácel.

Jestliže se v klubu zdál poněkud netečný, nikdo se tomu nepodívoval. Markýz nikdy nebyl příliš upovídaný, dokonce ani ve společnosti svých nejbližších přátel. Ani jeho milenka si nevšimla ničeho zvláštního v jeho chování, když ji ten večer navštívil. Jejich milování bylo stejně dokonalé a stejně vášnivé jako vždy a dokonale uspokojující, alespoň tedy pro ni. Markýz se ovšem cítil velmi neuspokojený a měl potíže se spánkem.

Když se ráno vzbudil a spatřil první paprsky vycházejícího slunce, vstal z postele, aniž by vyrušil ženu, která spokojeně spala vedle něj, a začal se oblékat. Nevzpomínal si, že by se byl někdy v minulosti cítil tak otupěle, tak naprosto nespokojeně s celým svým životem. Pohlédl dolů na svou milenku, která ležela mezi zmuchlanými pokrývkami s odhalenými plnými nadry, jež lákala k dalším intimnostem, on však nepocítil sebemenší touhu zůstat. Pohlédl na její hezkou tvář s plnými rty, které byly svůdně pootevřené, a na kadeře zlatých vlasů ležících na polštáři. Pak se mu však v mysli náhle vybavila ještě krásnější tvář orámovaná divokou hřívou hnědých vlasů. Zavřel oči, aby se ten obraz ztratil, ale marně. Jestliže Deborah se vši svou smyslností, nedokáže vytěsnit z mysli jeho manželku, pak je načase, aby si našel nějakou milenku, která to dokáže.

TŘETÍ KAPITOLA

Půl hodiny po svém návratu do města Jennifer přijala ve svém domě prvního hosta. A sotva odešel, už přišel další host, takže klepadlo nikdy nezahálelo.

„U všech svátých!“ zvolala Mary, když uprostřed odpoledne vstoupila do salonu a našla svou mladou paní tentokrát úplně osamocenou. „Cožpak všichni ti lidé nemají na práci nic lepšího než chodit na návštěvu a celý den žvanit?“

Jennifer, která dobře věděla, jak její věrná společnice nesnáší plýtvání časem, se musela pousmát.

„Pokud bychom to posuzovaly podle dnešního dne, skoro by to tak vypadalo. Musíš si ale uvědomit, Mary, že takový pohodlný život si může dovolit vést jenom hrstka vyvolených. Pro většinu lidí je to úplně jinak, jak obě dvě až příliš dobře víme.“

Odvrátila se od okna, když ji náhle cosi napadlo. „A když o tom tak hovoříme... podařilo se ti zjistit něco o tvé sestře?“

Mary zavrtěla hlavou.

„Ovšem nejsem si jistá, jestli to není převlečené požehnání, slečno Jenny. Obě víme, co byla zač. Zaplať pámbůh, že se moje drahá maminka nikdy nedozvěděla, co se z Kate stalo!“

„Nesmíš si o své sestře myslet něco špatného, Mary,“ namítla Jenniffer jemně. „Okolnosti ji přinutily žít takovým způsobem života, aby přežila... zatímco já...“

„Vy nejste žádná děvka, slečno Jenny! A ani jste nikdy nebyla!“

„Znám někoho, kdo by s tebou v tomto bodě nesouhlasil,“ odvětila Jennifer a posadila se znovu na židli, na níž seděla skoro celý den.

„Ten nadutec ať si myslí, co chce!“ zvolala Mary znechuceně a bylo patrné, že o markýzi z Wroxhamu nemá valné mínění. „Pche! Ani v nejmenším nepochybuju, že by se on sám vzdal svého potěšení, zatímco...“

„Zatímco já jsem žila životem jeptišky,“ doplnila Jennifer a na okamžik zauvažovala, proč se vlastně vzdala společnosti mladších mužů, přestože k tomu v minulých letech měla bezpočet příležitostí. „A pokud jde o Wroxhama, máš naprostou pravdu, Mary. Lady Carstairsová mi zrovna minulý týden prozradila, že si v průběhu let vydržoval celou řadu krásných milenek.“

Mary vyjádřila svůj názor na Sereninu kmotru tím, že si znechuceně odfrkla, a potom se zkoumavě a zamyšleně zahleděla na svou mladou paní.

Zнала Jennifer asi lépe než kdokoliv jiný. Trávily spolu spoustu času, obzvláště v prvních letech jejich přátelství. Zažila u Jennifer období těžkého zoufalství, ukázky divokého vzteku a rok od roku častěji také sledovala radost a spokojenost, která přišla do jejího života. A přesto by ochotně přiznala, že byly chvíle, kdy vůbec netušila, co si její mladá paní myslí a co cítí, obzvláště pokud šlo o osobu markýze.

„Musím říct, slečno Jenny, že jsem si jeho lordstvo představovala úplně jinak,“ přiznala po chvíli.

„Vážně?“ odvětila Jennifer se stopou údivu. „Vždyť si vzpomínám, že jsi okamžitě poznala, kdo to je, když jsi ho spatřila v tomto pokoji, přestože jsi ho nikdy předtím neviděla.“

Mary pokrčila rameny.

„To byla nejspíš intuice. I když jste o něm nemluvila příliš často, občas jste se o něm zmínila, a podle toho jsem si vytvořila v mysli určitý obrázek. Představovala jsem si, že je nafoukaný a domýšlivý. A to také je a jak! Ale také jsem si představovala, že je vysoký, tmavovlasý a pohledný.“

Jennifer o tom chvíli uvažovala.

„No, ve dvou z těch bodů máš pravdu. Je vysoký a tmavovlasý. Jistě je pěkný, ale nevzpomínám si, že bych ho někdy považovala za obzvláště pohledného muže.“

Opřela se o opěradlo a v myšlenkách se vrátila do doby o mnoho let nazpět. „Vzpomínám si naprosto přesně na ten den, kdy jsem ho viděla poprvé. Byl u nás na návštěvě se svým přítelem Theodorem Dentem, jehož rodiče byli nejbližšími sousedy mého otce. Vzpomínám si, že jsem byla na louce a trhala jsem luční květiny, a

najednou jsem vzhledla a spatřila jsem markýze; vypadal tak hezky a tak elegantně, jak seděl na statném hnědákovi. Myslím, že jsem se do něj zamilovala na první pohled.“ Rozesmála se a bylo znát, že se směje sama sobě. „Jémine! Bývala jsem taková naivní a důvěřivá dívka! Opravdu jsem tehdy věřila, že mě miluje také. A co hůř, představovala jsem si, že spolu budeme žít šťastně až do smrti!“

Mary na rozdíl od své mladé paní nepovažovala toto upřímné vyznání za směšné. Ve skutečnosti byla velmi vyděšená, když před pěti dny vstoupila do této místnosti a spatřila tady jeho lordstvo. Poté, jak se zachoval k její paní a přítelkyni, se Mary rozhodla, že ho nebude mít ani trochu ráda, a přezíravý přístup, který k ní zaujal, ji v nejmenším nepřiměl změnit její rozhodnutí. Jenže také si všimla něčeho v jeho ledově šedých očích, něčeho, co ji přesvědčilo, že není ke své krásné markýze tak chladný, jak by rád působil.

„Jste si skutečně naprosto jistá, že vás nikdy nemiloval, slečno Jenny?“

„Naprosto jistá, Mary,“ odvětila markýza bez váhání. „Už nejsem žádné romantické dítě. Už se nepokouším něco si namlouvat. Wroxham se se mnou oženil, protože jsem byla nevinná, jednoduchá, poddajná a cudná dívka z dobrého rodu, která mu dá dědice, o něhož stojí, a která ho nebude vyrušovat v jeho životním stylu.“

Tentokrát se rozesmála skutečně pobaveně. „Jak jsem se ale od těch dob změnila! Pokud se nemýlím, tak teď zasahuji do jeho životního stylu ve velké míře. Nepochybuji, že společnost sleduje každý jeho pohyb stejně horlivě, jako sleduje mě. Musí mu to být tak protivné! Stejně jako já, i on je ve své podstatě uzavřený člověk, který potřebuje být často o samotě.“

„A co vy, slečno Jenny? Vám ta zvýšená pozornost nevádí?“

„Za čas by mi snad mohla začít vadit. Ale nyní je to pro mě zcela nová zkušenost, a proto zajímavá. Musíš si uvědomit, Mary, že toto je moje první opravdová návštěva v hlavním městě, a skutečně se mně tady moc líbí.“ Pokrčila rameny, které kdosi označil za ta nejkrásnější v celém Londýně. „Kromě toho pochybuji, že se zde budeme muset zdržet déle, než je nutné. Jakmile Wroxham navštíví své právníky a podnikne kroky k ukončení našeho manželství, můžeme se ihned vrátit do Irska.“

„Jste si jistá, že navštíví své právníky?“

„Myslím, že už to jistě udělal. Nepředpokládám, že chce být na celý život uvázan k nevěrné manželce.“ Jennifer chvíli tiše hleděla na svou věrnou společnici a všimla si lehké pochybnosti v jejích tmavých očích. „Pročpak o tom pochybuješ?“

Mary jen zavrtěla hlavou.

„Ani nevím. Když tady byl, všimla jsem si něčeho v jeho očích, a zapochybovala jsem, jestli...“

Odmlčela se, neboť náhle zaslechla klepání na dveře.

„Ale ne, kdo to asi zase je? Nechám vás o samotě, slečno Jenny, abyste mohla v klidu přijmout návštěvu. Jenom mi povězte, jaké šaty vám mám připravit na dnešní večer.“

„Vezmu si asi ty šaty, které jsem měla na plese u svého strýce. A smaragdy.“

Mary rozzlobeně mlaskla.

„Už zase černé! Dobře víte, že pan James by si to nepřál. Velmi dobře věděl, jak ho milujete.“

Jennifer se nepokusila odpovědět. Jenom smutně pohlédla na prázdný krbový rošt, ale hned zase vzhlédla a smutek z jejích očí okamžitě zmizel, když se těsně po Maryině odchodu otevřely dveře a na prahu se objevil vysoký muž, který šířkou svých ramen téměř vyplnil celý rám dveří.

„Jémine! Theo!“ zvolala Jennifer a bez zaváhání napřáhla obě ruce, aby ho přivítala. „Jak milé, vidět tě po všech těch letech!“

Natáhl se k ní, aby uchopil její štíhlé prsty svýma mohutnými rukama a překvapivě jemně je stiskl.

„Jenny, pohled na tebe by vzal dech i tomu nejzatvrzelejšímu muži! Jsem tak rád, že vypadáš tak dobře a tak šťastně!“

V jejích nádherných zelených očích, které si tak dobře pamatoval, se uličnický zajiskřilo.

„Můj milý Theo, nepovídej, že jsi snad jedním z těch, kdo se domnívali, že se ke mně Wroxham zachoval hanebně?“

„To samozřejmě ne!“ prohlásil Theo a zatvářil se tak pohoršené, jak jen to při jeho dobráckém vzezření bylo možné. „Wroxham má svoje mouchy, ale není to žádný vrah.“

„Vřele doufám, že máš pravdu, Theo,“ odpověděla a oči se jí zaleskly ještě víc. „Když mě minulý týden navštívil, vypadal, jako kdyby mě docela s chutí zaškrtil.“

Theodore se zasmál, když uslyšel toto prosté sdělení. Markýz toho o své návštěvě moc nenamluvil, jenom se zmínil o tom, že jeho žena se poněkud změnila. Což bylo ovšem nanejvýš zdrženlivé vyjádření!

Theodore se zamyslel. Nebyla to ani tak změna vzhledu, jako spíš změna vystupování, která ho překvapila ve chvíli, kdy vstoupil do místnosti. Teď z ní přímo vyzařovala sebejistota. Předpokládal, že se z ní stala mladá žena, která se už nebojí vyjádřit svůj názor. Není divu, že je Wroxham od setkání s ní celý nesvůj! Jestliže se Theodore příliš nemýlil, krásná markýza už nechovala ke svému pyšnému, aristokratickému manželovi ten bezmezný obdiv jako kdysi.

„Chtěl jsem tě navštívit už před několika dny, ale tvůj služebník mi řekl, že jsi odjela z města,“ řekl a vděčně přijal víno, které mu nalila, a posadil se do křesla, které působilo, že by ho mohlo unést.

„To není můj služebník, Theo. Patří k tomuto domu, společně s velmi šikovným kuchařem a domovníkem. Majitel byl rád, že může svoje služebnictvo nechat v Londýně, zatímco on a jeho rodina odcestují do zahraničí, a já jsem za to byla velmi vděčná,“ prozradila. „Je obtížné sehnat dobré služebnictvo v méně rušných obdobích, natožpak když je sezóna, to mi řeklo hodně lidí.“

Jennifer se posadila do druhého křesla. Cítila se v přítomnosti tohoto mohutného muže naprosto uvolněná. Ale vlastně, to si musela připomenout, v jeho přítomnosti se vždycky cítila skvěle. Vedle Wroxhama bývala kdysi poněkud ostýchavá, ale s Theem si takto nikdy nepřipadala. Vždycky ho měla velmi ráda, i když byla ještě stydlivá dívka, která se bála hovořit s lidmi.

„A copak to, Theo, že ses pořád neoženil?“ otázala se s náznakem nevole. „Cožpak za ta léta ani jedna pěkná dívka nezaujala tvoji pozornost?“

„To ano,“ přiznal poté, co si lokl vynikajícího vína. „Potíž je v tom, že pěkné dívky nemají zájem o takového hromotluka, jako jsem já.“

Jennifer se přátelsky usmála. Bylo smutné, že to, co řekl, byla nejspíš pravda. Opravdu byl nadprůměrně vysoký a rozhodně ne pohledný. Za poslední léta taky trochu přibral, což mu na kráse nepřidalo. Nedostatek fyzické krásy společně s jeho rozpačitostí v přítomnosti žen, to obojí stačilo, aby to většinu příslušnic opačného pohlaví odradilo od bližšího seznámení. Což byla ohromná škoda, protože teprve když člověk poznal pana Theodora Denta blíže, dokázal ocenit, jaký je to okouzlující a milý džentlmen.

Jennifer potřásla hlavou.

„Někdy se ženám divím. Vždyť ty bys byl pro kteroukoliv z nich skutečně úžasný manžel!“

Jeho široká hrud' se ještě víc nadmula a hedvábí, z něhož měl ušité sako, se napnulo až skoro k prasknutí.

„Tedy, kdybych našel nějakou mladou ženu dost odvážnou na to, aby si mě vzala, tak bych se vynasnažil!“

Znovu okusil obsah své sklenky, a jak ho převaloval na jazyku, uvažoval, zda pochází z vlastního sklípku krásné markýzy. Jestliže ano, pak měla rozhodně vkus.

„Ale dost o mně. Co jsi vlastně celou tu dobu dělala ty?“

Všiml si obezřetného výrazu na její tváři a v tu chvíli si okamžitě vyhuboval, že položil takovou otázku.

„Promiň, zlato. Neměl jsem se takhle ptát. Rozhodně jsem nechtěl nějak vyzvídat.“

„Nemusíš se mně omlouvat, milý Theo,“ odpověděla Jennifer a odložila svou ostrážitost. „Myslela jsem, že ti Wroxham určitě už řekl, že jsem žila v Irsku.“

Podle jeho překvapeného výrazu okamžitě pochopila, že o tom nic neví, a to ještě předtím, než řekl: „Ne, to mi Wroxham rozhodně neřekl. Jenom se letmo zmínil o tom, že se s tebou setkal.“

Jennifer ho chvíli tiše pozorovala a Theodorovi připadal její pohled znepokojivě přímý. Tímto způsobem se nikdy dřív nedívala.

„Ale o tom, co vedlo k rozpadu našeho manželství, ti řekl jistě velmi přesně, ne?“

„Ano, Jenny,“ přisvědčil jemně.

Přikývla a ani ji příliš nerozladilo, že se její podezření potvrdilo.

„Myslela jsem si, že jestli to vůbec někomu prozradí, tak to budeš ty, Theo.“

„Myslím, že by to neprozradil ani mně, kdyby býval o tebe neměl takovou starost, když jsi zmizela.“

Tentokrát se zatvářila poněkud skepticky a Theo neváhal, aby ji ujistil, že to je pravda.

„Není z těch mužů, kteří jsou co na srdci, to na jazyku, Jenny. Ty bys to měla vědět vůbec nejlépe.“

Rozhodla se, že na to raději neodpoví. Theodore byl Wroxhamův přítel, možná jeho nejbližší přítel, a proto by bylo velmi nefér, kdyby očerňovala markýzovu povahu sebemenšími náznaky, že ona velmi pochybuje o tom, že markýz vůbec nějaké srdce má. Nicméně, neodpustila si alespoň, aby řekla: „Poté co jsem vstoupila mezi místní smetánku, velmi rychle jsem si povšimla, že společnost o našem manželství nic neví, a byla jsem Wroxhamovi vděčná, že mé špatné mravy neroztroubil do celého světa.“

V koutcích úst jí zahrál drobný úsměv. „Nechápu ale vůbec, co ho přimělo, aby celá ta léta mlčel. Přemýšlím, jestli chtěl spíš chránit moje dobré jméno, anebo svou ohromnou pýchu.“

Ihned poznala, že přivedla Thea do nepříjemné situace. Byl příliš poctivý, než aby přispěchal na obranu svého přítele, aniž by si byl vědom jeho skutečných motivů, a bylo patrné, že si jeho motivy nebyl zcela jistý.

„Ale nemluvme už o mně a o Wroxhamovi,“ nadhodila, aby zmírnila jeho rozladění. „Co jsi celou tu dobu dělal ty? Vzpomínám si, že jsi nikdy neměl příliš v oblibě společenské hemžení, a teď tě potkávám v Londýně přímo na vrcholu sezóny.“

Na jeho přátelské tváři se znovu objevil veselý úsměv.

„Mám velmi rád společnost svých přátel v poklidné atmosféře klubu, Jenny. To jenom v přítomnosti žen se cítím nesvůj. Jsem moc velký a moc nemotorný, to je moje potíž.“ Nato si velmi chmurně povzdychl. „Dneska večer se ale musím snažit. Slíbil jsem, že se objevím na plesu své tety. Moc by se zlobila, kdybych se tam ani neukázal.“

„V tom případě, Theo, pokud nejsi už domluven s někým jiným, bych byla nadšená, kdybys byl dnes mým doprovodem! Tvoje teta, lady Morlandová, mi minulý týden poslala pozvánku.“

Jeho odpověď byla příliš spontánní, než aby mohla být neupřímná.

„Jenny, moje drahá přítelkyně, nic neudělám radši než toto!“

Nikdo by však ani na okamžik nevěřil, že je pan Dent třeba byt jen trochu nadšený z toho, že se stal doprovodem lady Wroxhamové. Když se totiž té noci společně dostavili do domu lady Morlandové, měl při vstupu do plesového sálu na tváři neskutečně útrpný výraz.

To se ovšem nedalo říci o jeho nádherné společnici. Jestliže měla nějaké pochybnosti ohledně prvního setkání se svým manželem na veřejném místě, v žádném případě to na sobě nedala znát. Vlastně působila obdivuhodně uvolněně, zatímco v doprovodu pana Denta kráčela sálem, aby se posadila vedle mladé lady, kterou si v posledních týdnech nejvíce oblíbila.

Poté co si odbyly formality související s prvním setkáním, Serena neváhala hned poté, co se pan Dent vzdálil, sdělit své nové přítelkyni, že před nějakou chvílí dorazil markýz.

„Viděla jsem ho vstoupit do plesového sálu asi před půl hodinou, Jenny. Myslím, že je stále v místnosti vyhrazené pro hráče karet.“

„Ano. Lady Morlandová i její synovec mně už oznámili, že je více než pravděpodobné, že se tady dnes večer objeví,“ pokrčila jedním ze svých štíhlých ramen Jennifer, aby ukázala, že je jí to naprosto jedno. „Dalo se přece očekávat, že se dříve nebo později setkáme na nějaké společenské akci, jestliže se zdržím ve městě, takže jsem neviděla důvod, proč se tomu setkání vyhýbat.“

Jennifer se kolem sebe se zájmem rozhlédla, aby zjistila, kdo všechno je dnes večer přítomen. Už si za těch pár týdnů zvykla, že přitahuje velký díl pozornosti, kamkoliv se hne, takže ji nesčetné pohledy upřené jejím směrem nikterak nerozladily. Většinu přítomných už znala od vidění, jenom jeden muž, který na ni hleděl ještě upřeněji než všichni ostatní, jí nebyl povědomý. Byla si jistá, že se s ním ještě nikdy nesetkala. Když se na něj podívala pozorněji, zjistila, že jeho pohled je upřený na její přítelkyni, a ne na ni.

„Pověz mi prosím, Sereno, kdo je ten odpudivý muž středního věku, který se právě baví s lady Thessingerovou?“

Slečna Carstairsová pohlédla svýma krátkozrakýma očima přes celý sál naznačeným směrem.

„To je lord Sloane. Přijel do města teprve před pár dny. Myslím, že maminka se s ním před lety dobře znala. Jednou nás navštívil v našem domě, ale zdálo se mi, že maminka není vůbec nadšena, že ho vidí. Když odešel, zdála se mi nějak nezvykle nesvá.“

„Nemohu tvrdit, že jsem tím příliš překvapená. Nezdá se mi jako zrovna příjemný člověk,“ odvětila Jennifer a uličnický se usmála, když její pozornost zaujala jiná osoba v sále. „A když hovoříme o nepříjemných osobách...“

Serena musela potlačit výbuch smíchu, když pohlédla směrem, který naznačila její společnice, a když se jí konečně podařilo zaostřit svůj zrak na džentlmena, který se k nim přibližoval. Jelikož Jennifer nikdy nehovořila o svých soukromých záležitostech, Serena neměla ani tušení, proč se Wroxhamovo manželství rozpadlo. Nicméně nabyla pevného přesvědčení, že krásná markýza na rozdíl od velkého množství jiných lidí neměla ani trochu strach ze svého poněkud odměřeného manžela, což dokázala tím, že tázavě pozdvihla jedno ze svých dokonale klenutých obočí, když konečně stanul před ní.

„Dobrý večer, můj lorde,“ pozdravila ho zdvořile, ovšem jen s chabým náznakem vřelosti. „Už jsem se dozvěděla, že jsi mezi hosty dnešního večera.“ Krátce pohlédla na Serenu. „Předpokládám, že se slečnou Carstairsovou se už znáš, když bydlí také na Berkley Square?“

Pokud markýz skutečně do této chvíle nevěděl nic o Serenině existenci, měl alespoň dost vrozeného citu pro slušnost, aby tento fakt zatajil, když ji poprvé v životě poctil mírnou poklonou s náznakem úsměvu.

„Doufám, že odpustíte toto vyrušení, slečno Carstairsová, a půjčíte mi na krátkou chvíli vaši společnost. Moc rád bych totiž,“ dodal a vrhl na Jennifer pohled naznačující výzvu, „moc rád bych vyzval svoji manželku k příštímu tanci.“

Možná to bylo proto, že všichni lidé okolo projevovali neskrývaný zájem o tento markýzův nečekaný projev pozornosti,

možná to bylo proto, že Jennifer chtěla ukázat naprosto všem, včetně svého manžela, že není tak ustrašená, aby se otočila zády k takové výzvě, to Jennifer sama nevěděla, avšak nabídku okamžitě zdvořile přijala. Až teprve, když Wroxhamovi dovolila, aby ji odvedl na taneční parket a zaujali pozici pro začátek waltzu, začala pochybovat o rozumnosti svého rozhodnutí.

Jeho silná mužská ruka, která se jemně dotýkala jejího pasu, v ní vyvolala už téměř zapomenuté hořkosladké vzpomínky na doby, kdy jeho něžný dotek vítala s nadšením, a vzpomněla si, že muž, za něhož se provdala, ačkoliv přes den odměřený a nepřístupný, býval v noci pozorným a zručným milencem. Za všechna ta léta, kdy žili odděleně, nevyhledala ani jedenkrát mužskou společnost, která by přesahovala rámec přátelství. Dokonce za ta léta nikdy ani neměla myšlenky na nějaké intimnosti... až do této chvíle. Přestože její rozum se snažil obhájit pokračování cudného a jednoduchého životního stylu, její tělo, které překvapivě bouřlivě zareagovalo na jeho mužný dotek, bylo zcela jiného názoru.

Odrhla pohled od jeho mistrně uvázané šálky a pohlédla na něj, aby zjistila, že i on se na ni dívá, a na tváři má výraz, který nápadně připomínal naprostou spokojenost. Skoro jako kdyby cítil, jak je zděšená z toho, že má stále i po takové době tu moc vzrušit její zrádné tělo. Její rozhodnutí však zůstalo nezměnné. Už nebyla žádným děvčetem bez vlastní vůle, a pokud šlo o tohoto muže, měla v úmyslu zůstat stále ve střehu. Kdyby jen na okamžik zaváhala, mohlo by to vést k neštěstí.

„Řekla bych, Wroxhame, že bychom udělali dobře, kdybychom neprotančili celý tanec mlčky,“ navrhla a byla spokojená, že alespoň její hlas zůstal dokonale ovládnutý, „jinak se lidé budou domnívat, že už lituješ svého impulsivního rozhodnutí vyzvat mě na taneční parket.“

„Já nikdy nejednám impulsivně, moje drahá lady.“

Jeho tón byl tak úsečný, že se zdálo, jako by i pouhou poznámku o tom, že by se někdy mohl zachovat impulsivně, považoval za nanejvýš urážlivou. Chvilí ji mlčky pozoroval a jeho výraz byl zcela nečitelný.

„To sis snad myslela, že tě budu celý večer naprosto ignorovat?“

„To v žádném případě! Na to jsi příliš dobře vychovaný... nebo možná příliš uvážlivý. Nechtěl bys jistě přidávat další podnět k šíření drbů, kterých o nás koluje beztak už spousta.“ Nedokázala potlačit lehce pobavený úsměv. „I když musím uznat, že jsem neočekávala pozornost dávanou najevo tak nehorázně.“

Přestože na její poznámku neodpověděl, nezdálo se, že by byl zcela nespokojen s její upřímností.

„Uvědomuješ si, Wroxhame, že toto je náš vůbec první společný tanec?“

Poté, co se vyhnuli srážce s divoce tančícím mladým párem, markýz pokrčil rameny.

„Jestli si vzpomínáš, má drahá lady, to odchod tvého otce krátce po našem sňatku omezil naše společenské aktivity. A kromě toho, já tančím jen zřídkakdy.“

„Skutečně?“ nepokusila se zakrýt své překvapení. „Takže to je pro mě vlastně pocta, mám pravdu?“

„Přál jsem si s tebou totiž v klidu pohovořit, má lady.“ Netrpělivě se rozhlédl kolem sebe. „Obávám se ovšem, že jsem se přepočítal ve svém úsudku. Je tady příliš mnoho tančících párů a téměř žádné soukromí.“

Přestože byl poněkud rozladěný, Jennifer cítila, že svého rozhodnutí vyzvat ji na parket nelituje. Na tak vysokého a silného muže tančil překvapivě ladně. Neochotně musela uznat, že se jim spolu tančí dobře, mají dobře sladěné kroky a pohybují se v naprostém souladu. Uvažovala, kolik z těch, kteří je dychtivě sledovali, by věřilo, že spolu nikdy předtím netančili.

Znovu vzhlédla a zadívala se na jeho tmavé obočí, které se stýkalo nad jeho dlouhým aristokratickým nosem. Tentokrát si však všimla, že na ni hledí velmi odmítavě.

„Zdá se mi, jako by tě snad něco na mně pobuřovalo, můj lorde,“ nadhodila.

Zamračil se ještě výrazněji.

„Vůbec nic mě nepobuřuje. Jen na tebe se zájmem hledím. Při těch dvou příležitostech, kdy jsem tě doposud spatřil, jsi byla oblečená v černcm. Nevzpomínám si, že by v nedávné minulosti nastala nějaká nešťastná událost v tvé nejbližší rodině, takže se mohu

nanejvýš domnívat, že sis v posledních letech vypěstovala oblibu zahalovat se do této temné barvy.“

„Vdovy se přece oblékají do černého, nebo ne?“

V očích se jí zalesklo a u dítěte by takový pohled byl považován za zlomyslný. „A ty, můj milý Wroxhame, jsi pro mě mrtvý už léta.“

Uvědomil si ke svému vlastnímu překvapení, že ho tato provokativní poznámka spíše pobavila, než popudila.

„Ale to se podívejme!“ zvolal bez náznaku nevraživosti. „Před devíti lety by tě jistě ani nenapadlo, že jednou utrousíš takovou ošklivou poznámku.“

Vrhla na něj pohled, který prozrazoval mírnou nostalgii.

„Ne, to by mě asi opravdu nenapadlo,“ přisvědčila.

Tanec skončil a Jennifer se chtěla vrátit ke svému stolu, ale Julian ji zastavil tak, že ji uchopil za paži.

„Jestliže není naléhavě nutné, aby ses vrátila ke slečně Carstairsově, možná bys mohla být tak milá a věnovat mi ještě chvíli svého času?“

Aniž by čekal na odpověď, už ji vedl přes celý sál do místností vyhrazených pro hraní karet, a tam našel v rohu jeden malý stolek, který se dokonale hodil pro jeho účely. „Tady budeme mít aspoň trochu soukromí,“ řekl spokojeně poté, co u číšníka objednal víno.

Jennifer pozdvihla obočí.

„Soukromí, můj milý Wroxhame, je něco, čeho se musíme vzdát po dobu, kdy se zdržujeme v hlavním městě.“

„Obávám se, že máš pravdu, moje drahá.“ Vzal do ruky jednu ze sklenic, které číšník právě postavil na stůl, a chvíli hleděl přes její okraj na svou nezpochybnitelně krásnou ženu, než okusil její obsah. „Nebudu tedy plýtvat naším drahocenným časem a půjdu rovnou k věci. Proč jsi pocítila touhu znepokojovat chudáka Thea? Všiml jsem si, že je celý nespůj, když jste sem přišli.“

Na chvíli vypadala naprosto zmateně a potom se hlasitě rozesmála, čímž přitáhla pozornost hostů sedících u vedlejších stolů.

„Takže on ti to pověděl, je to tak?“

„Neřekl mi vůbec nic, tedy kromě toho, žeš mu dala docela zabrat, když jste sem jeli kočárem.“

Sáhl po balíčku karet, které ležely na stole.

„Zahrajeme si piket, co říkáš? Řekněme... jeden šilink za jeden bod?“

Jennifer automaticky přijala karty, které jí podával.

„Ujišťuju tě, Wroxhame, že bych nikdy naschvál neznepokojovala Thea. Jenže když si někdo není jistý, jak postupovat v nějaké důležité záležitosti, většinou hledá radu od přátel. Teď si samozřejmě uvědomuju, že jsem žádala o radu zcela nevhodnou osobu. Bylo by bývalo mnohem moudřejší probrat to s tebou.“ V očích se jí znovu objevily uličnické plamínky. „Předpokládám, že ty toho o takových věcech víš daleko víc a nenecháš se tak snadno vylekat.“

Markýz si už pomalu uvědomil, že z jeho manželky se v posledních letech stala pořádná dračice. Věděl, že se chová velmi neopatrně, ale přesto se zeptal: „V čem bych ti mohl poradit, drahá?“

Oči se jí znovu zatřpytily, tentokrát přímo ďábelsky a pomstychtivě.

„Jde o to, jak zjistit, kde se ukrývá jedna poběhlice.“

Markýz se zarazil a nedonesl sklenici ke rtům.

„Myslím, že si za to mohu sám,“ poznamenal mumlavě. „Už když jsem se tě ptal, o co jde, věděl jsem, že dělám chybu.“ Chvilí tiše pozoroval svou líbezně se usmívající společnici. „Samozřejmě žertuješ.“

Jennifer, která vyhrála první kolo, znovu zamíchala karty a rozdala.

„Naopak, mluvím smrtelně vážně. Chtěla bych najít jednu ženu, abych jí mohla vyjádřit své díky. Nabídla mi přístřeší, když jsem neměla kam jít. Bohužel se před několika lety přestěhovala ze svého pronajatého domu a lidé, kteří na tom místě žijí, nevědí, kam se poděla, anebo to nechtějí prozradit.“ Chvilí si prohlížela karty ve své ruce. „Myslíš, že by bylo k něčemu dobré zavolat společnost Bow Street Runners?“

„O tom velmi silně pochybuji.“ Markýz se posadil rovně a znovu se na ni zkoumavě zahleděl se rty staženými nevolí. „Takže když ti strýc odmítl nabídnout přístřeší, našla jsi útočiště u nějaké poběhlice.“

Dobře si všimla jízlivého tónu v jeho hlase a odvětila: „Což bylo za daných podmínek velmi příhodné, že? Poběhllice, která nabídne přístřeší jiné poběhllici.“

Přestože se mu znatelně napjala jeho mocná hranatá čelist, neodpověděl na její poznámku, a tak sama po chvíli dodala:

„Vlastně to byla sestra té poběhllice, Mary Harperová, která mi pomohla, Wroxhame.“

Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, o kom to hovoří.

„Tvoje osobní služebná?“

Jennifer přikývla.

„Mary, která se domnívala, že její sestra si našla místo domácí pomocnice, přijela z Irska, aby také zkusila své štěstí. Samozřejmě okamžitě zjistila, čím se její sestra skutečně stala... nebo čím byla nucena se stát, aby přežila. Bez jakéhokoliv doporučení Mary neměla o nic větší štěstí při hledání práce než její sestra, jeden rok předtím. Byla právě ve městě a marně se pokoušela najít nějakou práci, a já jsem se bezcílně potulovala ulicemi, byla jsem ztracená, osamělá a bylo mi mizerně. A tehdy jsme se setkaly.“

„Proč jsi tedy svou novou přítelkyni prostě nepožádala, aby tě následovala na Somerset, když ses cítila tak osamělá a vystrašená? Jsem si jistý, že by se té šance chopila. S největší pravděpodobností by získala místo v mé domácnosti.“

„To samozřejmě žertuješ!“ Tentokrát na něj vrhla zcela ohromený pohled. „Přece sis nemyslel, že jsem měla v úmyslu ještě se někdy vrátit na Somerset do domu, který se mi stal vězením, kde jsem nesměla opouštět dům, přijímat návštěvy, kde jsem musela jen tiše čekat na manžela, který mě odvrhl?“

Zasmála se a její smích zněl až nebezpečně.

„Můj milý Wroxhame, možná jsem byla naivní, ale nebyla jsem úplně hloupá. Naše manželství skončilo. To jsi dal najevo velmi jasně tím, že jsi neodpověděl na mé dopisy, a odmítal ses se mnou setkat. Jakou jsem měla jinou možnost, než začít sama svůj vlastní nový život?“

Jako stále častěji v poslední době, i v tuto chvíli se ozvalo jeho svědomí. Původně se spokojil s tím, že rozpad jejich manželství padá zcela na její líbeznou hlavičku, avšak při bližším zkoumání svých

vlastních činů musel uznat, že se také nezachoval tak, jak by bylo vhodné. Byla tehdy ještě tak mladá. Nechoval se k ní náhodou příliš krutě?

Hned však takové úvahy zavrhl a v duchu si za svou chvilkovou slabost vyčinił. „Takže sis raději zvolila rozkoše v domě děvky, než aby ses vrátila do luxusu a pohodlí, které jsi mohla mít ve Wroxham Park,“ poznamenal a z každého jeho slova číšel výsměch. „To je ovšem pozoruhodné!“

Jejich pohledy se setkaly a chvíli si hleděli z očí do očí.

„Tvůj názor na mě pochopitelně není z těch nejpříznivějších.“ Její hlas prozrazoval na rozdíl od jeho naprosté sebeovládání a nebyl v něm patrný ani náznak rozrušení. „Nicméně nepředpokládám, že se skutečně domníváš, že jsem v té době měla sebemenší zájem o povolání, kterým si vydělávala Katherine Harperová. Kdyby se toho dne nespustil takový silný déšť, pochybuju, jestli by mě Mary pozvala, abych přespala v jejich chatrči s jednou místností. Když Katherine toho dne vyšla ven do města za svými pochůzkami, ani mě nenapadlo, že jde prodávat své tělo.“

Ke svému velkému údivu jí věřil každé slovo, ačkoliv neměl tušení, proč by tomu tak mělo být. Copak je nějaký naivní blázen? Nakonec, Jennifer ho přece před lety podvedla tím nejhorším možným způsobem. V prvním dopise, který od ní dostal, a v jediném, který se kdy obtěžoval číst, mu přísahala, že miluje jenom jeho a že byla nevěrná jen jednou. Pochopitelně si tehdy zvolil, že jí nebude věřit. Kromě toho, jednou se přesvědčil, čeho je schopná, a věřil, že by byla schopná to udělat znovu. Prostě jí nemohl věřit, ani tehdy, ani teď, jenže... Znovu promluvila a on se přinutil, aby jí naslouchal.

„Samozřejmě by mně časem došlo, že ubohá Katherine zvolila nejstarší povolání na světě, kdybych zůstala pod jejich střechou delší dobu, ale Mary a já jsme se už druhý den ráno společně vypravily do Bristolu.“

Potřásla hlavou a jeho pozornost upoutaly třpytivé zelené kameny, které zdobily její ušní lalůčky. „Když se tak dívám zpátky, sama se divím své vlastní prostotě. Té osudné noci jsem se rozhodla, že odjedu s Mary zpět do Irska a najdu si místo guvernantky v

Dublinu. Taková šílenost! Kdo by asi zaměstnal šestnáctiletou dívku jako guvernantku, jakkoliv byla vzdělaná!“

„Myslím, že asi mnoho lidí ne.“ I on se teď usmíval, když viděl, jak je Jennifer pobavena svou vlastní naivitou. Její činy nebyly rozhodně nijak rozumné, ale dokazovaly jednu věc – nikdy jí nechyběla odvaha, tehdy ani teď. „Předpokládám, že tvoje pokusy získat práci v Dublinu nebyly úspěšné?“

„Do Dublinu jsem vůbec nedojela, aspoň ne tehdy,“ odvětila Jennifer. „Jediná loď, která odplouvala do Irska toho dne, kdy jsme dorazily do Bristolu, mířila do Corku. Neměly jsme na výběr, a proto jsme nastoupily. Žádná z nás neměla dost peněz, abychom si mohly dovolit třeba jen laciné ubytování v hostinci.“

„Takže jste dojely do Corku... A co se dělo potom?“ otázal se, když zmlkla, a podle jejího ostražitého výrazu usoudil, že se už nedozví o nic víc. Potom ale promluvila: „Přežila jsem, Wroxhame... přežila jsem.“

Ano, a jak! Chvilí ji tiše sledoval a v duchu odhadoval cenu jejích zelených šperků, které jí zdobily krk a uši. Jak k nim jenom přišla? Oči se mu zúžily. Kdo asi byl jejím ochráncem celá ta léta? Někdo to přece musel jistě být! Proč to nechtěla prozradit? Anebo tady bylo ještě něco jiného, co se markýz neměl dozvědět?

„Takže myslíš, že je zcela beznadějně snažit se vypátrat sestru mého společníka?“ otázala se nečekaně a obrátila jeho pozornost zpět k záležitosti, kterou právě řešili.

„To jsem netvrdil,“ opravil se. „Jenom jsem ti poradil, aby ses nespolehnula na služby detektivní společnosti Runners. Jestliže nespáchala nějaký zločin, myslím, že by se příliš nesnažili, aby ji vypátrali.“

Zamračila se.

„Ale vyrozuměla jsem, že jsi sám využil služeb společnosti Runners, když ses mě pokoušel vypátrat, nebo ne?“

To byla naprosto odlišná záležitost. Ty jsi totiž někdo, moje drahá. A já mám spoustu peněz a velký vliv.“

Vypadala sklesle a on by jí byl rád pomohl, i když netušil, proč vlastně.

„Když mi dáš informace o té ženě, podívám se, jestli bych mohl něco udělat. Znáám někoho, kdo by si možná věděl rady.“

Její sklíčenost okamžitě vystřídalo překvapení.

„To je od tebe moc milé! Sepíšu seznam všeho, co vím o Katherine Harperové, a ráno pošlu na Berkley Square služebníka se vzkazem.“

Vstala a Julian nemohl než také vstát.

„Ted' bude myslím vhodné, když se rozloučíme,“ navrhla a do očí se jí vrátily zlomyslné plamínky. „Nebo by se někteří lidé mohli domnívat, že se chystáme usmířit. A to samozřejmě nepřipadá v úvahu, že, sire?“

Chtěl okamžitě odpovědět: To tedy zcela jistě ne! Ale neměl v ta slova tolik důvěry, aby jim dovolil opustit jeho ústa.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Je mi líto, že ti tentokrát nemohu vyhovět, Sereno, ale jak jsem se už zmínila, chystám se strávit několik dnů na venkově, a proto se nemohu v pátek ráno zúčastnit pikniku, který pořádá tvoje matka.“

Jennifer pohlédla na svou novou přítelkyni poněkud starostlivě, protože nevěděla, co ji trápí. Od toho večera na plese lady Morlandové byla Serena celá nesvá. Byla stále skleslá a působila, jako kdyby žila v nějakém svém vlastním světě.

„Nejsem si zcela jistá, proč máš pocit, že se bez mé podpory neobejdeš?“ vyslovila své obavy. „Máš přece ráda společnost a jsem si jistá, že už se znáš se všemi hosty, které se tvoje matka chystá na piknik pozvat.“

„Ano, to ano,“ přisvědčila Serena a vypadala ještě sklesleji než předtím. „To je právě ta potíž. Bude mezi nimi totiž i lord Sloane.“

Jennifer pomalu začínalo svítat. V průběhu minulého týdne si už všimla, že kdykoliv je Serena na nějakém večírku, lord Sloane se pokaždé vynoří někde nedaleko.

„Jenom nerozumím, Jenny, proč ho maminka tolik podporuje v pozornosti, kterou mi prokazuje, když jsem si jistá, že se jí ani trochu nelíbí.“

„Ano, to je velmi zvláštní, to musím připustit,“ souhlasila Jennifer.

Vzala do ruky noviny, které ležely na stolku vedle jejího křesla, a začala listovat stránkami, jako kdyby zcela ztratila o hovor zájem. Nic však nemohlo být více vzdálené pravdě. Od svého příjezdu do Londýna se seznámila s mnoha lidmi, avšak pouze ke slečně Carstairsové si vytvořila hlubší vztah.

Chvíli uvažovala o potížích, které její přítelkyně právě řešila, a potom promluvila.

„Sereno, ty ho samozřejmě nemusíš v jeho pozornostech podporovat, pokud si to nepřeješ. Uvědomuji si velmi dobře, že tvoje matka by tě ráda viděla bezpečně zajištěnou, než se do města příští sezónu vypraví tvá sestra. Která matka by si to nepřála. Ale žádný z

tvých rodičů by tě přece nenutil do manželství s mužem, který se ti protiví, nebo ano?“

„Pevně doufám že ne!“ Sereniny úzké tváře zčervenaly vztekem. „Nikdo a nic by mě nepřesvědčilo, abych se provdala za takového odporného, nemravného chlípnicka, jako je lord Sloane! To bych si radši vydělávala na živobytí jako... jako guvernantka!“

„Skutečně?“ Jennifer pozdvihla obočí a znovu obrátila svou pozornost k dennímu tisku. „Když hovoříme o guvernantkách, nevíš, kde by se dala nějaká sehnat?“

„Co bys proboha dělala s guvernantkou, Jenny?“ otázala se Serena, která okamžitě zapomněla na své starosti.

Chvíli bylo ticho, a pak Jennifer odvětila: „Já... ehm... slíbila jsem jedné přítelkyni, že se jí poptám, když budu v Londýně. Chtěla by pro svého syna zaměstnat anglickou guvernantku.“

tu chvíli se z chodby ozvalo hlasité zaklepaní na dveře. Serena usoudila, že ohlašuje příchod někoho, kdo si také přeje hovořit s velmi oblíbenou markýzou, a proto vstala.

„Bohužel nikoho takového sama neznám. Ale myslím, že by sis mohla podat inzerát,“ navrhla právě ve chvíli, kdy se otevřely dveře a dovnitř nevstoupil nikdo jiný než sám markýz. Jeho krok byl ležérní a pomalý.

Serena okamžitě pohlédla na svoji přítelkyni, která však jako vždy působila naprosto nevzrušeně, a jenom její zdvižené obočí prozrazovalo, že ji příchod manžela mírně překvapil.

průběhu posledního týdne byla Serena asi dvakrát či třikrát svědkem setkání lorda Wroxhama s jeho manželkou při nějaké společenské příležitosti. Přestože jí nikdy neprokázal takovou pozornost jako onedlouho na plese lady Morlandové, nikdy si nenechal ujít příležitost prohodit se svou markýzou pár slov.

„No, já už musím jít,“ oznámila Serena, která si náhle připadala jako vyděšená školačka pod markýzovým pronikavým pohledem, a přála si, aby měla něco z obdivuhodné vyrovnanosti své přítelkyně.

„Prosím, nemusíte kvůli mně odcházet, slečno Carstairsová,“ ujistil ji markýz zdvořile a Serena málem překvapením zalapala po dechu. Nejen že si pamatoval její jméno, ale jeho strohé rysy

dokonce zjemnil milý úsměv, který jí věnoval. Skutečně to byl velmi přitažlivý muž!

„Už skutečně musím jít, sire. Slíbila jsem matce, že se s ní setkám v Bond Street, a už teď mám mírné zpoždění.“ Došla až ke dveřím, kde se však ještě otočila a dodala. „Ráda tě uvidím, až se vrátíš do města, Jenny. Nezapomněla jsi doufám, že jsi přislíbila účast na maminkčině večíрку v divadle příští úterý?“

„Ne, nezapomněla jsem. Slibuju, že se vrátím včas,“ ujistila ji Jennifer a ani si nevšimla, jak se markýzovi zúžily oči, než zdvořile otevřel Sereně dveře na chodbu.

Jennifer vstala z křesla a přistoupila ke stolku, na němž stály láhve s vínem. Uvažovala, co své návštěvě nabídne. Stejně jako Serena, i ona si všimla, že nikdy nevynechal příležitost, aby s ní na večíрку promluvil, kdykoliv se jejich cesty setkaly. Toto ovšem bylo teprve podruhé, kdy se s ní setkal v soukromí. Proto se domnívala, že s ní chce prodiskutovat nějakou soukromou záležitost. Domnívala se, že se nejspíš bude jednat o jejich budoucnost, a najednou si uvědomila, že nemá ani v nejmenším chuť hovořit o jejich budoucím rozvodu. Ale byl to přece ten hlavní důvod, proč se vypravila do Londýna... Bylo to jediné a nejlepší řešení pro ně pro oba.

Ke slovu se teď dostalo ono sebeovládání, které na ní Serena tolik obdivovala, a z jejího hlasu nebylo patrné nic z vnitřního boje, který sváděla. Lehce a nezávazně nadhodila:

„Toto je ale nečekané překvapení, Wroxhame.“ Koutkem oka sledovala, jak markýz zavřel dveře a vkročil do středu salonku. „Bude to jen krátká návštěva, anebo tě mám přemlouvat, aby ses tentokrát posadil, a nabídnout ti nějaké občerstvení?“

„Sklenka vína by byla velmi potěšující, protože zprávy, které přináším, už tak potěšující nebudou.“

Rozhodně nepůsobil zrovna vesele, když se posadil do křesla, které před chvílí opustila její přítelkyně, ale v jeho náladách se Jennifer zase tak dobře nevyznala. Nebyl typem muže, který se často usmívá, a bylo pro ni pokaždé těžké odhadnout, jak se cítí, nebo co si myslí. Nedovedla však pochopit, proč by měl být tak skleslý, pokud s ní skutečně přišel probrat jejich nadcházející rozvod. Jestli ovšem tedy při jeho vyřizování nenarazil na nějaké nečekané potíže.

Podařilo se jí zkrotit svou zvědavost a nejprve mu podala sklenku vína a sama se posadila do protějšího křesla. Potom však přešla rovnou k věci a otázala se, zda s ní přišel hovořit o záležitosti jejich právního odloučení. Potom sledovala jeho svalnatou ruku se sklenkou vína, kterou pomalu pozdvihl ke svým rtům.

„Nikoliv, nejsem zde, abych s tebou probíral tuto záležitost,“ odvětil a lokl si vína, aby okamžitě uznale přikývl. „Za ta léta sis vypěstovala znamenitý cit pro vína, drahá.“

„Samozřejmě že umím vybrat dobré víno, Wroxhame. Je to schopnost, kterou jsem zdělila po svém otci.“

Nejdřív sama okusila trochu lahodného nápoje, než dodala:

„Co tě sem tedy přivádí, Wroxhame?“

„Jde o tu záležitost, kterou jsem na tvoji žádost slíbil vyřídit.“

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, o čem markýz hovoří, a nejdřív jen tázavě pozdvihla obočí. Přestože mu okamžitě poslala dopis se všemi údaji týkajícími se Maryiny sestry, nečekala, že se všechno vyřídí tak rychle. Bylo však zřejmé, že to, co zjistil, nebylo nic pěkného.

„Je mrtvá, mám pravdu?“ zeptala se opatrně a zdálo se jí, že v jeho očích spatřila náznak lítosti.

„Obávám se, že je tomu tak. Osoba, kterou jsem pověřil pátráním, zjistila, že se odstěhovala několik týdnů poté, co jste ty a Mary odjely do Irska. Proto se vám ji při největší snaze nepodařilo vystopovat. Mnoho lidí si na ni nepamatovalo, ale těch několik, kteří si přece jen vzpomněli, si bylo jisto, že se odstěhovala k jednomu muži, který bydlel v docích. To se při našem dalším pátrání potvrdilo. Bohužel však několik měsíců nato dostala tyfus a nepřežila.“

„A bezpochyby byla společně s množstvím dalších pohřbena ve veřejném hrobu pro chudé,“ zamumlala Jennifer a znovu si usrkla vína. Teď už tedy nebylo nic, co by mohla pro Katherine Harperovou udělat. Byli tu však ještě jiní, kteří by její pomoc v tuto chvíli ocenili, obzvláště pak jedna konkrétní osoba.

„Neznáš se s lordem Sloanem, Wroxhame?“

„A pročpak tě zajímá právě tento muž, drahá?“

Zdál se jí trochu rozladěný, nedokázala si však vysvětlit, proč by tomu tak mělo být. Taky nechápala, proč se neohradila proti jeho nezdrovitému výpadu. Zkrátka se ale neohradila a ochotně mu prozradila příčinu svého zájmu o onoho muže.

„Ujišťuji tě, že mě nijak zvlášť nezajímá. Hovořila jsem s ním jen jednou a neudělal na mě dobrý dojem. Přejde mi, že je příkladem všeho, co se mi nelíbí na mužích – zhýralec a chlípák, nezodpovědný, bezohledný člověk, který nemá žádné hlubší city.“

Markýz se přestal mračit a v koutku úst se mu objevil nikoli nepřitažlivý úsměv. „Za ten čas, co jsme se neviděli, jsi získala nejen citlivý jazýček. Zdálo by se skoro, že jsi získala také sklon k vyjadřování bez ozdob. Což není špatná vlastnost, pokud se s ní moudře zachází.“

Na okamžik se odmlčel, aby dopil vynikající víno, a prázdnou sklenku odložil na stůl vedle svého křesla.

„Ano, tvůj odhad povahy lorda Sloanea je pozoruhodně přesný. Rozhodně to není člověk, s nímž bych si přál, aby se stýkal někdo z mých příbuzných ženského pohlaví.“

„Přesně to jsem si myslela,“ zamumlala a skoro si ani neuvědomila, že vyslovila nahlas své myšlenky, dokud si nevšimla jeho šedých očí, které na ni upřeně hleděly a úplně ji probodávaly.

„Je tu ještě jedna další věc, která by tě mohla zajímat,“ pokračoval, aniž by pohlédl jinam. „Sloane získal titul teprve nedávno, a navíc se s největší pravděpodobností utápí v dlužích. Takže není vyloučeno, že právě shání nějakou bohatou manželku.“

To je ovšem velmi zajímavé, pomyslela si Jennifer a uvelebila se pohodlněji v křesle. Ve společnosti svého strašlivého manžela se cítila překvapivě uvolněně. Jestliže to, co se právě dozvěděla, byla pravda, a neměla žádný důvod předpokládat, že by jí Wroxham v této věci lhal, pak byl zájem lorda Sloana o její přítelkyni slečnu Carstairsovou ještě záhadnější.

Sama Serena přiznala, že není žádná prvotřídní kráska. Ovšem samozřejmě by bylo co vylepšovat. Její hnědé kadeře by byly mnohem pěknější, kdyby je nechala přirozeně splývat, a nekadeřila si je stále natáčkami. Mnoho lidí ji považovalo za příliš vysokou, ale její pohyby byly elegantní a její štíhlá a výrazně tvarovaná postava

by. byla velmi přitažlivá a vynikla by mnohem lépe v jednoduchých šatech tmavších barev. Serena vypadala na svých pětadvacet let, a žádné volánky ani mašličky a pastelové odstíny ji nemohly změnit na děvče, které se poprvé vypravilo do hlavního města. Byla to velká škoda, že pokud šlo o oblékání, musela do posledního dodržovat pokyny lady Carstairové, která bohužel neměla na takové věci správný odhad.

Jennifer si však připomněla, že ne všichni muži se nechají okouzlit krásnou tváří. Možná lord Sloane, který vstoupil do středního věku, usoudil, že rozumná mladá žena by mu vyhovovala lépe než nějaká holčička, která sotva opustila školní třídu. Tak by to klidně mohlo být, ovšem pokud mu šlo při výběru ženy především o peníze, pak Jennifer zase nechápala, proč si zvolil právě Serenu. Rodina Carstairových, přestože stará a vznešená, neoplývala bohatstvím, a Serena jako dcera baroneta nemohla nabídnout manželovi vysoké věno.

„Zdá se, že tě něco trápí.“

Jemně vyslovená poznámka ukončila její zmatené úvahy a Jennifer pohlédla na muže, který seděl naproti ní. Kdyby bylo všechno jinak, kdyby jejich manželství bylo normální manželství, muž a žena v každém slova smyslu, ihned by se mu svěčila se svými starostmi, protože byl bezpochyby inteligentní muž, jehož názor a radu by uvítala. Ale jak by se mohla se svými obavami svěřit muži, který pro ni byl vlastně téměř naprostým cizincem? To prostě nejde! řekla si rázně.

„Pokud působím poněkud ustaraně, pak je to proto, že jsem tě obtěžovala už tak dlouho a nechci tě už dále obírat o tvůj drahocenný čas.“

Odložila svou napůl dopitou sklenici a vstala, čímž dala jasně najevo, že si přeje jejich schůzku ukončit. Julian také vstal a nebyl si jistý, jestli ho pobavilo, nebo pobouřilo, že ho takhle vyhání. Byla to pro něj v každém případě neotřelá zkušenost, že ho někdo takhle vyháněl, obzvláště pokud šlo o vlastní manželku.

„Bud' prosím tak hodný a pošli mi účet, co jsem ti dlužna ohledně pátrání po tom, co se stalo s Maryinou sestrou.“

Úsměv na jeho tváři nyní nebyl ani pobavený, ani vřelý.

„Zapomínáš, moje drahá, že dokud jsi mou manželkou, jsem za tebe zodpovědný, a také za všechny dluhy, které uděláš,“ připomněl jí tónem, který byl úmyslně vyzývavý, a nyní poprvé si všiml v jejích krásných očích náznaku strachu.

Uspokojen tím, že se mu alespoň zčásti podařilo otrást jejím mistrným sebeovládáním, odcházel ke dveřím.

„Mimochodem,“ poznamenal ještě, když už byl na odchodu, jako kdyby ho to právě napadlo, přestože o tom ve skutečnosti uvažoval už krátce po svém příchodu, „nechystáš se dnes večer náhodou na večírek v Globe House, nebo na ples u Fenhamových, který se koná v pátek?“

Byla stále ostražitá.

„Ne. Proč se ptáš?“

Pokrčil rameny.

„Vlastně jen tak. Jenom proto, že já se na obě akce chystám. Škoda že se nebudu moci těšit z tvé společnosti!“

S těmito slovy odešel. Vykračoval si jako kohout, který vyhrál svůj první zápas, a vychutnává si sladký pocit vítězství.

Když se Julian vrátil domů na Berkley Square, příjemný pocit vítězství ho dávno opustil a znovu se zmítal ve zmatku protichůdných pocitů, které ho v poslední době tak často trápily.

Zdálo se, že čím častěji se vídá se svou markýzou, tím větší je jeho trápení. Kdykoliv byli oba na stejném večírku, nikdy pro něj nebyl problém najít ji očima ve zmeti ostatních hostů. Nejenom díky těm svým rudohnědým vlasům zářila jako maják. To, jak se pohybovala, jak hovořila, její veselý a rozjařený smích, to všechno ji odlišovalo od ostatních příslušnic jejího pohlaví. Bylo mu samozřejmě jasné, že po ní nezměrně touží. A který muž by po ní netoužil? Bezpochyby už polovina mužů z celého Londýna toužila po neobyčejně nádherné markýze z Wroxhamu, taková byla pravda. Ovšem ona se ani trochu nezajímala o ta mladá štěňata, která kolem ní vytvořila smečku, sotva vstoupila do tanečního sálu.

Hleděl z okna své knihovny na trochu zeleně na náměstí, a pak se mu ztěžklá víčka přivřela. Bylo mu jasné, že celá společnost stále spekuluje o tom, co bylo vlastně příčinou rozpadu jejich manželství. Také měl podezření, že si lidé začínají myslet, že chyba byla na jeho

straně, protože jeho markýza si okamžitě získala úctu všech pro své vytríbené chování a dokonalé mravy. Nikdy neflirtovala. Nikdy neházela rukavičku. Nikdy nedala najevo náklonnost k některému ze svých obdivovatelů. A přesto musel někde být někdo, kdo se těší její přízni, to si markýz hořce připomněl. Možná ne tady v Londýně... ale jinde.

Oči pod zpola zavřenými víčky se mu zlověstně zaleskly, což by bylo pro každého, kdo ho dobře znal, jasnou známkou, že je v nebezpečně odhodlané náladě.

Prudce se otočil a přistoupil ke zvonku vedle mramorového krbu. Zatímco čekal, až se služebník dostaví, nalil si sklenku vína a právě ochutnával její obsah, když dovnitř vstoupil komorník. Okamžitě si všiml na mužné, aristokratické tváři svého pána odmítavého úšklebku.

„Zvonil jste, můj lorde?“

„Kde jsme koupili toto burgundské, Slocombe?“

„Jako obvykle, můj lorde, u vinaře, u něhož nakupujeme už celá léta.“

„Pak tedy věřím, že je načase, abychom začali nakupovat jinde. Toto víno se naprosto nevyrovná vínu, které mi bylo nabídnuto dříve dnešního dne.“

„Ihned na to dohlédnu, můj lorde,“ odpověděl automaticky Slocombe. „Budete si přát ještě něco dalšího?“

„Ano, pošli mi sem Thomase.“

Mladý služebník musel být zrovna na chodbě, protože vstoupil do místnosti téměř okamžitě poté, co komorník odešel.

Nestávalo se často, že by ho markýz chtěl vidět osobně. Většinou přijímal rozkazy přímo od Slocomba, a tak nyní váhavě postával na prahu a uvažoval, jestli v poslední době neudělal něco, čím by snad svého pána rozhněval.

Julian se posadil ke stolu, a zatímco psal krátký vzkaz a soustředil se na pohyby pera na papíře, promluvil: „Jistě si vzpomínáš, jak jsem tě asi před dvěma týdny poslal s dopisem do jistého domu za řekou v Greenwichi.“

„Ano, můj lorde.“

„Pamatuješ si ještě přesnou adresu toho domu?“

„Ano, můj lorde.“

„Výborně! Teď si totiž přeju, abys tam zašel zase. Jestliže budeš mít štěstí, a pan Jonas Finch bude doma, požádej ho zdvořile, jestli by sem s tebou hned přijel. Jestli doma nebude, předej tento dopis jeho drahé manželce a požádej ji, aby mu ho předala hned, jak se vrátí domů.“

Když dopis zapečetil, podal ho svému mladému služebníkovi a řekl mu, ať si vezme od Slocomba peníze na drožku. Potom obrátil svou pozornost k hromádce dopisů, které na něj čekaly na rohu stolu.

Možná se mu to jen zdálo, ale měl pocit, že v posledních dnech mu sekretář nechává víc dopisů do jeho vlastních rukou. Možná si jeho mladý a výkonný sekretář povšiml, že má markýz v posledních dnech větší zájem o vyřizování nejruznějších záležitostí. Když vzal do ruky dopis, který ležel hned navrchu, suše se pousmál. Bylo mu jasné, že se musí něčím zaměstnávat, aby odvedl svou pozornost od problému v nádherném obalu, který ho v poslední době tolik trápil.

Postupně se probíral hromádkou dopisů, na některé odpovídal svým plynulým, svižným rukopisem, a u některých nechal jen pokyny k vyřízení pro svého sekretáře. Podařilo se mu vyřídit velkou část záležitostí, když se otevřely dveře a Slocombe oznámil příchod muže, jehož si markýz v tu chvíli nejvíc přál vidět.

„Vítám Vás, Finchi!“ Markýz vstal od stolu a napřáhl ruku, aby se pozdravil s menším, podsaditým mužem, jehož šedé oči byly stejně pronikavé jako jeho vlastní, a pak ho požádal, aby se posadil do křesla vedle stolu.

„Doufám, že vás můj služebník nevyrušil od řešení nějakých důležitých záležitostí?“

„Nic, co by se nedalo odložit, můj lorde,“ odvětil muž a bystrým pohledem sledoval markýze, jak kráčí k místu, kde se nacházely láhve s pitím.

„Pokud mi paměť dobře slouží, máte nejvíc v oblibě brandy.“

Julian nalil dvě sklenky jantarově zbarveného nápoje a jednu podal svému návštěvníkovi, než se sám znovu usadil ke stolu. Chvilí pozoroval obsah sklenice a pak promluvil.

„Možná si vzpomínáte, Finchi, jak jste před mnoha lety coby zaměstnanec společnosti Runners intenzivně pátral po mé manželce.“

„Jistě, sire.“ Nic ve výrazu bývalého zaměstnance společnosti Runners neprozrazovalo, co se mu v tu chvíli honí hlavou, a stále hleděl markýzi zpřímá do očí. Od té doby, kdy před pár lety společnost opustil a zavedl se jako soukromý detektiv, získal si pověst velmi diskrétního člověka. Byl to možná jeden z důvodů, proč byl ve své profesi tak úspěšný. „Ovšem bezúspěšně, jak si zahanbeně vzpomínám.“

„To nebyla vaše chyba,“ odvětil Julian, a ujistil tak svého hosta, že ho nechce nikterak vinit z neúspěchu tehdejšího pátrání. „Snažil jste se velmi usilovně, na to si dokonale vzpomínám a jsem vám za to dodnes zavázán.“

Julian vzal svou sklenku a znovu přistoupil k oknu.

„Možná to už víte, ale možná také ne,“ promluvil po chvíli zamyšleného mlčení. „Moje žena se nečekaně znovu objevila.“

„Ano, sire. Slyšel jsem o tom. Objevila se zničeho nic, jako blesk z čistého nebe, troufl bych si říct,“ zažertoval a všiml si, jak markýzovi cuká v koutku úst.

„To je vcelku příhodné přirovnání, Finchi. Podařilo se mi zjistit, že moje žena žila za mořem, v dalekém Irsku.“

Pan Finch překvapeně pozdvihl obočí.

„Pak tedy není divu, že se nám ji nepodařilo vystopovat.“

„Ano, není to překvapivé,“ přisvědčil markýz a znovu se na okamžik zahleděl do své sklenky, než ji do sebe obrátil jediným douškem. „Jediné, co mě udivuje, je to, že přežila. Její minulost je zahalena tajemstvím. A její přítomnost ostatně také. S vaší pomocí se mi snad podaří tu záhadu rozluštit. Doufám že obě.“

Jonas Finch usoudil, že jestliže někdy viděl nějakého muže pod obrovským tlakem, který se však zoufale snažil tuto skutečnost zakrýt, pak to byl tento muž, který se nyní opět usadil na židli u psacího stolu. Vnitřní napětí v něm rozpoznal už před všemi těmi lety, když mladá markýza beze stopy zmizela. Všiml si ho i před několika týdny, když ho markýz požádal, aby pro něj vypátral jednu nešťastnici, ale tentokrát bylo zcela očividné. Markýz působil jako napjatá struna, která každou chvíli hrozí prasknutím.

„Od svého neočekávaného příjezdu do Londýna před několika týdny,“ pokračoval markýz, „si moje manželka, pokud vím, dvakrát

vyjela kamsi na venkov. Nyní se chystá jet potřetí.“ Pohlédl detektivovi přímo do očí. „Chci vědět, kam jezdí, s kým se tam stýká a kde přespává.“

„Rozumím, můj lorde.“

„Takže vy tomu rozumíte!“ Markýzův šílený smích prořízl ticho jako nůž. „Já sám bych si tomu přál rozumět, Finchi... Jak já bych si přál tomu rozumět!“

Jeho obdivuhodné sebeovládání ho však neopustilo zcela a za okamžik se znovu dal dohromady.

„Myslím, že plánuje odjet z Londýna zítra, nebo možná pozítří.“ Přimhouřil oči, jak o tom uvažoval, a zaostřil svůj pohled na zeď za hlavou svého návštěvníka. „Pokud bude opakovat stejný vzorec jako v minulých případech, zdrží se pryč čtyři až pět dnů a bude cestovat pronajatým kočárem. Vzhledem k tomu, že má sama svůj vlastní kočár, předpokládám, že takto cestuje proto, aby nikdo nepoznal, že je to ona, kdo opouští město, a že si také nepřeje, aby se vědělo, kam jezdí.“

„Což by naznačovalo, můj lorde, že se pokouší něco utajit.“

„Přesně tak,“ přikývl Julian. „Je to sice tajnůst– kářka, Finchi, ale není to žádná hlupačka, takže ji příliš nepodceňujte. Zjistěte, co půjde, ale buďte při tom opatrný. Jestli moje žena pojme podezření, že je sledována, tak...“

„Žádný strach, můj lorde. Jsem přece zkušený v těchto záležitostech. Zjistím všechno, co půjde, a za pár dní vám dám vědět.“

Ukázalo se, že Jonas Finch drží své slovo, a na základě jeho zjištění se sám markýz o čtyři dny později vypravil za město západním směrem.

Rozhodl se, že se obejde bez služeb komorníka, a nechal si zabalit na cestu malé zavazadlo, kdyby náhodou zůstal venku přes noc, což však bylo nepravděpodobné. Velmi pochyboval, že by taková potřeba nastala. Vlastně vůbec nevěděl, proč se na tuto krátkou cestu vůbec vydává.

Nepřítomně hleděl na poslední řady roztroušených domů, které ubíhaly za oknem, a v duchu přemýšlel o svém rozhovoru s pane Finchem, který se odehrál jen o několik hodin dříve.

„Jste si tím jistý?“ zeptal se, když mu detektiv sdělil, že markýza je ubytovaná v domě na okraji jednoho obchodního městečka nějakých třicet mil od hlavního města.

„Naprosto jistý, sire. Majitelka hostince Blue Boar Inn byla velmi přátelská, rozená drbna. Přesně taková osoba, s jakou se člověk z mého oboru rád setkává. Prozradila mi, že ten dům patří panu Whittamovi, městskému právníkovi. On a jeho milá manželka si užívají prodlouženou dovolenou ve Skotsku, kde navštěvují všechny své příbuzné. Zdálo se, že byl jen rád, že může dům pronajmout, zatímco bude na dovolené. Do jejich návratu, který plánují na léto, v domě bydlí jistá paní Stapletonová, vdova po... jednom statečném majorovi.“

„A v tom domě nebydlí nikdo další?“

„Nikdo, můj lorde, kromě služebnictva,“ ujistil ho Finch. „V domě zůstal Whittamových kuchař a domovník, a taky jeden irský čeledín a jeden malý chlapec. To všechno mi řekla ta hostinská. Zdá se, že to jsou služebníci vaší manželky.“

„A nikdo jiný dům pravidelně nenavštěvuje?“

„Ne, můj lorde. Z okna své ložnice v hostinci jsem měl na ten dům dobrý výhled a celou dobu, co jsem tam byl, jsem neviděl nikoho vstoupit ani odejít.“

Hostinská je navíc dobrou přítelkyní Whittamových, takže by věděla, kdyby paní... ehm... Stapletonová přijímala nějaké návštěvy, a podle všeho, co mi řekla, mladá vdova v těch krátkých obdobích, která tráví v domě, nepřijímá nikoho.“

Markýz se vrátil v myšlenkách do přítomného okamžiku a opřel se o pohodlné sametové opěradlo v kočáře. Pořád nechápal, proč jeho žena podniká ty časté výlety na venkov. Pořád si říkal, že k tomu přece musí mít nějaký důvod. Ale proč by ho to vlastně mělo tolik zajímat, proč by to měl chtít zjišťovat? Proč prostě nezašel za svými právníky a nepožádal je, aby začali podnikat kroky k ukončení manželství? Co tady proboha jenom vyvádí? Chce snad nachytat svou manželku v náručí dalšího srnečka...? Anebo to naopak spíš nechce?

Zatímco se jeho silní hřebci míli za mílí přibližovali k cíli, markýze trápila řada otázek, které nedokázal zodpovědět, a potom

najednou jeho kočí zastavil kočár na okraji obchodního městečka s názvem Merton Lacy. Markýz vystoupil na ulici, přikázal svému čeledínovi, aby na něj počkal v hostinci Blue Boar, a pak se vydal k domu z červených cihel, který stál nedaleko cesty.

Brána z tepaného železa zavržala, když ji otevřel, a pod jeho botama praskal štěrk, jak pomalu mířil ke vstupním dveřím. Natáhl ruku a uchopil nablýskané mosazné klepadlo ve tvaru lví hlavy. Potom ho ale nechal vyklouznout ze svého sevření, když zaslechl radostný křik odkudsi zezadu, kde předpokládal, že je zahrada.

Otočil se na podpatku a už skoro dospěl k rohu domu, když do něj najednou narazil nějaký malý, podsaditý tvor.

Julian uchopil dítě za ramínka, aby nespadlo. V tu chvíli chlapec zvedl hlavu plnou hnědých kadeří a pohlédl na markýze uličnický se třípytícima šedýma očima a rozesmál se. Markýzovi se napjaly všechny svaly v břiše, jako kdyby dostal pořádnou ránu. Ani na okamžik totiž nezapochyboval, že právě pohlédl do tváře svému vlastnímu synovi.

Rychle se blížící kroky narušily nastalé ticho a markýz vzhlédl, aby spatřil osobní služebnou své manželky, která se vynořila za domem, a potom se zděšeně zastavila v půli kroku.

„Jéžíšmarjá, svátá matko boží! Vždyť to je zase už on!“

„Ano, zase jsem to já,“ odpověděl markýz takovým hlasem, že si Mary přála, aby měla na hlavě tlustou vlněnou šálu.

PÁTÁ KAPITOLA

Jennifer seděla pod větvemi mohutné třešně a užívala si sladce vonícího venkovského vzduchu poté, co strávila déle než dva týdny v zatuhlém městě. Přestože byla zcela zaujata skicou zvlněné krajiny za zahradou, matně si povšimla, že se k ní někdo blíží přes trávník. Teprve když se přiblížil téměř až k ní a ona si nějakým šestým smyslem uvědomila, že jeho krok je příliš těžkopádný, než aby patřil Mary, odtrhla svou pozornost od krajiny, která byla onoho pozdního květnového odpoledně přímo nádherná, a ohlédla se přes rameno.

okamžiku byla na nohou, skicák jí vypadl z rukou a zděšeně pohlédla směrem k domu. Potom se přinutit znovu pohlédnout na temnou hrozivou postavu, která se k ní neodvratně přibližovala, a v tu chvíli poznala, že na útěk je už příliš pozdě.

„Co tady děláš?“

Byla to v tuto chvíli naprosto nevhodná otázka, a on si to zřejmě myslel také, protože se na ni neobtěžoval odpovědět. Ve skutečnosti neřekl vůbec nic. Jenom na ni nepřestával hledět tvrdým a nelítostným pohledem, přesně takovým, jaký si pamatovala z dávných let a který v ní vyvolával mrazení.

Pocítila takový děs, že měla na okamžik pocit, že omdlí, ale vzdorovitě se naschvál nepřidržela židle, aby nespadla. Idylický život, který si pro sebe vytvořila, byl sice v ohrožení a hrozilo, že bude zcela zničen a možná se jí nepodaří ho zachránit, ale nikdy by se nesnížila k tomu, aby muže prosila o odpuštění a pokoušela se ospravedlnit své činy. Ne, podruhé už ne! řekla si v duchu rozhodně.

Napojila se na hlubokou studnu své vnitřní síly a alespoň se jí podařilo uniknout ze sevření jeho nesmiřitelného pohledu. Místo toho se zahleděla do venkovské krajiny, která však mezitím ztratila mnoho ze své přitažlivosti.

„Takže tys mě sledoval. Byls mi v patách,“ oznámila skutečnost, která jí byla jasná od chvíle, kdy ho poprvé spatřila.

Vypadal jako anděl pomsty, jak kráčel přes trávník směrem k ní.

Přimhouřila oči.

„Moje otázka je, proč?“

Svým mlčením jí naznačil, že nemá v úmyslu uspokojit její zvědavost, proto byla nucena učinit svůj vlastní závěr.

„Bezpochyby jsi předpokládal, že mě tady najdeš v náručí nějakého tajného milence.“ Kdyby se necítila tak mizerně, tak by se zasmála. „Copak ti to jednou nestačilo, Wroxhame?“

Uslyšela cosi, co připomínalo slabý vzdech. Kdyby to byl kdokoliv jiný, domnívala by se, že se jí podařilo zasadit mu bolestnou ránu. Ale nyní se nepokoušela něco si namlouvat. Brnění jejího manžela bylo neprůstřelné,

„No tak to je mi líto, že jsem tě zklamala. Budeš muset hledat mnohem usilovněji, jestli chceš najít důkaz mojí nepřetržité nevěry. Tady žádné nápadníky nenajdeš.“

„Ne, ale našel jsem tady něco ještě mnohem průkaznějšího,“ zasípal chraptivým hlasem, který prozradil, že v něm vře divoký vztek, a když na něj Jennifer znovu pohlédla, nebyla si jistá, jestli mu to může mít za zlé. Kdyby to bylo naopak, kdyby on ji takto odřízl od veškerého kontaktu s jejich dítětem, nejspíš by ho chtěla zavraždit.

Vždyť on vypadal, jako kdyby mu udělalo největší radost, kdyby mohl uvolnit svou zuřivost v podobě fyzického násilí, ale nepokusil se ji uhodit.

„Proč, Jennifer? Proč?“ zeptal se, a jeho hlas byl stále ostrý, ale teď už se víc ovládal. „Byl to od tebe nějaký druh zvrácené pomsty, žes mi zcela zatajila existenci našeho syna?“

Tváří v tvář takovému strašlivému obvinění, které se na ni sneslo, byla nyní skutečnost, že ji poprvé od jejího návratu do Anglie oslovil křestním jménem, zcela nepodstatná. Chtěla ho ujistit, že nic nebylo dál od pravdy, když si náhle všimla věrného čeledína, který rozhodným krokem kráčet směrem k nim a ve své pohledné tváři měl vepsanou starost.

„Jste v pořádku, slečno Jenny?“

„Jsem v pořádku, Patricku,“ ujistila ho, ale čeledína to příliš nepřesvědčilo, což dokázal svými dalšími slovy: „Jste si opravdu jistá?“ Střelil po markýzovi hroživým pohledem a za odměnu se mu dostalo nevraživého zamračení. „Nebyl by žádný problém, abych ho odsud vyhodil.“

Jennifer ani na okamžik nepochybovala, že její čeledín, který nikdy nebyl zvyklý utíkat z boje, by tu příležitost uvítal. Jestli by však uspěl, nebo ne, to byla už úplně jiná věc. Oba muži byli přibližně stejně vysocí a silní, a přestože byl Wroxham každým coulem elegantní džentlmen, nikdy ji nenapadlo, že by nebyl schopen se bránit, kdyby to bylo potřeba. Souboj těchto dvou mužů by mohl být velmi zajímavý, ale v této situaci by to mohlo všechno jen zhoršit.

„Jsem v naprostém pořádku, Patricku. Ale děkuju ti za tvou starost.“ Letmo pohlédla směrem k domu. „Víš, kde je teď Charles?“

„Mary ho má u sebe. Jsou oba v salonu.“

„V tom případě,“ ozval se markýz, „se můžeš vrátit k plnění svých povinností. Vlastně můžeš rovnou zajít do místního hostince a vyřídit mým služebníkům, aby sem okamžitě přijeli s mým kočárem.“

Patrick se drze zašklebil a přeměřil si markýze od hlavy k patě.

„To bych sice mohl, kdybych ale přijímal rozkazy od vás. Což ovšem nepřijímám.“

Jennifer usoudila, že bude rozumné zasáhnout.

„Patricku, prosím, udělej, co markýz žádá.“

Chvíli mu trvalo, než odtrhl pohled od markýze, a poté se obrátil k Jennifer, souhlasně přikývl a pomalu odkráčel přes trávník. Markýz ho sledoval, dokud nezmizel za rohem domu.

„Musím ti sdělit, má milá, že tvůj výběr služebnictva by ještě šel vylepšit,“ oznámil Jennifer a otočil se zpět k ní právě včas, aby si všiml, jak se pokouší skrýt úsměv.

„Mary Harperová i Patrick Fahy jsou občas poněkud výřeční, to uznávám, ale jejich oddanost to víc než bohatě vynahradí.“ Jennifer zvedla bradu a dokonale napodobila markýzův pyšný pohled. „Kromě toho, jsou to moji služebníci, Wroxhame. Propříště to prosím měj na paměti.“

„Jestli jimi budou i nadále, však není zdaleka jisté,“ odvětil markýz s jistým chmurným zadostiučiněním a Jennifer při jeho slovech přeběhl mráz po zádech.

„Jak to myslíš?“

„Asi takto...“ Vytáhl krabičku se šňupacím tabákem a nechal ji celou vystrašenou čekat, zatímco si šňupnul. „Můžeš se mnou buďto hned teď odjet do Wroxham Park, anebo se rozluč se svým synem.“

Následujícího rána, když se Jennifer znovu usadila v kočáře svého manžela, vzpomněla si zcela živě na to, jak touto krajinou jela naposledy. Musela zároveň uznat, že její situace nyní není o nic lepší, než jaká byla tehdy. Možná byla dokonce ještě mnohem horší.

Krátce pohlédla na svého syna, který byl celý nedočkavý, až se po noci strávené v prvotřídním podniku znovu vydají na cestu. Poté obrátila svůj pohled k muži, který seděl na sedadle vedle malého chlapce. Pocit, jaký ji při tom pohledu ovládl, byl rozhodně nepřátelský.

Nabídl jí, aby si vybrala. V žilách jí proudila zášť, sžíravá jako kyselina. Jakápak volba! Vždyť vůbec neměla na výběr! Jak by se mohla odloučit od osoby, která se jí stala celým životem, třeba i jen na tak krátkou dobu, kterou by potřebovala k tomu, aby vymyslela nějaký způsob, jak chlapce získat zpět? Navíc by to musel být nějaký skutečně nekalý způsob, protože žádný soud v celé zemi by Wroxhamovi neodepřel právo opatrovnictví svého syna. Ano, právo bylo v každém případě na jeho straně. To by znamenalo, že pokud by se pokusila zařídit svůj útěk společně se synem, musela by to udělat ilegálně. Proto by se, alespoň v dohledné době, museli někde ukrýt, možná za mořem v Evropě.

Bohužel ji však žádný takový plán nenapadl. Dokonce ani včera v noci, kterou celou probděla a uvažovala o své neutěšené situaci a o malém Charlesovi, který spal ve vedlejší místnosti ostražitě hlídán svým otcem. Wroxham očividně usoudil, že jí nemůže věřit. Což od něj bylo velmi prozíravé! Pochybovala, že jeho ostražitost by v nejbližší době mohla polevit, proto jí bylo jasné, že musí vyčkávat, až se naskytne nějaká příležitost. Ale mezitím...

„Maminko, proč s námi nejedou Mary a Patrick?“ Ta nečekaná otázka Jennifer přiměla, aby opustila úvahy o plánech do budoucna a usmála se na chlapce, který jí byl jediným důvodem k životu. Od začátku uvažovala, jak dlouho bude trvat, než si všimne, že Mary a Patrick nejsou s nimi. Také uvažovala o tom, kolik toho asi Wroxham svému synovi prozradil za tu noc, kterou strávili spolu.

„Včera, než jsme vyrazili, jsem ti říkala, Charlesi, že Mary a Patrick pojedou do Londýna, aby sbalili mé věci z domu, ve kterém jsem bydlela, když jsem byla v hlavním městě. Za pár dní přijedou za námi.“ Zdálo se, že taková odpověď v tu chvíli chlapce uspokojila, ale Jennifer pochybovala, že jeho otázky tady skončí. Její syn byl vždy velmi bystrý a zvědavý, a proto ji vůbec nepřekvapilo, když se zeptal:

„Pojedeme potom zpátky do Irska, až si trochu pobudeme v markýzově domě, maminko?“

„Do Irska se nevrátíš, Charlesi. Budeš teď bydlet u mě,“ odpověděl markýz, než Jennifer stačila vymyslet nějakou vhodnou odpověď.

„Vážně?“

Charles se obrátil k Jennifer, aby mu to potvrdila, ale ona mu na to nedokázala přikývnout, když se celou svou bytostí hrozila znovu bydlet v jednom domě se svým manželem. Zdálo se, že Wroxham cítí její vnitřní souboj, protože na ni pohlédl se zálibným sebeuspokojením.

„Ano, přesně tak, můj chlapče,“ řekl jemně a neodtrhl přitom pohled od půvabné, napjaté tváře své manželky. „Protože si to přeju.“

„Proč si to přejete, sire?“

Chvíli bylo ticho a potom markýz odpověděl:

„Protože jsem tvůj otec.“

Kdyby pod jejím sedadlem byl skrytý prostor, Jennifer by toho okamžitě využila a schovala by se pod něj. Copak je Wroxham rozhodnutý jí tuto jízdu znepríjemnit, jak je to jen možné? Proč proboha nemohl pár dní počkat, nebo s ní aspoň napřed promluvit o tom, jak nejlépe Charlesovi povědět pravdu o jeho otcovství? Ale to ne, on to musel říct hned takhle narovinu, ztracený chlap! Nebylo divu, že se Charles tvářil tak překvapeně!

„Ale... ale můj tatínek je přece mrtvý,“ řekl a nakrčil dětské čelíčko. „Maminka to říkala. Byl to statečný voják. Zahynul ve Španělsku, vid', maminko?“

Jennifer cítila, jak se jí hrdlo svírá zoufalstvím. Vzhledla a předpokládala, že muž, který seděl naproti ní, se bude samolibě

usmívat a vychutnávat si její rozpaky, byla však překvapená, když v jeho hlubokých šedých očích poznala náznak sympatie.

„Tvoje maminka, stejně jako mnoho ostatních, předpokládala, že došlo k nejhoršímu, když jsem se ze Španělska nevrátil. Ale jak vidíš, podařilo se mi přežít a vrátil jsem se. Jednou ti o tom všechno povím, ale ne teď.“

Jennifer snad ani nemohla být více překvapená! Cožpak byl Julian ve Španělsku...? To přece rozhodně ne!

Nevěděla, jestli mu má věřit, nebo ne. Sledovala jeho silnou ruku, jak se zanořila do kapsičky elegantně střiženého saka, a vynořila se o okamžik později s nádherně malovanou smaltovanou krabičkou. Očividně si v posledních letech zvykl pravidelně užívat šňupací tabák. Musela uznat, že její muž je samé překvapení!

Přenesla svou pozornost na jejich syna, který byl v tu chvíli naprosto uchvácen tím, jak jeho nově nalezený otec otevřel krabičku jediným elegantním pohybem dlouhého prstu. Potom velmi nečekaně uviděla, jak se mu na čelíčku udělaly vrásky od toho, jak se zamračil.

„Maminka nemá ráda, když pánové šňupají tabák,“ řekl chlapec, který okamžitě poznal, co se v malé krabičce skrývá. „Prý je z toho jenom nepořádek, a navíc z toho žloutnou nosní dírký.“

Jennifer ani nevěděla, jak se jí podařilo potlačit smích, když viděla, jak se markýzovy dlouhé prsty náhle zastavily uprostřed pohybu. Právě se chystal vylovit z krabičky špetku hnědavého prášku. Pochybovala, že je Wroxham zvyklý, aby někdo kritizoval jeho zvyklosti, obzvláště ne upřímní osmiletí chlapci. Jak jen ho to muselo vyvést z rovnováhy!

„A bude se mně v tom vašem domě líbit, sire?“ zeptal se Charles, když viděl, jak jeho otec vrátil krabičku s nedotčeným obsahem zpět do kapsy.

„Upřímně doufám, že ano, můj synu.“

„A je to veliký dům, se stovkami a stovkami místností?“

„Ne, se stovkami místností není. Ale je dost velký, abys v něm mohl mít vlastní pokojíček. A musím dodat, že tvůj pokojíček bude co nejdál od mé ložnice, protože se ukazuje, že jsi pořádně užvaněný.“

Charles si okamžitě všiml slabého zacukání v koutku úst svého otce, ale jeho rozpustilý smích rychle utichl, když si markýz opřel hlavu o sametový polštář a zavřel oči.

„Proč chcete zase spát, sire? Vždyť jste sotva vstal z postele.“

„Není tomu dlouho, co jsem opustil ložnici, to je pravda,“ připustil markýz a neotevřel přitom oči... „Ale ani tam jsem si příliš neodpočinul. Ty totiž mluvíš i ve spánku, můj synu.“

Charles celý pohoršený pohlédl na matku.

„Maminko, že nemluvím ve spánku? Nebo jo?“

„Já jsem tě ještě neslyšela, neboj,“ uklidnila ho milující matka.

Nebylo důležité, co všechno mohl prozradit ve spánku. To, co by mohl odhalit v dalších dnech a týdnech, jistě důležité bylo, ale neexistoval žádný způsob, jak by tomu mohla zabránit, pokud by ho nepřinutila zavázat se slibem mlčenlivosti. A to je něco, co by nikdy neudělala!

Nechtěla, aby ve svém otci viděl nějakého lidožrouta, někoho, komu se nemůže bez obav se vším svěřit. Ne že by předpokládala, že by to snad hrozilo, alespoň podle toho, co mohla sledovat posledních pár hodin. Sice se znali teprve velmi krátce, ale Wroxham se podle všeho choval jako pozorný otec.

Charles rychle odhodil všechn stud, který původně pociťoval. Což bylo samozřejmě velmi dobré, pokud šlo o jejího syna, ale mohlo to být katastrofální, pokud šlo o ni, obzvláště pokud by si Charles Wroxhama příliš oblíbil.

„Promiň, Charlesi, co jsi právě říkal?“ zeptala se, když si náhle uvědomila, že promluvil.

„Proč ti všichni ti lidé v hostinci říkali lady, maminko?“

„Říkali mně tak proto, že tvůj otec je šlechtic, Charlesi. Je markýz.“

Zdálo se, že o tom chvíli hluboce uvažuje.

„Takže já jsem taky markýz?“

„Ne, ty ještě nejsi markýz,“ odpověděl mu hluboký hlas vedle něho. „Jednoho dne budeš. Ale pevně věřím, že to bude až za dlouho.“

Charles se znovu obrátil ke své matce a znovu nakrčil své dětské čelíčko. „Takže ty jsi taky markýz, maminko?“

„Já jsem markýza. To je můj titul.“

„A Patrick a Mary taky vědí, že jsi mar... mar...“

„Ano, vědí.“

„A dědeček James to také věděl?“

„Ano, Charlesi. Dědeček James to věděl.“

Jennifer pohlédla na muže naproti sobě. Jeho oči byly stále pevně zavřené, ale ona věděla, že pozorně naslouchá každému jejich slovu. Ne, zopakovala si v duchu, už není šance před ním utajit tajemství mé minulosti.

Kočí odbočil do východní brány Wroxham Parku v pravé odpoledne, a když kočár zastavil před hlavním vchodem do úchvatného obnoveného sídla, které kdysi bývalo jejím domovem, Jennifer si znovu uvědomila, jak moc se může život člověka změnit v průběhu pouhých čtyřiaadvaceti hodin.

Včera touto dobou seděla na zahradě za tím příjemným domem z červených cihel, který si pronajala na venkově, a příjemně trávila idylické jarní odpoledne jednou ze svých oblíbených činností. Cítila se dokonale spokojená a nic na světě ji netížilo – a dnes je tady a má znovu bydlet v domě, který pro ni skrývá spoustu hořkosladkých vzpomínek, v domě, o němž si myslela, že ho už nikdy v životě nespátí.

Vystoupila z kočáru, aniž by věnovala pozornost pomocné ruce svého manžela, a pevně vstoupila do prostorného sálu, vděčná, že je vedle ní Charles. Jeho vzrušení a vyptávání a to, jak chtěl prozkoumat každou místnost, zaměstnávalo pozornost jeho ostražitého otce, který díky tomu neměl čas upřít svůj šedý pohled příliš zblízka na tvář chlapcovy matky.

Poté co poručil komorníkovi, aby zajistil pro lady služebnou, Julian konečně obrátil pozornost na Jennifer.

„Vypadá to, že budu nucen vzdát se tvé společnosti, drahá, protože náš syn je rozhodnut mě po zbytek odpoledne zcela zaměstnat, ale jsem si jistý, že si pamatuješ, kde co je, a do svého pokoje jistě trefiš bez potíží. Uvidíme se u večeře.“

Přestože Jennifer zaznamenala vyzývavý tón v jeho hlase, odebrala se přes sál k širokému schodišti. Automaticky odbočila obrazovou chodbou do západního křídla. Když dospěla až ke svému

starému pokoji, na okamžik zaváhala, než otevřela dveře a vstoupila dovnitř. A potom si najednou připadala, jako kdyby se vrátila zpět v čase.

K jejímu ohromení vše zůstalo zcela nedotčeno: všechno bylo přesně na tom místě, kde to nechala. Hřeben se stříbrnou rukojetí, příruční zrcátko a kartáč na toaletním stolku, všechno bylo přesně tam, kam to položila, vedle křehkých flakónků, v nichž uchovávala své parfémy. Zdálo se jí, jako kdyby nikdy nebyla odjela, a přitom byla pryč déle než osm dlouhých let, žila úplně jiným životním stylem, který obnášel i to, že se musela sama starat o chod domácnosti. A také to dělala s velkou radostí!

Když rozhrnula závěsy s jemným vzorem, uvažovala, co bude dělat teď, když ji přivezl zpátky sem, proti její vůli, a možná tu bude nucena zůstat dlouhou dobu. Jaké bude mít povinnosti tady?

Její pohled náhle sklouzl k pohodlné posteli s nebesy a krev jí ztuhla v žilách. Ne, to přece ne! Přece ani on není tak nelidský, aby...

Její strašlivé myšlenky přerušilo zaklepání na dveře a ona se otočila, aby spatřila baculatou mladou ženu s veselou tváří, která váhavě vstoupila do místnosti a přinesla džbán s teplou vodou.

„Promiňte, lady, řekli mně, že vás mám obsloužit.“

Jennifer, která si nově příchozí pozorně pohlédla, se zamračila, jak se snažila rozpomenout.

„Myslím, že tě neznám. Byla jsi tady už dříve?“ promluvila poněkud nesouvisle, protože její myšlenky se vracely od přítomnosti do minulosti a naopak.

„Nebyla, lady. Převzala jsem tohle místo po mé sestře Daisy, která se před pěti lety provdala za místního kováře.“

„A jak se jmenuješ ty?“

„Já jsem Rose, lady.“

Jennifer se musela pousmát nad služčinou zdvořilostí. Charles na to upozornil už v kočáře, a ani ona si ještě nezvykla být znovu oslovovaná takto zdvořile, ani po všech těch týdnech strávených v Londýně. Maryina přítomnost jí neustále připomínala, že žila mnoho let životem, kde tituly nehrály prázdnou roli. Jak si jenom přála, aby tady Mary teď byla s ní!

„Ale no tak, slečno Jenny,“ řekla jí krátce předtím, než se včera odpoledne rozloučily. „Ne abyste zase dostala některou z těch vašich černých nálad. To totiž vůbec ničemu nepomůže. Nemáte na výběr, musíte jít s chlapcem. To ale neznamená, že jste poražená. Vždyť vy se k sobě s tím vaším manželem nakonec dokonale hodíte, když se tak nad tím zamyslíte. Musíte se mu jenom postavit, slečno Jenny! Nesmíte mu dát šanci, aby vás podruhé připravil o dobrou náladu.“

Vzpomínka na jejich rozhovor působila jako balzám na její pošramocené nervy, a tak se přinutila v myšlenkách vyrovnat se svým bezútešným údělem. Sice nemá na výběr a musí tady zůstat, ale to ještě nutně neznamená, že se musí podřídit každému Wroxhamovu rozmaru. Je sice každým coulem milující matka, ale to neznamená, že je ta stejná poddajná a poslušná žena jako před lety. Proto se taky nenechá žádným způsobem přinutit vykonávat manželskou povinnost!

Příjezd jejích zavazadel ji nijak neodradil od jejího úmyslu, ovšem vrátil ji zcela zpět do přítomnosti. Když oba komorníci opustili místnost, poručila Rose, aby jí pomohla s vybalováním.

Jestliže mladá služka považovala za neobvyklé, že se lady takového vysokého postavení vůbec zabývá sama takovým úkolem, nedala to v žádném případě najevo. Nepodařilo se jí však už tak dobře zakrýt své zklamání, když začala prohlížet obsah zavazadel.

„Copak se děje, Rose?“ zeptala se Jennifer, když si všimla jejího zklamaného pohledu.

„Nic, lady, jenom... vy pro někoho truchlíte?“ Přestože Jennifer v posledních týdnech žila vlastně dvojím životem – v hlavním městě jako markýza z Wroxhamu a ve svém pronajatém venkovském domě jako mladá vdova Stapletonová – lhaní jí nebylo vlastní. Nutnost ji v minulých letech přiměla, aby skrývala svou pravou totožnost, ale teď už neměla dále důvod něco tajit, takže už ani nebylo potřeba lhát.

„Sice nezemřel nikdo z mé rodiny, Rose, ale někoho jsem přece na podzim ztratila... někoho, koho jsem měla velmi ráda.“

V očích mladé služebné byl patrný soucit, když vyndávala z krabice pečlivě složené černé šaty.

„Mohla byste možná teď přejít na poloviční truchlení, lady,“ navrhla po chvíli uvažování. „V šatníku totiž visí jedny pěkné lila šaty a ještě jedny perlově šedé.“

„Cože?“ Jennifer se nepokusila zakrýt své překvapení, rozběhla se k šatníku a otevřela dveře, aby se přesvědčila na vlastní oči. K jejímu ohromení všechny její staré šaty stále visely uvnitř tak, jak je tam nechala. Ale jak to?

Vyndala ven jedny hezké šaty. Byly už vyšlé z módy a trochu zašlé, byly to šaty, které patřily do její výbavy nevěsty. Jak to, že tady zůstaly? Ta otázka jí pořád vrtala hlavou, a proto se ihned zeptala služebné na vysvětlení.

„Paní Liddelová přikázala, že se nikdo nesmí ničeho dotknout. Dohlížela na to, aby se v pokoji každý týden utíral prach. V letních měsících musely být vždy zatažené závěsy, aby se chránil nábytek. Takhle to bylo už od té doby, co jsem sem před pěti lety nastoupila.“

Jennifer se znovu rozhlédla po místnosti, tentokrát vše zkoumala do nejmenších podrobností. Tak tedy hospodyně přikázala služebným, aby vše nechaly na svém místě a ke všemu se chovaly s pozornou péčí, jenomže hospodyně přece sama dostávala příkazy od Wroxhama. Proč on trval na tom, aby se v pokoji nic nezměnilo? Trápilo ho snad po jejím zmizení špatné svědomí? Anebo se možná čas od času sám vracel do tohoto pokoje, aby si připomněl, jakou nevěrnici si vybral za ženu?

Jakoby přirozeným postupem myšlenek se obrátila ke dveřím, které spojovaly jejich ložnice, a okamžitě podezíravě přimhouřila oči, když si všimla, že v zámku není žádný klíč. Ale pak si připomněla, že tyto dveře nikdy nebyly zamčené, alespoň ne v době, kdy v tomto domě bydlela ona. Markýz byl nepopíratelně vitální muž, který ji v těch několika krátkých měsících jejich manželství často navštěvoval. Ke svému studu si rázem vzpomněla, jak ona sama vítala jeho pozornost. Díkybohu už má teď víc rozumu!

„Myslím si, Rose,“ promluvila Jennifer, když se v myšlenkách vrátila k záležitosti šatů, „myslím, že tyto šaty už se nehodí pro ženu mého věku.“ Na rtech se jí objevil ironický úsměv. „Kromě toho jsem teď poněkud plnější postavy, takže by mi byly už nepohodlné a těsné.“

Rozhodla se, že už nedodá, že by jen vyvolávaly spoustu bolestných vzpomínek, a že ona nepotřebuje ještě další připomínky toho, jak byla naivní a důvěřivá. A jak úslužná, připomněla si, když její pohled padl na dveře mezi ložnicemi obou manželů.

Rose se probudila její hospodárná povaha, opustila vybalování zavazadel a přistoupila ke své paní, která stála u šatníku.

„Ale lady, dovedla bych lehko trochu popustit živůtek. Paní Liddelová vždycky říkala, že jsem vynikající švadlena. Nikdo nepozná, že ty šaty byly přešívané. O to se postarám!“

„Nepochybuju, že bys to dokázala, Rose, ale nikdy bych se neodvažovala tě s tím obtěžovat a mám dostatek jiných šatů.“ Ukázala rukou směrem ke krabicím na podlaze. „Toto je jenom malá část mého šatníku. Moje služebná za pár dní přiveze z Londýna ten zbytek.“

Jennifer odložila šaty, které držela v ruce, na postel, ale stačila si všimnout, jak se Rose zatvářila sklíčeně při zmínce o služebné. Nepochybně doufala, že nečekaný návrat zmizelé markýzy na Wroxham Park vylepší její postavení. A možná se taky Rose její přání splní, pokud se ukáže, že je pracovitá a oddaná.

„Mary má spoustu různých povinností, není jen služebná, takže nepochybuji, že čas od času jistě ocení pomoc,“ vysvětlovala Jennifer a viděla, jak se tvář mladé ženy opět rozjasnila. „Mezitím odneseme tyto šaty... Ne, už jsem se rozhodla,“ dodala, když viděla, že se Rose chystá něco namítnout. „Bylo by ale škoda je vyhodit. Rozdej je mezi služebnictvo a mezi zahradníky, jsem si jistá, že jejich příbuzné je jistě ocení.“

„Jsem si jistá, že ano, lady,“ přisvědčila Rose zdráhavě a toužebně pohlédla na řadu krásných šatů, neboť si uvědomovala, že ona sama by se do nich nikdy nevešla, i kdyby se upravily sebevíc.

„Nic si z toho nedělej, Rose,“ utěšovala ji Jennifer, která lehko odhadla, o čem mladá služebná přemýšlí. „Jestli mi paměť slouží dobře, ve druhém šatníku je jeden plášť lemovaný kožešinou. Ten si můžeš vzít. A mimochodem,“ pokračovala a přerušila tak Roseiny srdečné díky, „nevíš náhodou, kde je teď můj syn?“

„Myslím, že je v dětském pokoji, lady, hraje si tam s vojáčky, které měl lord jako malý chlapec.“ Náhle se zhrozila. „Vždyť já bych

málem zapomněla! Lord vás pozdravuje a zve vás, abyste se k němu přidala v šest hodin v jídelní síni.“

Jak přátelské! pomyslela si Jennifer, ale svou ironickou poznámku nevyslovila. Místo toho řekla: „Upřímně doufám, že Vám náš nečekaný příjezd nezpůsobil mnoho těžkostí, obzvláště paní Quistové.“

„Ale ne, kuchařka je teď v Londýně, společně s paní Liddelovou a panem Slocombem. Myslím, že jsem zaslechla jednoho sluhu hovořit o tom, že jeho lordstvo už poslalo vzkaz do Londýna panu Slocombovi, aby uzamkl dům a přijel okamžitě sem.“ Jennifer ustala ve vydávání šatů z šatníku.

„V tom případě, až tyto šaty odneseme do jiné místnosti, kde je můžeš ve svém volném čase roztřídit, připomeň mi, abych zašla do kuchyně, jenom abych se ujistila, ať si ten, kdo připravuje jídlo, nedělá přílišné starosti s večerním menu,“ řekla a znovu tak prokázala vřelý zájem o druhé.

Když Jennifer toho večera sestupovala dolů po impozantním dřevěném schodišti, v celém domě nebyl jediný služebník, který by ji nepovažoval za laskavou a ohleduplnou paní. Nechala si od Rose upravit vlasy do jednoduchého, avšak slušivého účesu a vypadala každým coulem jako paní domu, klidná a dokonale spokojená.

Nic však nemohlo být dále od pravdy. Široko daleko v této rozlehlé zemi nebylo žádné místo, kde by si přála být méně než tady. V hlavě měla zmatek, obávala se nadcházejícího setkání s pánem domu a děsila se toho, co by po ní mohl požadovat výměnou za to, že smí bydlet pod jeho střechou.

S vypětím sil se jí podařilo mile poděkovat mladému sluhovi, který jí otevřel dveře, ale když uviděla mohutnou postavu stojící u okna jídelní síně a hledící ven do zahrady, úsměv jí rychle zmizel z tváře.

Musela s nevolí uznat, že byl vždy dokonale upravený, a tento večer nebyl žádnou výjimkou. Jeho bezchybně střižené sako z prvotřídní tmavomodré látky zdůrazňovalo jeho mohutná ramena, a stejně mistrně ušité krátké kalhoty odhalovaly dobře vyvinuté svalstvo jeho dlouhých, rovných nohou.

Jennifer však neměla tu správnou náladu, aby dokázala patřičně ocenit jeho atraktivní zevnějšek, a zdálo se, že ani on nemá náladu obdivovat její upravenost, protože ve chvíli, kdy sluha zavřel dveře, otočil se a poznamenal:

„Vidím, že jste se rozhodla nevzdat se svého smutečního oděvu, paní... ehm... Stapletonová.“

Pokusila se opětovat jeho cynický pohled a tón: „Už jsem si zvykla, že jsem vdova, Wroxhame. Ženě to nabízí takovou svobodu.“

Nepatrně přimhouřil oči, ale v jeho hlase zazníval stále stejný pobavený tón, když promluvil.

„Jenom nechápu, proč jsi mi nepřidělila vyšší hodnost a udělala jsi mě pouhým majorem, když už ses rozhodla mě ve své mysli pohrbít šest stop pod zem... Byl bych radši, kdybys mě byla udělala plukovníkem!“

Jennifer pozdvihla obočí.

„Proč míříš tak nízko? Proč ne rovnou generálem?“

„Ne, ne, to ne, drahá. Všichni generálové, které znám, jsou staří a slabí a mají příliš rádi své portské a svou brandy, pokud lze soudit podle červených nosů.“

Její úsměv nemohl být sladší.

„Jen si chvíli počkej, Wroxhame, a myslím, že se jim za nějaký čas vyrovnáš.“

Viditelně mu zacukalo v koutku úst, Jennifer mezitím obešla stůl, a než se mu podařilo odsunout pro ni židli, už dávno seděla a rozbalovala si na klíně ubrousek.

Příchod sluhy, který nesl obrovskou mísu s polévkou, učinil rychlý konec jejich žertování, ale ve chvíli kdy byla polévka nalitá, markýz pokynul sluhovi kývnutím hlavy, aby odešel, a naznačil mu, že zavolá, až budou připraveni na druhý chod.

„Myslel jsem, že se tady budeš cítit lépe,“ nadhodil, zatímco Jennifer, která si pochutnávala na vynikajícím vývaru, se neměla k tomu, aby něco řekla. „Velká jídelní síň je poněkud neosobní, a nechtěl jsem si ničit hlasivky tím, že bych musel křičet přes celou délku stolu.“

Jennifer s nevolí vzhledla od své polévky. Očividně měl hovornou náladu. Nevzpomínala si, že by někdy dřív byl u jídla tak

upovídaný. Napadlo ji, že možná věkem zjemněl a stal se přátelštějším, ale nehodlala si něco namlouvat. Wroxham je jako divoké zvíře, nebezpečný a nepředvídatelný. Je vždy ve střehu a připraven zaútočit na toho, kdo nedává pozor.

„Vždyť jsme spolu vždy večeřeli tady,“ připomněla mu. „Nikdy jsme nevečeřeli ve velké jídelní síni.“

„Opravdu?“ Na okamžik se zdálo, že je překvapen, a potom jeho pohled viditelně ztvrdl. „Když máš tak dobrou paměť, pak si možná také vzpomínáš, proč jsi mi nedala vědět, že čekáš dítě, předtím než ses rozhodla zmizet z povrchu zemského?“

Touto jízlivou poznámkou se z příjemného společníka okamžitě změnil v nemilosrdného inkvizitora. Ještě že se nenechala zmyšlit a neuvěřila, že se změnil! Vrátila mu se zdviženým obočím a mírně pohrdavým úsměvem jeho tvrdý pohled.

„A věřil bys snad, že je tvoje, kdybych ti to náhodou byla řekla?“

Tváře mu rázem zbledly a mocná čelist ztuhla. Její protiúder ho zasáhl na správném místě, a přesto Jennifer nepocítila žádné potěšení z toho, že se ukázalo, že jeho brnění přece jenom není tak neproniknutelné, jak se zdálo, a že je stejně zranitelný jako kdokoli jiný.

Ke svému vlastnímu překvapení s ním dokonce na okamžik soucítila, ale okamžitě to potlačila. Jistě že si ho nepřála úmyslně zranit! Nicméně, kdyby ukázala jakoukoliv slabost, příliš by jí to nepomohlo. Kdyby mu pověděla celou pravdu, pochopil by to? Ukončilo by to nepřátelství mezi nimi alespoň po dobu, po kterou tady bude nucena zůstat? Takto uvazovala, ale pak si vzpomněla, že před devíti lety nijak nepomohlo, když k němu byla naprosto upřímná ve všech těch dopisech, které mu napsala.

Vzdychla a odložila lžici, protože na polévku už neměla chuť.

„Věřil bys mi, kdybych ti řekla, že jsem si neuvědomovala, že čekám dítě, když jsem tě opustila?“ zeptala se spěšně, ještě než se jí podařilo si to rozmyslet.

Očividně jí nevěřil. Dokázal to víc než dost tím, že sarkasticky zdvihl obočí, ještě než řekl:

„Copak jsi tehdy vůbec nevěděla, jak funguje tvé tělo?“

Nedovolila, aby ji jeho sarkastický tón pobouřil.

„Mohu ti připomenou, Wroxhame, že mi tehdy bylo teprve šestnáct let? Moje matka zemřela, když mi bylo deset. Toto jsou fakta. Ani ty je nemůžeš popřít. Neměla jsem nikoho, kdo by mi řekl, co mohu očekávat a proč, až se vdám.“

Tvářil se nyní zamyšleně, jako kdyby vnitřně uznal, že může být něco pravdy na tom, co říkala, a ona neváhala znovu promluvit.

„Jestli někdo mohl poznat, že čekám dítě, byl jsi to ty, Wroxhame. Jsi o deset let starší než já. A v té době jsi byl mnohem zkušenější než já.“

Za normálních okolností by ji nikdy nenapadlo hovořit o takových věcech, obzvláště s příslušníkem opačného pohlaví. Teď ale věděla, že není dobře být nějaká útlocitná slečinka.

„To ti vůbec nepřišlo zvláštní, že jsem přestala mít své dny?“

„Trefná poznámka, drahá!“ zvolal a uznal, že v tomto bodě má Jennifer pravdu. „Moje jediná výmluva je ta, pokud mi paměť slouží dobře, že jsem v těch měsících po naší svatbě často jezdil do Londýna.“

Zkřivila rty v dokonale pohrdavém úšklebku, který však on v tuto chvíli považoval za naprosto neoprávněný.

„Musím ti připomenout, moje milá, že jsem to nebyl já, kdo byl nevěrný v průběhu té krátké doby, co jsme byli spolu.“

„To mi vůbec připomínat nemusíš, Wroxhame. Je to něco, na co nikdy nezapomenu, přestože důvod, proč jsem udělala tu chybu, pro mě bezpochyby navždy zůstane tajemstvím.“

Zmateně se zamračil a sledoval ji, jak vstala od stolu a přistoupila k oknu, a přemýšlel, co tím asi tak mohla myslet, ale náhlý zvuk hořkého smíchu, který náhle zaplnil místnost, mu vymazal z mysli touhu dozvědět se víc.

„Je to tak směšné, že? Kdyby můj syn měl modré oči a zlaté vlasy, nikdo z nás dvou by už nikdy nesměl překročit práh tohoto domu. Žádná ujištění z mé strany by tě nikdy nepřesvědčila, že jsem už čekala naše dítě, když jsem onoho osudného odpoledne vyrazila na výlet s Geoffreym Wilburnem.“

„Možná je štěstí, že žádné ujišťování není potřeba,“ odvětil. „Poznal jsem v Charlesovi svého syna, jakmile jsem ho poprvé spatřil.“

„Ano, bohužel!“ zvolala Jennifer a otočila se s plamenným pohledem a poprvé tak v jeho přítomnosti ukázala, že ne nadarmo jsou její vlasy zářivé barvy. „Jak bys to taky mohl nepoznat? Musel bys být slepý, abys nepoznal, že vzešel z tvého vlastního semene!“

Odvrátila se a slepě hleděla ven z okna, zahanbená, že se nechala jeho prostorekostí vyprovokovat k takovému výbuchu vzteku.

„Pokud si jen na chvíli myslíš, že mi dělalo potěšení vidět, jak Charles rok po roce vrůstá do tvé podoby, tak to se mýlíš. A jestli se domníváš, že jsem ho před tebou tajila z nějaké zloby jako nějaký ubohý druh pomsty, tak nemůžeš být dál od pravdy.“

Udeřil pěstí do stolu, až zařinčely sklenice a talíře, což bylo důkazem, že jeho vztek také už přetéká. Jeho hlas prořízl vzduch jako bič.

„Tak zatraceně proč tedy?“

ve své podrážděnosti Jennifer dokázala pochopit, že jeho hněv je naprosto oprávněný. Ať se to pokoušela vysvětlit jakkoliv, i když věřila, že její činy byly správné, zůstávala tu stále ta skutečnost, že mu na celých dlouhých osm let odepřela potěšení z rodičovství. A co hůř, pokusila se připravit svého syna o jeho právo prvorozeného. Ano, to musela uznat, že toto bylo to nejtěžší rozhodnutí, které byla nucena učinit. Ano, možná že udělala chybu. Pokud jde o to ostatní...

Nedokázala se ubránit hlubokému povzdechnutí.

„Protože jsem si přála, aby můj syn měl šťastné dětství.“

„A jak tě napadlo, že by ho neměl, kdyby zůstal tady?“ opáčil s rychlostí blesku. Jeho hlas byl plný zlosti, ale ona se nehodlala nechat zastrašit. Možná udělala chybu, možná se zachovala krutě, že mu nedopřála, aby se dozvěděl o existenci svého syna, nicméně věřila, že je to jediné správné rozhodnutí.

„Jakýpak by asi Charles mohl mít život, Wroxhame, kdyby zůstal pod touto střechou? Ano, byl by sice obklopen armádou služebnictva a dostal by všechno, co jde koupit za peníze,“ pokračovala, aniž by mu dala možnost odpovédět. „Ale byl by nucen trávit svá dětská léta v atmosféře nabitě nepřátelstvím a opovržením, kdyby jeho vlastní rodiče spolu nebyli schopni promluvit ani slovo, a žili by v podstatě odděleným životem.“ Vzpurné zvedla bradu. „Ano, možná mu byly

odepřeny všechny ty materiální věci, včetně jeho titulu, ale alespoň mohl žít v domě, kde vládla láska a vzájemná úcta. A nikdy nebudu litovat toho, že jsem zajistila, aby aspoň prvních osm let jeho života bylo šťastných.“

„Vždyť bude šťastný i nadále,“ ujistil ji Julian po chvíli ticha a znělo to tak rozhodně, tak naprosto upřímně, že mu málem uvěřila.

„Já nejsem tak úplně bezcitný, Jennifer, ať už si o mně myslíš cokoliv. A ani nejsem slepý,“ dodal. „Velmi rychle jsem poznal, jaké silné pouto je mezi tebou a naším synem. Což je za těchto okolností velmi pochopitelné a já nemám rozhodně v úmyslu mezi vás dva vrážet klín; ani teď, ani v budoucnosti. Blaho našeho syna je mým prvořadým zájmem, a právě proto jsem ti nabídl, aby ses sem vrátila.“

Jestliže čekal výraz vděčnosti, tak byl odsouzen ke zklamání, a když Jennifer konečně vzhlédla, vše, co viděl v jejích zelených očích, bylo silné podezření.

„A copak ode mě budeš očekávat oplátkou za toto tvoje milosrdné gesto? Jaké bude moje místo v tomto domě?“

„Zcela přirozeně zaujmeš opět místo paní domu.“ Sáhl po své sklence, a zatímco pozoroval Jennifer přes její okraj, pohled mu o poznání ztvrdl. „Je samozřejmě bez diskuze, že předpokládám, že se budeš vždy chovat vhodně.“ I jeho hlas ztvrdl. „Zapřísahám tě, má drahá, opovaž se podruhé znečistit jméno, které nosíš!“

Její reakce opět nebyla zcela taková, jak předpokládal, a i on pocítil lehké uvolnění z hlaholu, který se rozlehl celou místností.

„Takže tedy nemám zneuctít hrdé jméno Staplefordů, zatímco ty to bezpochyby budeš činit s celou svou mužnou silou stejně jako posledních devět let.“ Podezření v jejích očích se změnilo v pohrdání. „Tak dobře, Wroxhame, budu se řídit tvými podmínkami, protože mi docela vyhovují. Budu paní tvého domu, budu ho řídit. Upřímně doufám, že dobře, tak jak si to přeješ. Ale to je vše.“

Když se jí nedostalo žádné odpovědi, znovu se otočila, aby hleděla na krajinu za oknem.

„Už jsem podnikla kroky, abych si zajistila své... ehm... soukromí. Už jsem navštívila kuchyni, a tam jsem také zjistila, kde jsou klíče k mému pokoji. Byla jsem ve svém pátrání úspěšná a

dveře, které spojují naše ložnice, zůstanou zamčené, dokud budu já bydllet pod touto střechou.“

Zřetelně uslyšela, jak odložil sklenici ne zrovna jemně na stůl, ale už bylo příliš pozdě. Julian třemi velkými kroky překonal vzdálenost, která je oddělovala, a než stačila něco udělat, uvěznil ji ve svém objetí. Všimla si jeho odhodlaného výrazu těsně před tím, než přitiskl své rty na její. Nejdřív to byl polibek násilný, ale po chvíli se změnil v nečekaně jemný, rozdělil její rty a získal od ní odezvu, již nebyla schopna zabránit.

V jeho hlubokém smíchu se ozval nepochybný pocit vítězství, když zvedl hlavu a uvolnil své objetí. Bylo to pro ni jen bolestné připomenutí toho, že není tak úplně paní nad svými city, pokud jde o jejího mužného manžela.

„Neřekl bych, má drahá, že jsi ke mně tak lhostejná, jak se snažíš tvářit,“ namítl, a jen tím zhoršil její zahanbení z vlastní slabosti. „Ale dále o tom nemusíme hovořit.“ Pohlédl dolů s uznalým pohledem na její ňadra. „Ani sto zamčených dveří by mě nezastavilo, kdybych se chtěl potěšit tvými vnaďami. Ale v tomto ohledu si nemusíš dělat žádné starosti.“

Rychle se vrátil ke stolu, jako kdyby ho její blízkost náhle odpuzovala.

„Teď, když jsme se tak pěkně dohodli, pojďme pokračovat v jídle.“

Jennifer odolala touze uprchnout z místnosti, sebrala zbytky své důstojnosti, a připojila se k němu u stolu. Dozvědět se, že může v noci klidně spát, to byla jedna věc, ale dozvědět se, že se vůbec nemusela obtěžovat, aby si klidný spánek zajistila, to byla věc jiná.

ŠESTÁ KAPITOLA

Jennifer na chvíli ustala v psaní dopisu a vychutnávala si krásný výhled z okna. Wroxham dobrovolně souhlasil s tím, aby dostala tento malý pokoj v zadní části domu pro své soukromé potřeby, místo, kde mohla v klidu psát dopisy, anebo prostě jen sedět a přemýšlet o životě. Za ten poslední měsíc, co bydlela na Wroxham Parku, se toho naskytlo mnoho, o čem stálo za to přemýšlet. V neposlední řadě chování pána domu.

Přestože nebyla ochotna přiznat svému manželovi jakékoliv hlubší pocity, přesto musela uznat, že jeho chování k ní bylo příkladné. Choval se jako skutečný džentlmen, který se dovede postarat o všechny její potřeby. Samozřejmě se příliš často nevidali. Když právě neřešil se svým sekretářem nebo správcem záležitosti týkající se nemovitostí, trávil většinu volného času s jejich synem. Kromě těch několika dní minulý týden, kdy krátce navštívil hlavní město, každé ráno jezdil s malým Charlesem na vyjížďku po panství, pokud bylo vhodné počasí.

Nedokázala se ubránit povzdechnutí, které se jí vydralo ze rtů. Denně sledovala, jak je její syn stále více připoután ke svému otci, ale nebylo toho mnoho, co proti tomu mohla udělat. A navíc si nebyla jistá, i kdyby to snad bylo v její moci, jestli by se vůbec někdy pokusila zabránit tomu, aby se mezi nimi vytvořilo silné pouto.

Pochopitelně měl její nucený pobyt na tomto místě i aspekty, které ji nepřestávaly trápit. Wroxham rozhodl, že pokud by chtěla na jakkoliv krátkou dobu opustit pozemek, musí si napřed vyžádat jeho svolení, jinak se už nebude smět vrátit. A co víc, nesmí si vyjít sama na procházku s Charlesem, aniž by je doprovázel někdo ze služebnictva.

Všichni sloužící samozřejmě bezchybně dodržovali přísné pokyny svého pána. Bylo to nesnesitelné! Jistě nemohla Wroxhama vinit z toho, že Charlese ostražitě hlídá, protože ve skutečnosti by se svým synem okamžitě utekla, kdyby se jí k tomu naskytla sebemenší

příležitost a kdyby měla kam jít. Schovala by se někde, kde by je Wroxham nikdy nemohl najít.

Mezitím se musí spokojit se svým údělem, který ale, jak musela uznat, nebyl zase až tak zlý. Služebnictvo se k ní chovalo s nejvyšší úctou a laskavostí starých zaměstnanců, kteří tady pracovali už tehdy, kdy poprvé překročila práh tohoto domu coby mladá naivní nevěsta, byla velmi dojemná, obzvláště úcta, kterou jí projevoval Slocombe. Nepochybně jí chtěl vynahradit to, že jí před všemi těmi lety zabránil v přístupu do domu v Londýně. Ano, když se to vzalo kolem a kolem, neměla mnoho důvodů si stěžovat a teď, když tu měla i svou přítelkyni Mary, nechyběla jí ani ženská společnost a neutuchající podpora.

Osoba, o níž právě přemýšlela, vstoupila do místnosti o okamžik později, aby jí připomněla, že slíbila po obědě probrat s kuchařkou menu na příští týden.

Jennifer pohlédla na pozlacené hodiny na krbové římse.

„Jémine, vždyť už je čas oběda! A to bylo před chvílí ráno! Myslím, že dnes si dám oběd v dětském pokoji spolu s Charlesem.“

Mary jako by se náhle velmi začala zajímat o špičku své pravé boty.

„Nemyslím si, že je to tak dobrý nápad. Pan Charles je teď totiž trochu rozladěný.“

„A pročpak?“ podivila se Jennifer a okamžitě přestala s úklidem pracovního stolu, aby vrhla na Mary tázavý pohled. „On se Wroxham nevrátil včas z kontroly chatiček, aby vzal Charlese na jejich obvyklou projížďku?“

„Ale to ne. Lord se vrátil včas. Sice o něco později, než se očekávalo, ale vrátil se. To se tomu muži musí nechat, své sliby umí dodržet,“ uznala Mary a projevila tak markýzi zdráhavé svou úctu. „Problém byl v tom, že pan Charles se rozhodl, že nemůže už déle čekat, a vyrazil tedy ven sám.“

Jennifer se na okamžik zhrozila.

„Ale nespádl snad, že? Není zraněný?“

„Ne, nespádl,“ ujistila ji Mary. „Ten malý opičák by se vůbec ven nevydal, kdyby tady byl Patrick, jenže ten doprovázel na vyjížďce jeho lordstvo.“ Její výraz prozrazoval extrémní nedostatek soucitu.

„Vy jste přece panu Charlesovi říkala, že nemá jezdit sám ven, takže pravda je taková, že za to může jenom on sám.“

„Ano ano, to máš pravdu,“ musela souhlasit Jennifer, která věděla, že bude muset se synem přísně promluvit, což dělala velmi nerada. Povzdechla si. „Myslím, že ho musím potrestat a zakázat mu den nebo dva jezdit ven.“

Mary se vůbec nepodařilo potlačit smích.

„Ale ne, to nebude vůbec potřeba. Nemyslím si, že pan Charles bude chtít v nejbližší době sedět na koni.“

Jennifer ihned pojala podezření.

„Jak to zase myslíš?“

„No, já neznám všechny podrobnosti, pochopte, vím jenom to, co jsem se dozvěděla od pečovatelky Annie. Když se lord vrátil domů a zjistil, že pan Charles si vyjel sám ven, vypravil se ho hledat. Našel ho bez potíží nedaleko lesa, a když s ním byl hotov, tak už pan Charles nemohl jezdit a bylo mu velmi líto, co udělal.“

Jennifer chvíli trvalo, než jí došlo, co jí to vlastně Mary sděluje.

„Chceš říct, že Wroxham měl tu drzost mého syna bít?“

Mary viděla, jak se z tváře její paní vytratila barva, ale potom se tam zase velmi rychle vrátila. Mary velmi dobře věděla, možná lépe než kdokoliv jiný, že pohledná markýza, obvykle vyrovnaná a klidná, dokázala občas naprosto ztratit nervy. Než však stačila namítnout, že pan Charles možná už dospěl do věku, kdy je někdy potřeba tvrdá ruka, Jennifer vyběhla z pokoje a mířila chodbou přímo do knihovny.

Bez zaklepání otevřela dokožán velké dveře a vrazila dovnitř za šustotu zelených šatů, aby objevila markýze přesně tam, kde ho čekala; seděl za stolem a probíral se svým sekretářem korespondenci. Ani zdvihnutím svého pyšného obočí nedal najevo překvapení ani rozladění z takového neomaleného vyrušení. Prostě se jen obrátil ke svému sekretáři a oznámil mu, že budou pokračovat po obědě.

Julian počkal, až pan Aubrey opustí místnost, což učinil ochotně a bylo nutno uznat, že s větší mírou důstojnosti, než s jakou vstoupila dovnitř lady. Julian upřel svůj lehce pobavený pohled na tu mstivou dračici, která proti němu stála na opačné straně stolu se zaťatými

pěstmi, a zdálo se, že by s velkou radostí dala průchod svému hněvu a přímo ho fyzicky napadla.

Poté co v duchu ocenil pěkně upravené lesklé kadeře, pohlédl do jejích zelených očí. Bylo více než zřejmé, co ji sem přivedlo v takovém vzteku, a on odolal pokušení tvářit se, že netuší, proč sem přišla.

„Myslím, že vím, proč jsi tady, Jennifer. Možná by ses měla posadit, abychom si mohli promluvit o...“

„Jak ses mohl opovážit!“ přerušila ho a pobavený úsměv na jeho rtech ještě víc rozdmýchal plamen jejího hněvu. „Jak ses mohl opovážit vztáhnout ruku na moje dítě!“

„Naše dítě,“ opravil ji jemně a poté, co se pohodlně opřel, ji chvíli mlčky sledoval. Stejně jako ta příslovečná vlčice, i Jennifer byla zuřivě ochránářská matka. „Jsem ten první, kdo uznává, že jsi odvedla skvělý kus práce, pokud jde o výchovu našeho syna, Jennifer. Je to znamenitý chlapec. Pokud jsi však v nějakém ohledu byla nedůsledná, pak se obávám, že to bylo v tvé nevoli potrestat ho, když to bylo potřeba.“

„Rány boží!“ vykřikla a nenechala se zmást jeho nečekanou chválou. „Je to chlapec. Každý chlapec čas od času provede nějakou neplechu.“

„To je pravda,“ přisvědčil, zdvořilost sama. „Ale kdybych já udělal to, co udělal Charles, tak bych pocítil na zadku rákosku, a ne jenom dlaň svého otce.“

Její pohled instinktivně sklouzl k jeho dlouhým prstům, jimiž objímal opěradlo židle. Jeho ruce byly elegantní a citlivé, jako ruce umělce, ale také silné, a vyrůstaly z nezpochybnitelně silných paží. Otrásla se při pouhé představě, jak ubohý Charles musel trpět, a vzhlédla, aby zjistila, že na ni manžel hledí tázavě, jako kdyby přesně věděl, co se jí v tu chvíli honí hlavou.

Zvedla bradu.

„Potom se domnívám, že tvůj otec byl zbytečně krutý, a tvoje matka byla vzácným druhem ženy, když dovolila, aby s jejím dítětem někdo tak ošklivě zacházel. Já k takovým ženám nepatřím. A povím ti na rovinu, že nemám v úmyslu nečinně sedět a přihlížet, jak ničíš duši mého syna.“

„Já ale přece nechci ničit jeho duši. Ale ani nechci, aby si zlomil vaz, a udělám všechno pro to, abych tomu zabránil.“

Jennifer na něj ohromeně pohlédla a usoudila, že musel nejspíš přijít o rozum. Stará kobyła, kterou Charlesovi dal na ježdění, nebyla schopna ani pomalého klusu.

„Wroxhame, to nemyslíš vážně!“ zvolala. „Stará Bessie je nejmírumilovnější tvor, jakého znám. Pochybuj u, že by se někdy pokusila shodit toho, kdo na ní jede.“

„To s tebou souhlasím,“ připustil ochotně markýz, který si náhle uvědomil, že Jennifer nezná celou pravdu. „Očividně ale nevíš, že náš ztřeštěný syn se pokusil dnes ráno vyzkoušet svoje jezdecké umění na úplně jiném zvířeti.“

Přestože doposud nevyužila nabídky svého manžela, aby se projela na některém z jeho vynikajících koní, často chodila do stájí a znaleckým okem už si prohlédla všechna zvířata, která tam měl.

Náhle jí přišla na mysl děsivá myšlenka.

„Ale ne! Nechceš snad říct, že se pokusil osedlat toho tvého šedého závodníka?“

„Matka, která nezná svého vlastního syna, je vskutku pošetilá,“ prohlásil a v očích mu zažhnul obdivný plamen. „Ovšem z toho by tebe, má drahá, nikdo nemohl podezírat.“

Jennifer cítila, že se jí každou chvílí podlomí kolena, a proto se raději posadila na židli, kterou před chvílí opustil pan Aubrey, a tiše si uvědomila, že Wroxhamův čin měl svoje opodstatnění.

Povzdechla si a pak potřásla hlavou.

„Myslím, že i já jsem zodpovědná za to, co se stalo.“

„Doufám, že nechceš naznačit, že jsi ho navedla, aby mě neposlechl a vyzkoušel toho šedého hřebce?“

„Samozřejmě že ne! A ráda bych věděla, jak mu ho tvoji sloužící mohli osedlat!“

„Jenom plnili rozkazy, má drahá.“ Poněkud sarkasticky se usmál. „Náš podnikavý syn řekl hlavnímu podkonímu, že si přeju nechat osedlat toho šedáka, aby mě na něm mohl doprovodit, až se vrátím. Jakmile podkoní odešel, Charles šedáka vyvedl a vyrazil ven, než ho kdokoliv stačil zadržet.“

V jeho hlubokém povzdechnutí bylo víc než jen náznak lítosti.

„Není mi příjemná role otce, který bije děti. Vím, že každý chlapec čas od času vyvede nějakou neplechu, a můj úkol je ho potrestat. Nicméně, domnívám se, že bude méně nakloněn páchání divokých činů, když bude jeho mysl vhodně zaměstnána. Proto jsem se rozhodl, že pro něj objednáme učitele, někoho, kdo ho nejen připraví na školu, ale také podpoří jeho lásku pro venkovní aktivity.“

Pro Jennifer bylo jednodušší odložit přetrvávající zášť k muži, který seděl naproti ní, když hovořili o jejich synovi.

„A ty někoho takového znáš?“

„Ne, ale Aubrey říkal, že jeden jeho přítel z univerzity by mohl být přesně tím mladým mužem, kterého hledám. Očividně si tento jeho přítel přeje studovat práva, ale než dosáhne věku pětadvaceti let a dostane dědictví po jedné tetě, nemá dost peněz, aby mohl svou vyvolenou kariéru nastoupit. Mezitím si musí vydělávat a podle Aubreyho uvažuje i o vyučování. Jestli s tím souhlasíš, napíšu mu dopis.“

Nepotřebovala se o tom dlouho rozmyšlet.

„To je zvláštní, já sama jsem pro Charlese chtěla sehnat guvernanku. Možná víš, že jsem Charlese učila sama, ale musím přiznat, že od Jamesovy smrti jsem to velmi zanedbávala.“

Okamžitě si všimla, jak se na ni upřel jeho zkoumavý pohled.

„Jistě už dávno víš všechno o Jamesi O’Connellovi, nebo ne? Myslela jsem, že Charles ti o našem životě v Irsku už řekl úplně všechno.“

To, že se očividně domnívala, že by se snížil vyslýchání jejich syna jen proto, aby se dozvěděl, co dělala celou tu dobu, kdy žili odděleni, ho zranilo i pobouřilo, ale podařilo se mu zachovat chladný hlas, když řekl.

„Charles se několikrát zmínil o svém dědečkovi Jamesovi, který je, jak předpokládám, tento James O’Connell, o němž hovoříš. Také vím, že O’Connell byl úspěšný chovatel koní. Ale to je všechno, co vím.“ Nebylo pro něj těžké opřevzat její skeptický pohled.

„Nemám v úmyslu, nyní ani nikdy v budoucnu, vyslýchat našeho syna, abych zjistil, jak jsi trávil posledních devět let... Dal bych přednost tomu, dozvědět se to od tebe.“

Jestli mu věřila, nebo ne, to bylo těžké posoudit, protože jenom pokrčila oblými rameny, potom vstala a přistoupila k oknu. Mlčela tak dlouho, že se už domníval, že mu zůstane vše utajeno, ale nakonec velmi jemně promluvila.

„Je toho mnoho, co bych mohla vyprávět.“

Stála jako socha a dívala se z okna, ale ve své mysli, jak předpokládal, viděla zcela jiný obraz než za oknem.

„Když jsme já a Mary dorazily do Irska, už nám nezbývalo mnoho peněz. Měly jsme v plánu cestovat do domova Maryiných rodičů. Nemusím však říkat, že do Harperových skromné chaloupky v County Clare jsme nikdy nedorazily. Už po třech dnech cesty jsme neměly žádné peníze, dokonce ani na jídlo. Což mě zas tak moc netrápilo. Všechno, co jsem totiž v minulých dnech snědla, jsem zase hned vyzvracela. Naivně jsem se domnívala, že je to jenom kombinace nedostatku jídla a vyčerpání, když jsem toho večera omdlela po cestě. Mary, která byla v těchto věcech mnohem zkušenější než já, ihned uhodla, o co jde.“

Jennifer se na okamžik odmlčela a pak pokračovala tichým hlasem, myšlenkami byla očividně v minulosti.

„V ten den se osud rozhodl být ke mně hodný. Muž, jenž seděl v kočáře, který jel zrovna kolem, okamžitě poručil kočímu zastavit, když si všiml, co se stalo. Ten dobrý muž, který mi nabídl svoji pomoc, nebyl nikdo jiný než James O'Connell. Vzal nás obě k sobě domů a poslal pro lékaře, který potvrdil Maryino podezření.“

„A on se o tebe celá ta léta staral?“ zeptal se Julian, když opět ztichla.

„Myslím, že přesnější by bylo říci, že jsme se starali o sebe navzájem. V té době James hledal někoho jako náhradu za svou starou kuchařku a hospodyní, a já jsem byla víc než ochotna přijmout tu práci výměnou za střechu nad hlavou. Nakonec jsme se o povinnosti rozdělily s Mary.“

Všiml si úsměvu, který jí zacukal v koutku úst, když dodala:

„To že jsem jako malá tak často chodila do kuchyně a potom i tady za paní Quistovou, nepřišlo nazmar. Ukázalo se, že jsem docela šikovná v kuchyni. Alespoň tedy Jamesovi moje kuchařské

schopnosti vyhovovaly. Naštěstí to byl, pokud šlo o jídlo, nenáročný muž.“

Jennifer udělala pauzu.

„Jak víš, James byl velmi úspěšný chovatel koní, ale nebyl bohatý, alespoň ne na tvoje poměry. Jeho dům byl jen o něco větší než velké farmářské stavení, pohodlný, ale nijak luxusně vybavený. Byl to bystrý člověk a skoro ihned poznal, že nejsem jen manželka nějakého vojáka, jak jsem tvrdila. Po několika týdnech jsem si ho nesmírně oblíbila a naučila jsem se mu bezmezně důvěřovat, a nakonec jsem mu svěřila i své tajemství. James si přál tě kontaktovat, aby tě informoval o místě mého pobytu, ale já jsem o tom nechtěla ani slyšet. Pokud šlo o mě, naše manželství skončilo. Měla jsem nový život, a to takový, který pro mě byl nanejvýš uspokojující.“

Julian se držel opěradel židle tak pevně, až mu zbělely klouby. Byla to vskutku drsná slova, ale nicméně krásně upřímná. Přestože byl rozpolcen mezi vztekem a neochotnou úctou, nepodařilo se mu zcela zamaskovat jízlivost, když poznamenal.

„Takže jsi dala přednost životu hospodyně před životem markýzy... to je velmi pozoruhodné!“

„Ale také pochopitelné,“ odvětila. „James byl po mnoho let vdovcem. Myslím, že mě rychle přijal jako dceru, kterou nikdy sám neměl, a k Charlesovi se choval jako ke svému vnukovi. Po celých dlouhých osm let jsem byla naprosto spokojená. Byla jsem v bezpečí a měla jsem lásku. James O'Connell byl ten nejskvělejší člověk, jakého jsem kdy poznala. Naučil mě tolik věcí. Nejcennější ze všeho je, že mě naučil být sama sebou. Zemřel minulý rok na podzim... Už nikdy nepotkám někoho, jako byl on.“

V jejím hlase bylo slyšet dojetí, a když se odvrátila od okna a kráčela pomalu ke dveřím, Julian poznal, že se každou chvíli rozpláče. Potom si uvědomil, že ji ještě nikdy plakat neviděl.

Nebylo mu ani teď souzeno vidět ji plakat, protože s odvrácenou tváří, avšak dokonalým sebeovládáním, řekla:

„Pokud mne omluvíš, půjdu teď do stájí promluvit s Patrickem. Víím, že sháníš nějakého vhodného malého koně pro Charlese, ale to nebude potřeba. Požádám Patricka, aby se vrátil do Irska a přivezl Charlesova poníka.“

„Znamená to, že ses už smířila s tím, že tady zůstaneš?“ Viděl, jak se její bledá ruka, která už sahala po klice, na okamžik zarazila.

„Stačí mi tvoje slovo, Jennifer, že se nepokusíš s Charlesem utéct, a omezení, která jsem na tebe uvalil...“

„Ne, Wroxhame,“ přerušila ho jemně. „Nikdy jsem ti nelhala a ani teď s tím nehodlám začít. To, že pro Charlese chci nechat přivést poníka, je pouhý pokus uchránit mého syna před dalšími potížemi, a žádný jiný důvod to nemá.“

Jennifer opustila místnost, aniž by čekala na jeho odpověď. Tiše za sebou zavřela dveře, prošla sálem a opustila dům hlavním vchodem. Když kráčela po cestě, netušila, že ji sleduje pár ustaraných šedých očí, dokud nedorazila ke stájím, kde našla Patricka společně s ženou, s níž sdílela spoustu zážitků, smutných i veselých.

„Ty jeden zrádče!“ křičela Mary s rukama v bok. „Nikdy by mě nenapadlo, že jednou uvidím, jak se obrátíš proti slečně Jenny.“

Patrick udělal pauzu v hřebelcování jednoho z nádherných Jenniných kočárových koní a pohlédl na Mary s tím jeho obhroublým, laškovným úsměvem, který dokázal už v průběhu let obměkčit srdce mnoha pěkných děvčat, ale nikdy neúčinkoval na ni. Náhle si všiml štíhlé postavy ve vstupních dveřích.

„No slyšela jste to, paní...? Ona mi tvrdí, že jsem prý zrádce! A já jsem zatím ten nejoddanější muž, který kdy chodil po zemi!“

Mary se uchýlila ke své mateřštině, aby utrousila nějakou velmi nelichotivou poznámku a poté rázně odkráčela ze stájí, zatímco Patrick ji sledoval očima, v nichž Jennifer spatřila něco, co tam nikdy dříve neviděla. Náhle jí došlo, co se děje. Patrick je do Mary zamilovaný! Jak to, že si toho nevšimla dřív? Copak byla tak tupá, tak slepá, že si nevšimla něčeho, co se dělo přímo před jejíma očima?

„No, paní, myslím, že vím, proč jste tady,“ řekl Patrick a přenesl svůj pohled z Mary na Jennifer, která vypadala trochu ustaraně. Svými modrými očima se stále usmíval, ale teď v nich chyběl ten zvláštní lesk. „Přišla jste mně asi vyhubovat, že jsem neochránil vašeho syna před hněvem jeho otce?“

Nemůže se mu upřít, že je přímý, pomyslela si Jennifer. Proto ho možná vždy měla ráda a věřila mu, přestože jeho pověst pokud jde o

osoby opačného pohlaví, nebyla tak úplně bez poskvrny. Jejich vztah byl ovšem jiné povahy.

„Nebyla tvoje povinnost, abys zasahoval, Patricku,“ řekla Jennifer.

„To je pravda. Ale udělal bych to, kdybych si myslel, že to jeho lordstvo baví.“ Podrbal se dlouhými prsty na své ježaté bradě. „Ale říkal jsem si, že chlap, který má takovou starost o chlapce, a tak dobře to umí se zvířaty, nemůže být špatnej.“

Markýz bezpochyby za těch pár krátkých týdnů, co byli na Wroxham Parku, v očích tohoto Ira stoupl. A získat si Patrickovu přízeň, to nebylo nic jednoduchého!

„Nepřišla jsem sem mluvit o té nepříjemnosti, která se stala dnes ráno,“ prozradila mu a přenesla své myšlenky k záležitosti, kvůli níž sem přišla. „Chtěla jsem se tě zeptat, jestli bys byl ochoten vrátit se do Irska a přivést Charlesova poníka?“

Tedy si Jennifer uvědomila, že ani s Patrickem nejedná jako se služebníkem. Neměla žádný problém udělovat rozkazy, pokud šlo o Wroxhamovy zaměstnance, ale její vztah s Mary a s Patrickem byl odjakživa jiný. V Irsku se jejich pevné vazby zdály zcela přirozené. Ona také odváděla svůj díl práce a byla zvyklá hledět na ně jako na kolegy a přátele. Tady samozřejmě bylo všechno jinak. Ať už se jí to líbilo, nebo ne, její postavení se změnilo. Byla už zase významná lady, třebaže jen zdráhavá markýza, a přitom s některými služebníky jednala více ohleduplně než s jinými. V duchu si uvědomovala, že by to velmi lehko mohlo vést k zášti a nedobrým vztahům mezi jednotlivými zaměstnanci.

„To je jasný, bude mi potěšením si na chvíli odpočinout od téhle pohanské země,“ odpověděl Patrick a vytrhl Jennifer z jejích úvah... „A to chcete, abych přivezl jenom poníka, paní? Nebo chcete taky jeho...? Řekl bych, že se mu po vás určitě moc stýská.“

V jejích očích se objevil lesk ne nepodobný tomu lesku, který měl před chvílí v očích i Patrick.

„A mně se stýská po něm... Ano, Patricku, přivez ho také.“

Její pozornost upoutal zvuk kopyt na dlažbě. Otočila se, aby spatřila podkoního, jak vede hnědou kobylu s nějakou lady v sedle, a odvádí ji do stájí. Taková vzácná událost! Od jejího návratu je zde

navštívil jen plukovník Halstead s manželkou, což bylo za daných okolností zcela pochopitelné. Většina jejich sousedů byla ve městě a užívala si radosti sezóny. Nicméně Jennifer stále uvažovala, jestli Wroxham sám neodrazoval všechny případné návštěvníky.

„Až budeš připraven vyrazit, Patricku, přijď za mnou, a já ti dám peníze na cestu.“

Nechala ho, aby udělal nutné přípravy, a pak se vrátila rovnou do domu, kde jí Slocombe oznámil, že je navštívila paní Roystonová a že si jeho lordstvo přeje, aby se k nim Jennifer připojila v salonu.

Jennifer v první chvíli chtěla žádost ignorovat a uchýlit se do bezpečí svého pokoje, ale potom se vzchopila. Nijak netoužila vidět ženu, která byla před všemi těmi lety svědkyní jejího pochybení, ale věděla, že se tomu setkání stejně nebude moci vyhybat věčně. Melissa Roystonová a Julian byli už od dětství dobrými přáteli a pravidelně se navštěvovali. Odkudsi z hloubi její mysli se vynořila vzpomínka. Vzpomněla si, že se Julian zmínil o tom, že Melissa před několika týdny odjela do Itálie navštívit svého bratra Geoffreye. Dalo se očekávat, že teď, když se vrátila zase domů, bude pravidelně opět navštěvovat své sousedy.

Sebrala odvalu, kterou v ní vypěstoval její drahý ochránce James O'Connell za ta léta, co spolu strávili, a vstoupila do místnosti, kde seděla nevlastní sestra muže, který měl takový ničující vliv na její život, jak sedí v poklidu na pohovce a usrkává ze sklenky madeiru.

Na první pohled se nezdálo, že by se Melissa Roystonová příliš změnila. Byla stejně štíhlá jako před devíti lety a její krásné černé vlasy neztratily nic ze svého lesku. Když se však Jennifer podívala blíž, všimla si jemných vrásek kolem rtů, které se vytvarovaly do mechanického úsměvu, v němž nebyla žádná vřelost.

„Jennifer, moje drahá! Ani jsem tomu nemohla uvěřit, když mi plukovník Halstead dnes ráno oznámil, že ses vrátila. Kde ses jen schovávala celé ty roky, nebohé děvče?“

„Už nejsem žádné děvče, paní Roystonová,“ odvětila Jennifer a poznala, že v polibku, který jí Melissa vtiskla na tvář, nebyl žádný cit. Bylo to jenom zdvořilostní gesto, nic víc.

„No, to možná skutečně ne,“ připustila Melissa a znovu se usadila na pohovku, předtím se však snažila mladší ženu přeměřit

zkoumavým pohledem. „Ale musíme být tak formální, drahá? Nakonec, vždyť jsme přeci bývaly tak dobré přítelkyně.“

Skutečně? Jennifer si nevzpomínala. Jestliže byly dobré přítelkyně, tak to si tedy dnes své přátele už vybírala o mnoho pečlivěji. Nicméně neměla v úmyslu být nepohostinná, přestože byla přesvědčena, že Melissa není jejím návratem tak nadšená, jak se pokoušela předstírat.

„Mohu ti nabídnou sklenku madeiry, Jennifer?“ zeptal se Julian, a když přikývla, šel k ní s lahví s vínem. „Myslím, že jsem ti už říkal, že Melissa byla v Itálii navštívit Geoffreya.“

Když jí podával víno, hledal v její tváři jakoukoliv známku nepokoje při zmínce jména jejího bývalého milence. Zdálo se, jako kdyby úplně zapomněla na jeho existenci, anebo jako by všechny vzpomínky na něj úspěšně vytěsnila ze své mysli.

„Bohužel na tom nebyl moc dobře,“ oznámila jim Melissa poté, co se její přítel z dětství posadil na pohovku vedle své manželky. „Vždycky byl takové neduživé dítě, nikdy nebyl moc silný, jak si jistě pamatuješ, Juliane. Odjel do zahraničí krátce po tom... před několika lety,“ opravila se a Jennifer se zdálo, jako kdyby se přerékla úmyslně.

„Je mně líto, že se mu nedaří dobře,“ odpověděla a cítila, jak se Julianův pohled upírá na její tvář.

„Obávám se, že to je velmi zlé. Mysleli jsme, že teplejší klima prospěje jeho zdraví, a nakrátko se zdálo, že mu skutečně prospívá. Čas od času jsem mu vždy psala, aby se vrátil sem. Ale to samozřejmě nemůže, po tom, co se stalo mezi tebou a jím a kvůli té hanbě... Ale stále maluje. Určitě si vzpomínáš, Jennifer, že umění bylo jeho největší vášní.“

Pamatovala si na to velmi dobře. Bylo však zvláštní, že si vůbec nevzpomínala na jejich jediné nezákonné spojení.

„Ano, to si vzpomínám,“ odvětila a nedala najevo, že tento rozhovor považuje za víc než jen trochu nepříjemný. „Vzpomínám si, že měl i nadání.“

„Ano, to vskutku,“ přisvědčila Melissa a hleděla střídavě na nezúčastněného Juliana a jeho poněkud rozladěnou manželku.

„Svémi obrazy se poměrně dobře užíví. Ale nemluvme už o Geoffreyovi.“

Znovu se jí na rtech objevil úsměv, který postrádal jakoukoliv vřelost.

„Doslechla jsem se, že máš syna, Jennifer? Můžu mít tu čest, abych se s ním seznámila?“

„Samozřejmě, Melisso,“ chopil se slova Julian, který si všiml, jak bledé prsty jeho manželky pevněji sevřely sklenku. „Ale ne dnes. Dnes zlobil.“

„Ale ne! Takže ty nakonec vůbec nemáš radost, že ses stal otcem, Juliane?“ poškádlila ho Melissa se smíchem, který zněl poněkud nuceně; alespoň Jennifer se to tak zdálo.

„Naopak, být otcem se mi velmi zamlouvá.“ Markýz potom změnil téma hovoru a podařilo se mu celou dobu hovořit už jen o záležitostech, které nemohly způsobit lady vedle něho další neklid, a nakonec Melissa oznámila, že je načase, aby už šla.

Byl více než ochotný vyhovět její žádosti, aby ji vyprovodil do stájí, ovšem byl by raději, kdyby ho nevzala tak majetnický za ruku, jakmile opustili místnost.

Když vešli na chodbu, potkali Mary, která se vynořila z haly. S výjimkou markýzovy manželky, jíž byla hluboce oddána, Mary neprojevovala nikomu sebemenší úctu. Juliana tedy ani nepřekvapilo, když si ženu, která se ho křečovitě držela za ruku, prohlédla jedním z těch svých nepříjemných, pronikavých pohledů. To, co viděla, ji očividně příliš nepotěšilo, protože se chmurně zamračila a zamumlala něco galsky, než se vydala po schodech nahoru.

„Kdo byla ta nestoudná žena, Juliane?“ chtěla okamžitě vědět Melissa, když opustili dům. „Jistě ne tvoje služebná?“

„Není to v pravém slova smyslu služebná, Melisso. Nejspíš bych ji mohl označit za společnici mé manželky.“

„Musel jsi s věkem dost zjemnět, Juliane. Nechápu, jak můžeš takovou ženskou snést pod svou střechou,“ poznamenala Melissa.

Julianovi se její tón vůbec nelíbil.

„Snáším ji pod svou střechou, protože se velmi dobře starala o mou ženu celou tu dobu, co jsme se neviděli. Je Jennifer naprosto dojemně oddána. A oddanost je něco, Melisso, co se nedá koupit za

peníze. Je to něco, co si člověk musí zasloužit a zdá se, že Jennifer nemá problém získat si oddanost a úctu lidí kolem sebe. To jsem si vlastně nikdy předtím neuvědomil.“

Melissa byla napřed poněkud zaražená, ale potom se vzchopila.

„To jsi celý ty, říkat takové vznešené věci, můj drahý příteli! A přitom vím, jak se musíš v této době cítit.“

„Pochybuju, že o tom něco víš, Melisso,“ odvětil stroze.

„Ale to víš, že vím, můj milý,“ nesouhlasila Melissa. „My dva se známe už příliš dlouho, abych pochopila, proč přesně jsi Jennifer dovolil vrátit se na Wroxham Park. A je od tebe velmi ušlechtilé, že jsi nechtěl rozdělovat matku a dítě.“ Tvářila se, jako kdyby ji něco velmi trápilo. „Ale Juliane, můžeš si být jistý, že to dítě je tvoje? Nakonec...“

„Nemám o tom sebemenší pochybnost, Melisso,“ přerušil ji tentokrát o poznání nevlídněji. „I kdyby mi Charles nebyl tolik podobný, věřil bych, že je můj, kdyby mi Jennifer řekla, že tomu tak je.“

Sám byl překvapen tím náhlým vyjádřením důvěry, ale to už i se svou stejně překvapenou společnicí dorazili ke stájím, kde se setkali s Patrikem, který se právě chystal na cestu.

„Dobrý bože, Patricku!“ zvolal Julian a nepokoušel se skrývat své ohromení. „Snad nevyvrážíš už dnes?“

„Dnes je ten nejlepší čas, sire,“ odvětil Patrick poté, co si svým usměvavým modrým pohledem přeměřil jeho atraktivní společnici. „Paní chce, abych sem přivezl poníka, a to je pro mě dostatečný důvod, abych hned vyrazil.“

Julian se musel usmát. To byl jen další důkaz bezmezné oddanosti služebníků jeho manželky.

„Jak dlouho asi budeš na cestě?“

Patrick pokrčil rameny, očividně nechtěl nic slibovat. Nasedl na jednoho z nádherných koní, které jeho paní přivezla z Irska.

„To je těžko říct, sire. Kdybych jel jenom pro poníka, tak bych byl zpátky tak za deset dní, nejdéle za dva týdny. Ale paní taky chce, abych přivezl to děcko, a já jsem si jistý, že ten malý rarášek bude pořádně vyvádět.“ Usmál se a odhalil bílé zuby. „Vy dobře víte, sire,

že takové děcko někdy může pěkně zazlobit. Všechno záleží na tom, jakou má zrovna náladu. Takže mně to možná bude trvat o něco dýl.“

I přes všechny podivné řeči se Julian usmíval, když sledoval, jak Patrick vyrazil ze stájí ven.

„Ten darebák,“ zamumlal dobrosrdečné k dalšímu ohromnému překvapení Melissy.

„Juliane, jak to můžeš brát s takovou lehkostí? Ještě jedno dítě...? Co to znamená?“

„Pokud se nemýlím, tak to takzvané dítě bude mít čtyři nohy, a ne dvě, jak si představuješ.“

Julian už nemarnil čas tím, že by své návštěvě pomáhal nasednout na koně. Melissa Roystonová byla jednou z mála žen, v jejichž přítomnosti se nezačal po chvíli nudit. Podle toho, co věděl, nikdy neprozradila ani slovo o spojení svého bratra a Jennifer. Jestli to pramenilo z jejího přání nekazit Geoffreymu pověst, anebo to dělala z obdivu a úcty k Julianovi samotnému, to nevěděl, ale byl jí vždy velmi vděčný, že celá ta léta mlčela. Byl by si ale přál, aby byla po všech těch letech při svém setkání s Jennifer mnohem taktnější. Na nevěru jeho manželky nebylo tak snadné zapomenout, obzvláště pro něj, ale nebylo přece potřeba zmiňovat tu nepříjemnou záležitost při první příležitosti, a jak se mu zdálo, bylo to přesně to, co Melissa udělala. Z tohoto důvodu nebyl vůbec smutný, když viděl svou návštěvnici odjíždět pryč.

Když vstoupil zpět do domu, uviděl svého komorníka, jak staví vázu s květinami na velký dubový stůl v hale.

„Ach Slocombe! Vyřiď prosím lady moji omluvu, ale dnes s ní nebudu obědovat.“ Potom se otočil a chystal se odebrat do knihovny, když si náhle ještě na něco vzpomněl. „Bud’ prosím také tak hodný a sežeň Penrose. Jistě se ještě pečlivě činí v mém pokoji. Jestliže ano, požádej ho, aby ti dal to malé kožené pouzdro, které mám vždy zamčené ve skřínce, a přines mi ho do knihovny.“

Slocombe očividně při své pochůzce nenarazil na žádné překážky, protože sotva si markýz nalil víno a usadil se pohodlně u stolu, komorník se dostavil s oním důležitým koženým pouzdem.

Několik minut poté, co Slocombe žádaný předmět položil na stůl a odešel, Julian natáhl ruku, aby rozepnul přezku a vyjmul obsah

pouzdra. Už tomu bylo skoro devět dlouhých let, kdy naposledy spočinul očima na těchto šesti dopisech, z nichž každý dostal jeden týden, který Jennifer strávila sama tady na Wroxham Parku, zatímco on se pokoušel najít útěchu v náručí energické a velmi divoké mladé milenky, na jejíž jméno už dávno zapomněl.

První dopis, který si letmo přečetl a potom ho hodil do krbu ve své knihovně na Berkeley Square, jenom aby ho zase rychle z plamenů zachránil, kdyby ho náhodou potřeboval při zařizování rozvodu, byl lehce zmačkaný a ohořelý. Ostatní měly nedotčené pečeti, nikdy si je nepřečetl a do dnešního dne zůstaly téměř zapomenuté.

Julian je seřadil podle data a všechny si postupně přečetl, a potom znovu a přemýšlel o každém slově, napsaném mírně dětským rukopisem, který se po letech vyvinul v elegantní, energické písmo.

každém z těch dopisů mu Jennifer přísahala svou nehynoucí lásku k němu a ujišťovala ho, že na Geoffreya Wilburna nikdy nehleděla jinak než jako na přítele, a znovu a znovu ho prosila o odpuštění. Teprve v předposledním dopise, když už se očividně začínala smířovat s tím, že jejich manželství je u konce, se pokusila nějakým způsobem vysvětlit své cizoložství.

... Uvědomuju si, že mi možná ve svém srdci nikdy nedokážeš odpustit, Juliane. Ani já si nedokážu odpustit a nerozumím, proč jsem se zachovala tak, jak jsem se zachovala. Zdá se mi to pořád tak neskutečné, jako nějaká strašná noční můra. Jasně si vzpomínám, že jsem si toho dne vyjela, s Geoffreym na výlet. Také si vzpomínám, jak jsme našli úkryt ve stavení u lesa, když začalo pršet, ale to byl jediný důvod, proč jsem s ním do stavení vstoupila. Prosím, věř mi, když ti říkám, že vše, co se stalo potom, je pro mě jen velmi nejasné. I když jsem tě tam viděla stát ve dveřích, zdál ses mi tak neskutečný, byl jsi tak daleko, a přesto jsem věděla, že ses stal svědkem mého hanby...

Julian si ten odstavec přečetl potřetí a potom ještě počtvrté. Mohla to vůbec být pravda? Mohla Jennifer skutečně ztratit všechny vzpomínky na to, co se stalo mezi ní a Geoffreym, poté co onoho osudného zářijového odpoledne vstoupili spolu do stavení u lesa? Zdálo se to vysoce nepravděpodobné, a přesto...

„Nikdy jsem ti nelhala, Wroxhame, a nehodlám s tím začít ani teď.“

To mu přece řekla přímo tady, v této místnosti. Neměl potíže jí v tu chvíli uvěřit. Jenže tohle...

Odložil dopis stranou a přistoupil k oknu. S pohledem upřeným kamsi do dále se pokusil rozpomenout na každý detail té scény, na kterou se tak dlouho pokoušel zapomenout. Nezdála se mu skutečně trochu omámená, když ji objevil v posteli s Geoffreyem? Neměla náhodou takový nepřítomný pohled? Zdálo se mu, že ano. Zdálo se, jako kdyby byla úplně někde jinde, v nějakém svém vlastním světě, když se tehdy vrátila na Wroxham Park.

Přimhouřil oči, protože ho poprvé napadla zlověstná myšlenka. Pokud mu skutečně v tom dopise, který napsala před devíti lety, neříkala nic než pravdu, tak co tedy mohlo způsobit tu naprostou ztrátu paměti?

SEDMÁ KAPITOLA

„Kdy myslíš, že se vrátí Patrick, tatínku?“ Charles si zul boty a svlékl punčochy a potom pomohl otci sundat jeho vysoké nablýskané jezdecké boty, které markýzův osobní sluha Penrose pokaždé dokázal vyleštit tak, že byly jako sklo.

Nakrčil čelíčko, když si pečlivě prohlížel tatínkova svalnatá lýtka pokrytá černými chlupy, a pak se jeho myšlenky vrátily k čeledínovi.

„Chtěl bych zase jezdit na svém poníkovi. Potom ti ukážu, jak dobře ve skutečnosti umím jezdit, tatínku, a ty mě necháš jezdit na tvých koních.“

Julian se při oblékání kalhot na okamžik zarazil. Od té doby, co Charles zkoušel své jezdecké umění na nejdivočejším koni, který ve stájích byl, se chlapec nezmínil o tomto incidentu, kterým si vysloužil otcův trest, ani se nezdálo, že se nějak zlobí kvůli tomu, že dostal naplácáno, což Julian přičítal chlapci k dobru.

„Viděl jsem tě jezdit už dost často, abych poznal, že jednou budeš vynikajícím jezdcem, můj synu, a můžeš si být jistý, že ti vždy zajistím ty nejlepší koně.“

„Patrick říkal, že ty jsi taky vynikající jezdec, tatínku,“ prozradil mu Charles a sáhl po jednom z rybářských prutů, zatímco svou malou nožkou cákal v říčce. „Patrick říkal, že dědeček James mu jednou pověděl, že bys musel dlouho hledat, abys našel nějakou lepší jezdkyni, než je maminka.“

Vážně? Julian se podívil při tomto upřímném odhalení. Jennifer od svého návratu na Wroxham Park ani jednou nevyužila příležitosti osedlat si některého koně z místních stájí. Domníval se tedy, jak se však nyní ukázalo, tak mylně, že se už jeho žena

ježdění nezajímá. Nepřišlo mu to nijak zvláštní. Mnoho žen ztratí zájem o tento druh zábavy, když se jim narodí dítě. Navíc si nevzpomínal, že by kdy byla nějakou obzvláště vášnivou jezdkyni. Pamatoval si, že byla v tomto směru docela schopná, ale nic víc.

„Nejspíš si maminka vypěstovala oblibu pro tento druh zábavy, když jste byli v Irsku, Charlesi.“

„Vždycky byla s dědečkem Jamesem ve stájích, a nebo jezdili venku. Byl už hodně starý a maminka na něj dávala pozor. Měla ho moc a moc ráda, a když umřel, tak moc a moc plakala. A maminka nikdy nepláče. Tehdy ale plakala. Někdy mi přijde smutná teď. Nelíbí se mi, když je maminka smutná.“

„Neboj,“ uklidnil ho Julian jemně a chvíli hleděl na vzdálený bod na protějším břehu. „Možná bude veselejší, až se Patrick vrátí s jejím koněm.“

Chlapci zazářily oči vzrušením.

„On Patrick přiveze maminčina koně?“

„Myslím ,že ano. Vyrozuměl jsem, že je trochu divočejší.“

Charles pohlédl na otce velmi překvapeně a ihned ho poučil, jak se věci mají. „Ale Oriel je přece valach, sire! Maminka má Oriela ráda skoro tak hodně jako mě. Kdyby se o něj maminka nestarala, tak by umřel už jako malé hříbátko. Maminka je moc šikovná,“ pokračoval, a nikoli poprvé v Julianově přítomnosti tak prozradil hluboký cit, který choval ke své matce. „Umí úplně všechno. Umí hrát kriket a taky umí rybařit. Jednou chytila pstruha, který byl tak dlouhý... tak dlouhý jako tvoje ruka, tatínku!“

„To se ovšem tobě nikdy nepovede, můj synu, když budeš pořád tolik povídat,“ poznamenal hlas za jejich zády, a Julian se otočil, aby spatřil Jennifer, která se vynořila ze skupiny stromů na břehu říčky.

Julian netušil, jak dlouho se tam ukrývala, ale měl podezření, pokud mohl soudit podle lehkého úsměvu na její tváři, že nějakou dobu už je pozorovala.

„Nesmíš věřit všemu, co ti můj syn napovídá, můj lorde,“ varovala ho a vyšla ze stínu stromů. Upřela na Charlese pohled, který vyjadřoval jak velkou lásku, tak mírnou nevoli. „Příležitostně totiž hledí na svoji maminku skrz růžové brýle. A co víc, zdá se, že si vypěstoval obzvláštní oblibu pro neškodné přehánění.“

Julian se pousmál nad touto další ukázkou naprosté upřímnosti své manželky. Kdyby tvrdil, že jejich vztah se neustále vylepšuje, tak by mu ovšem hrozilo, že bude nařčen ze stejných nešvarů jako Charles. V posledních dnech se k němu přes menší zdrženlivost chovala, dalo by se říci, téměř přátelsky, obzvlášť v přítomnosti Charlese.

„Já už jsem si myslel, že jsi snad chytila nějakou velrybu, drahá,“ poškádlil ji něžně. „Kdybych byl věděl, jaká jsi schopná rybářka, tak bych tě byl pozval, abys šla rybařit s námi.“ Plamínek naděje změkčil jeho pohled. „Ještě ale není pozdě. Pokud nám chceš tak hodinku dělat společnost, vrátím se do domu pro ještě jeden prut.“

„Možná někdy jindy,“ odvětila po chvíli uvažování, kdy se zdálo, že už už jeho nabídku přijme. „Musím ještě napsat pár dopisů.“

Jennifer se obrátila ke svému synovi, který se bosýma nohama stále hravě cákal v říčce. „Možná jestli dokážeš sedět několik minut klidně a taky necháš odpočinout svému jazyku, tak by se ti mohlo podařit chytit nějakou rybu, kterou bychom si mohli dát k večeři.“ V očích se jí zablýsklo. „Ale protože příliš nevěřím v tvoji schopnost sebeovládání, tak myslím, že budu muset zajít za paní Quistovou a navrhnout jí, aby změnila menu na dnešní večer.“

Jennifer nedokázala potlačit úsměv, když slyšela, jak se její syn uličnický směje, zatímco ona kráčela pryč mezi stromy, a celou dobu si byla vědomá, že ji ty šedé oči stále sledují, možná se známkou zklamání.

Ve skutečnosti by s nimi byla ráda zůstala, ale raději se řídila svým rozumem. I když bylo zcela nemožné, aby se úplně vyhnula muži, za něhož se provdala, musela si přiznat, že kdykoliv byla s ním, cítila se více zranitelná, více ohrožená, a viděla v něm stále víc muže a stále méně protivníka. Také pro ni bylo stále obtížnější ignorovat jeho syrovou mužnost a přitažlivost, kterou dokázal náležitě využít, když se mu zachtělo.

Téměř nevěřícně zavrtěla hlavou. Bylo tak obtížné postavit vedle sebe obraz, jaký si o něm za ta léta vytvořila – podobiznu chladného a odměřeného netvora, jehož hněv je nelítostný – a toho okouzujícího džentlmena, který s ní teď skoro každý den večeřel a jehož osobní kouzlo bylo zcela nezpochybnitelné. Už se nedivila, že tolik žen za ta léta podlehl jeho mužné přitažlivosti a chtělo s ním navázat intimnější vztah. Byla jen škoda, že pokud šlo o využívání osobního kouzla, nebyla i ona sama tak uvolněná jako Wroxham po celá ta léta, co nežili spolu. Pokud se ovšem dalo věřit všemu, co se říkalo.

Samozřejmě že byla více než spokojená ve společnosti Jamese O'Connella i s přátelstvím a kamarádstvím všech ostatních lidí, s nimiž žila. Když se však ohlédla zpět, byla by považovala za moudřejší odložit občas svůj cudný plášť a dovolit si nějaký ten nezávazný vztah. Rozšířila by si tak svou zkušenost, pokud jde o opačné pohlaví, a dokázala by teď snadněji odolat té stále sílící přitažlivosti, jakou cítila k muži, za něhož se kdysi provdala.

Jistě, byla nucena uznat, že její postavení je povážlivě vratké. Byla tady jenom trpěná, nic víc. Možná to byl od Wroxhama skutečně milosrdný čin, vzácná ukázka velkorysosti, když ji tu nechal bydlet. Ale její postavení zdaleka nebylo jisté. Kdyby ho jakkoliv pobouřila, kdyby projevila sebemenší zájem o jiného muže, nepochybovala ani na okamžik, že by se ihned změnil v toho chladného, neústupného muže, jehož si tak dobře pamatovala.

Bylo by od ní bláznivé, kdyby přestala být ostražitá a dovolila by, aby se mezi nimi rozvinul bližší vztah. To by ji učinilo zranitelnější a bezbrannější před pronikavou bolestí z odmítnutí, na kterou si také tak dobře vzpomínala.

Když stoupala po schodech do domu, náhle se otevřely dveře a vyšel sluha James.

„Ach, to jste vy, lady,“ zvolal radostně. „Chtěl jsem vás zrovna jít hledat. V salonu je nějaká lady a přeje si s vámi mluvit.“

„Paní Roystonová?“ otázala se Jennifer a nálada se jí okamžitě zhoršila. Stále častější návštěvy atraktivní vdovy pro ni byly čím dál tím obtížnější zkouškou.

„Ne, má lady. Je to někdo, s kým jste se seznámila, když jste byla v Londýně, jak jsem vyrozuměl. Nechtěla mi však prozradit své jméno.“

Jennifer zvědavě vstoupila přímo do prosluněného salonu, a okamžitě poznala osobu, která stála u okna a hleděla na malebné jezero.

„Serenó, to je ale milé překvapení!“ Mdlý úsměv, jaký obdržela v odpověď, nebyl přesně tím, co očekávala, a znepokojení, které cítila cestou sem, se vrátilo. „Pojď, posadíme se a povíš mi, čemu vděčím za tvoji nečekánu návštěvu.“

„Pochybuju, že budeš mojí návštěvu považovat za příjemné překvapení, až se dozvíš, proč jsem tady, Jenny,“ promluvila Serena, která se nechala odvést k pohovce. „Možná si budeš myslet, že zneužívám naší krátké známosti. Možná si budeš myslet, Jenny, že jsem sem utekla.“

Toto přiznání, místo aby vzbudilo překvapený výkřik nebo nevoli, vyvolalo na Jennyině tváři pobavený úsměv.

„Zdá se, že vůbec nejsi překvapená, Jennifer. Takto se ale přece dobře vychované mladé dámy nechovají.“

„No, já si nejsem jistá,“ odvětila Jennifer po chvíli uvažování a její uličnický úsměv byl patrnější než kdy jindy. „Znám jednu takovou dámu, která se k takovým způsobům uchýlila.“

„Kterou?“ zajímala se Serena, která na okamžik zapomněla na vlastní trápení.

„Mě,“ odvětila lady s jistou pýchou. „Ačkoliv v mém případě by se dalo říci, že jsem prostě opustila tento dům a už jsem se neobtěžovala s návratem. Člověk se uchýlí k drastickým opatřením, když se jeho život stane nesnesitelným.“ V jejích očích bylo znát porozumění a soucit. „Asi je to i tvůj případ, Sereno?“

„Ano, život doma se pro mě stal zcela nesnesitelný od té doby, co jsem se odmítla provdat za lorda Sloanea,“ přikývla Serena.

To vyvolalo u Jennifer reakci, v níž se mísilo překvapení s nevolí.

„Cože? Provdat se za lorda Sloanea...? Sereno, to snad nemůže být pravda?“

„Bohužel to pravda je,“ prohlásila Serena s hlubokým povzdechnutím. „Krátce poté, co jsi odjela z hlavního města, se lord Sloane začal projevovat čím dál tím dotěrněji a zdálo se, že maminka ho v tom podporuje. Když jsem začala vymýšlet různé výmluvy, abych nemusela navštívit jisté večírky, o kterých jsem věděla, že tam bude on, dostala na mě z ničeho nic vztek. Oznámila mi, že zůstat dále ve městě je ztráta času a plýtvání penězi, jelikož se zdá, že chci skončit jako stará panna. Jenže jsme nebyli doma ani týden, když si lord Sloane přišel promluvit s tatínkem.“

Jennifer si musela přiznat, že ona sama neměla příliš dobré mínění o lady Carstairsové, kterou už při jejich prvním setkání

odhadovala na pošetilou ženu, která miluje drby. Nicméně ji nikdy nepovažovala za bezcitnou.

Ještě méně pochopitelný však byl přístup sira Rodericka Carstairse. Serena se mnohokrát zmínila o tom, že jsou si s otcem blízcí. Milující otec by přece nikdy nesouhlasil s provdáním své dcery za někoho s tak nechutnou pověstí, jakou měl lord Sloane.

„Ale tvůj otec přece jistě poslal lorda Sloanea pryč, Sereno, ne?“ zeptala se zmateně.

„Myslím, že by ho jistě poslal pryč, kdyby maminka nebyla tak pevně rozhodnutá, že se za něj musím provdat.“ Serena si zase hoře povzdechla. „Mám svého otce velmi ráda, Jenny, ale nejsem slepá k jeho chybám. V mnoha směrech má velmi slabou vůli. Vždycky se podřizuje matčině přání.“ Pokrčila rameny. „Což je myslím i za daných podmínek pochopitelné. Před léty udělal pár nerozumných investic a přišel o velké množství peněz. Jenom díky tomu, že mu matčina rodina přispěchala na pomoc, mohl si tatínek udržet nemovitost. Ani teď si nemůže ale dovolit zbytečně utrácet, a tak by mu velmi ulehčilo, kdyby se o mě nemusel starat.“

„Ano, to dokážu pochopit Ale někdo jako Sloane!“ Jennifer byla znechucena a bylo to znát na jejím výrazu i v jejím hlase. „Tvůj otec přece musí znát jeho pověst!“

„Tatínek už moc do společnosti nechodí,“ odpověděla Serena a znovu bránila svého otce. „Nejspíš je ochoten uvěřit, že nechutné historky týkající se lorda Sloanea jsou poněkud přehnané, když se vezme v úvahu skutečnost, že maminka si naše manželství tolik přeje.“

„A co chceš tedy podniknout teď?“ zeptala se Jennifer, když její přítelkyně ztichla s melancholickým výrazem ve tváři.

„Nehodlám zůstat doma, kde mi neustále dávají najevo, že jsem nevděčná a sobecká a že jsem pro rodinu jenom přítěží. Proto jsem se rozhodla, vzhledem k tomu, že nemám vlastní peníze, že si musím najít nějaké zaměstnání, abych se uživila. A proto jsem přijela za tebou, Jenny,“ přiznala spěšně. „Vzpomněla jsem si, že ses zmínila o tom, že pro někoho hledáš guvernanku.“ V očích jí svítila jiskřička naděje. „Protože jsi odjela z Londýna tak narychlo, napadlo mě, že

jsi možná ještě nenašla vhodnou osobu na to místo, a myslela jsem, že bys mohla do svého seznamu kandidátek zařadit mě.“

„Aha, chápu,“ přikývla Jennifer poněkud zaraženě. „Obávám se, že to, co jsem ti řekla, bylo trochu zavádějící. Vlastně totiž...“

„Neočekávám žádnou protekci,“ přerušila ji Serena, která se obávala, že ji Jennifer podezírá ze zneužívání jejich známosti. „Mám dobré vzdělání a hodně jsem toho přečetla, takže jsem si jistá, že...“ Jennifer tentokrát neváhala přítelkyni sama přerušit.

„O tvých schopnostech naprosto nepochybuji, drahá Sereno. Ale neřekla jsem ti vlastně pravdu. To já hledám guvernantku... pro svého syna.“

Serena byla tak upřímně ohromená, že Jennifer nebyla na pochybách, že do této chvíle její přítelkyně o Charlesově existenci netušila. „Myslela jsem, že celá londýnská smetánka už ví, že já a Wroxham máme dítě.“

„A... ano, to je možné,“ připustila Serena, která se trochu vzpamatovala z toho šoku. „Ale maminka a já jsme odjely z Londýna asi dva týdny po tvém náhlém odjezdu. Musím přiznat, že než jsme odjely, slyšela jsem ve městě drby o tom, že ty a jeho lordstvo jste se usmířili.“

Jennifer se zasmála.

„Takže tohle se povídá ve společnosti?“

„No, já... myslím, že to je pochopitelné,“ řekla Serena, která se náhle začala cítit nesvá. V zelených očích své přítelkyně totiž viděla pohled, který si nedokázala vysvětlit, ale který nevěstil nic dobrého.

„Je mi jasné, proč se ti nejspíš nechce mě zaměstnat jako guvernantku pro tvého syna,“ vrátila se rychle k záležitosti, která ji v tu chvíli trápila nejvíc. „Pochopím, když mě odmítneš.“

„Jestli se mi chce nebo nechce tě zaměstnat, není tak důležité, Sereno,“ odvětila Jennifer přívětivě. „Všechno je jinak. Můj manžel se totiž rozhodl, že pro Charlese najme domácího učitele. Před pár dny tu byl na pohovoru jeden mladý muž. Pan Granger je na to místo ideální. Je to okouzlující mladý muž, a já jsem nic nenamítala proti jeho přijetí. Příští týden nastoupí.“⁴

Serena se ze všech sil snažila zakrýt své trpké zklamání, ale Jennifer cítila její vzrůstající neklid. Sama dobře věděla, jaké to je

být sama ve světě úplně bez peněz a nemít kam jít. Byla by to skličující situace

pro muže, natožpak pro dívku, obzvláště když nemá žádného ochránce.

„Máš nějaké hodné příbuzné, kteří by ti pomohli?“ zeptala se Jennifer s hlubokým zájmem.

„Mám kmotřičku. Možná si ji pamatuješ z plesu, který pořádal tvůj strýc. Často mě zvala, abych ji jela navštívit do Bathu. Ale to by bylo jen dočasné řešení a myslím, že bych jí musela nejdříve napsat, a ne se jen tak nečekaně objevit na jejím prahu, obzvláště za těchto okolností.“

„Tak to udělej. A mezitím...“ Jennifer, která učinila rozhodnutí, vstala, „... musíš zůstat zde jako můj host, dokud nedostaneš odpověď od kmotřičky.“

„Ale Jenny, přece tady nemůžu jen tak zůstat. Chci říct... chci říct, co na to řekne jeho lordstvo?“

„Můj manžel bude samozřejmě nadšen!“ Bylo možná štěstí, že Jennifer byla v tu chvíli ke své přítelkyni otočená zády, protože výraz její tváře říkal něco jiného než její slova. Ve skutečnosti neměla tušení, jak bude pán domu reagovat na zprávu, že mají nezvaného hosta, který zde zůstane na neurčitou dobu.

Slocombe na zavolání vstoupil do místnosti a Jennifer, která si udržovala obdivuhodně sebejisté vystupování, mu poručila, aby nechal připravit pokoj pro hosta. Potom ho ještě požádala, aby našel Mary a sdělil jí, že je očekávána v saloně.

„Musíš být po cestě velmi unavená, Sereno, a bez pochyby si před večerí ráda odpočineš. Nebud' tak skleslá. Když si trochu zdímněš, budeš se hned cítit mnohem lépe.“

Otevřely se dveře a Jennifer odvrátila svou pozornost od vyčerpaného výrazu své přítelkyně.

„Ach, Mary! Určitě si vzpomínáš na slečnu Carstairsovou?“

„Samozřejmě, že si vzpomínám. Jak se máte, slečno Carstairsová?“

„Slečna Carstairsová potřebuje tvoji pomoc a péči, Mary,“ odpověděla Jennifer, než Serena stačila něco říci. „Je velmi unavená po cestě a potřebuje, abys ji zavedla do jejího pokoje, kde bude mít

zajištěno vše, co potřebuje.“ Její pohled padl na ošoupaný kufřík, který byl opřený o židli. „To je jediné zavazadlo, které máš s sebou, Sereno?“

„Ano. Nechtěla jsem si s sebou brát příliš mnoho věcí.“

„To bylo velmi rozumné,“ souhlasila Jennifer, která dokázala udržet věcný tón hovoru. „Vždy je lepší cestovat nalehko, pokud je to možné.“ Podala Sereně obě ruce a pomohla jí vstát ze židle. „Přenechám tě teď v péči Mary, dobře? Pokus se před večerí trochu prospat. Tady na Wroxham Park večeříme v šest hodin. Budu se moc těšit, až se uvidíme v jídelním sále.“

okamžiku, kdy se za nimi zavřely dveře, Jennifer zmizel zářivý úsměv z tváře, protože se její myšlenky v tu chvíli vrátily k pánovi domu. Co na to asi řekne? Při pomyšlení, že se s ním bude muset setkat, byla více než jen trochu zneklidněná, ale potom sama sobě vyhubovala, že je tak zbabělá. Nervozita byla tím nejhorším receptem, pokud šlo o jednání s Wroxhamem. Neměla snad už dostatek zkušeností z minulých let? Kdyby se s ním byla setkala už tehdy tváří v tvář a nezůstala poslušně na jeho příkaz zavřená v tomto domě, celý jejich vztah se mohl vyvíjet úplně jinak.

Ne, jediný způsob, jak jednat s Julianem, bylo postavit se mu přímo. A dokonce se zdálo, že mu to vyhovuje, napadlo ji, když si vzpomněla, jak s ním před nedávnem hovořila o jeho jednání s Charlesem. Ovšem to, zda pochopí Serenin náhlý příjezd, byla jiná otázka. V tu chvíli si však Jennifer vzpomněla, že ještě chtěla napsat dopisy, než se manžel vrátí z rybářského výletu.

Jennifer psaní trvalo velice dlouho, protože se její myšlenky neustále vracely k Serenině nešťastnému osudu, a byla překvapená, když se v její osobní svatyni nečekaně objevil Slocombe s dotazem, zdali chce večerí přesunout na pozdější hodinu.

„Jémine!“ zvolala Jennifer a pohlédla na hodiny na krbové římse. „Nevěděla jsem, že už je tak pozdě. Ne, Slocombe, budeme večeřet v obvyklou hodinu. Půjdu se teď nahoru připravit.“ Cestou ke dveřím se zarazila. „Předpokládám, že jeho lordstvo se již vrátilo z výletu?“

„Ano, má lady. Myslím, že je ve své ložnici.“

Když si Jennifer uvědomila, že před večerí se už nestačí setkat se Serenou, zamířila rovnou do západního křídla. Když dorazila ke

dveřím své ložnice, potkala pečlivého osobního sluhu svého manžela, který nesl hromádku ložního prádla, a Jennifer usoudila, že Wroxham nejspíš opustí svou ložnici dříve, než se ona stačí převléci.

Počkala, až Penrose odejde plnit svou povinnost, a potom lehce zaklepala na manželovy dveře. Když se jí nedostalo odpovědi, rychle vstoupila, než ztratí odvalu. Vtom spatřila Wroxhama oblečeného jen v dlouhém županu. Vynořil se ze své šatny a sušil si vlhké vlasy ručníkem. V dávné minulosti ho samozřejmě při mnohých příležitostech viděla ještě méně oblečeného. Vlastně ho viděla úplně bez oblečení. Ale když ho teď viděla, poprvé od svého návratu, takto spoře oděného, vzbudilo to v ní hořkosladké vzpomínky na intimnější chvíle, které spolu prožili, a vzpomněla si, že zná každý centimetr kůže, která se ukrývala pod županem z červeného brokátu.

Jakmile jí uviděl stát s rukou na klíce, Julian se zastavil a široce rozevřel oči. Pak se mu rty zvlhnily v provokativním úsměvu, když si na Jennifeřiných něžných tvářích všiml odstínu ne nepodobnému jeho červenému županu.

„Jaké nečekané potěšení, drahá! Pojd' dál a zavři dveře.“ Když se ani nepohnula a hleděla na něj jako na nějakého nebezpečného dravce, který se chystá zaútočit, usmál se ještě významněji.

„Jsem pevně přesvědčen, že vstoupit do této místnosti tě mohla přimět jediné záležitost nejvyšší důležitosti, a mohu tě ujistit, že jsi v naprostém bezpečí. Nikdy jsem si neliboval ve znásilňování neochotných žen. A i kdyby, nebyl by na to čas. Penrose se sem za chvíli vrátí.“

Tento žert jí dodal dost odvahy k tomu, aby zavřela dveře, ale ne dost na to, aby přijala nabídnuté křeslo stojící blízko veliké postele.

Julian si dobře všiml pohledu, jaký vrhla směrem k nejvýraznější dominantě pokoje, jako kdyby to byla postel plná žhavých uhlíků, něco strašlivého a nebezpečného, něco, čemu je potřeba se za každou cenu vyhnout. Každý, kdo by zahlédl její reakci, nemohl by být pokárán za domněnku, že nikdy neokusila smyslové rozkoše, natožpak že porodila dítě. Ale v její zdrženlivosti bylo cosi jedinečně krásného. Něco, co bylo spontánní a působilo naprosto upřímně.

„Nebudeš se zlobit, když se posadím, drahá, a dokončím svou úpravu. Nechci přijít na večeři pozdě... obzvláště když máme, jak

jsem vyrozuměl, nového hosta.“ Všiml si v zrcadle u toaletního stolku jejího vyděšeného výrazu. „Ano, když jsem se vrátil, Slocombe mi o příjezdu slečny Carstairsové pověděl.“

„A tobě nevadí, že tu s námi na nějaký čas zůstane?“ Jennifer, které se nepodařilo zakrýt překvapení, si všimla ironicky zdviženého obočí v manželově odrazu v zrcadle.

„Nechápu, proč by sis měla myslet, že bych vznesl třeba nejmenší námitku proti tomu, aby pod naší střechou bydlel nějaký host. Čím dříve ve mně přestaneš vidět nějakou bezcitnou stvůru, moje drahá, tím lépe spolu budeme vycházet.“

Když se mu nedostalo odpovědi, vzal do ruky hřeben a začal si pročesávat svoje vlhké kadeře, a přitom nespouštěl z očí její nyní rozhodně ostražitý pohled v zrcadle. „Nicméně,“ pokračoval, když byl konečně spokojen se svým účesem, „ani na okamžik se nedomnívám, že informovat mě o příjezdu tvé přítelkyně nebyl jediný důvod, proč jsi sem přišla.“

„Vlastně ne,“ přiznala Jennifer, která s nevolí musela obdivovat jeho vzhled. „Poslyš, Juliane,“ pokračovala a ani si přitom neuvědomila, že je to poprvé, kdy ho od svého návratu do Anglie oslovila křestním jménem, „Serenin příjezd byl i pro mě naprostým překvapením. Kdybych ji byla pozvala, aby tu s námi pobyla, byla bych ti to řekla předem.“

„Takže?“ povzbudil ji, když se zdálo, že se cítí nesvá.

„No, dalo by se říct, že jsem jí tady nabídla úkryt, útočiště, kde může být v bezpečí, než se jí podaří najít nějaké místo, kde by mohla být natrvalo... Dalo by se totiž říct, že utekla z domova, chápeš?“

„Ale to se podívejme,“ zamumlal škádlivým tónem. „Zdá se, že ty a tvoje přítelkyně máte víc společného než jen váš věk.“

Jennifer dobře porozuměla, co má na mysli, a nedokázala přejít tuto provokaci mlčením.

„Mně to vůbec nepřijde nijak směšné, Wroxhame!“ vyjela po něm a zvedla bradu. „A pokud ti můžu připomenout, já jsem neutekla z domova. Jenom jsem tě opustila.“

„Ano, jistě, drahá.“ Tvrdé rysy jeho tváře nyní změkly v překvapivě něžném výrazu. „Mohu vědět, proč slečna Carstairsová cítila potřebu podniknout takový drastický krok?“

„Měla k tomu velmi dobrý důvod,“ ujistila ho Jennifer a její pohoršení jeho předchozím vtípkováním zvolna opadlo. „Zdá se, že její rodiče si přejí, aby se provdala za toho odporného lorda Sloanea. Serena zcela přirozeně odmítla.“

Jeho tmavá obočí se přiblížila k sobě.

„Pokud je to skutečně tak, má drahá, pak se vůbec nedivím rozhodnutí slečny Carstairsově a jsem ještě šťastnější, že jí mohu nabídnout úkryt ve svém domě... s jednou podmínkou.“

„S jakou?“

„Že napíše svým rodičům a oznámí jim, že je ve Wroxham Park jako náš host.“ Jediným pohybem vstal ze židle a dlouhými prsty sáhl na zapínání svého županu. „A teď, má drahá, jestli už není nic dalšího, o čem bys se mnou chtěla hovořit, ušetřím ti červenání tím, že tě požádám, abys odešla, protože se chystám převléknout.“

Jennifer za doprovodu bouřlivého smíchu vyklouzla z místnosti a pevně za sebou zavřela dveře, než otevřela ty od vedlejšího pokoje. Mladá Rose se na zavolání okamžitě objevila, a i když Jennifer dorazila do jídelní síně o patnáct minut dříve, zjistila, že Serena už je tam, překvapivě veselá a poklidná, v markýzově společnosti.

„Moje drahá!“ pozdravil ji markýz s nadšením. „Ujistil jsem tvou přítelkyni, že nás nenecháš dlouho čekat, a jako vždy jsi potvrdila moji důvěru v tebe.“

Další ukázka jeho zdánlivě nenuceného šarmu. Co se to s tím mužem v poslední době děje? divila se

Jennifer a vrhla na něj podezíravý pohled, než se s úsměvem obrátila ke své přítelkyni, která teď vypadala o poznání šťastněji, než když ji viděla po jejím příjezdu. Ať už jí Wroxham povídal cokoliv, vrátilo to barvu do jejích úzkých tváří.

„Než ses k nám připojila, má drahá,“ poznamenal lord a podal Jennifer sklenku Madeiry, „slečna Carstairsová mi sdělila svůj názor na posledního divadelního herce, který okouzлил Londýn, a stejně jako já je jednou z mála, kteří nemají o Lawrenci Merrivalovi vysoké mínění. Viděl jsem ho někdy počátkem sezóny a připadal mi naprosto nepřesvědčivý. Vlastně mi velmi připomínal mého osobního sluhu, slečno Carstairsová,“ dodal a obrátil se znovu k

Sereně, „s tím jeho ječivým vysokým hlasem a s tím jeho cupitáním. Takto si těžko někdo představuje skutečného hrdinu.“

Serena se smíchem přitakala. A nebylo to jedinkrát, co se jeho lordstvu povedlo, bez viditelného úsilí, vyvolat u ní upřímný smích.

Při večeři si Jennifer všimla, že se mu daří udržovat její přítelkyni veselou různými nepříliš lichotivými poznámkami na adresu význačných postav z londýnské společnosti. Zdálo se, že Serena před ním s lehkostí odhodila všechny zábrany a zdála se docela zklamaná, když po večeři oznámil, že se k nim nepřipojí v salonku na čaj, protože jeho pozornost nyní vyžaduje důležitá záležitost týkající se nemovitostí.

„Proto vám dnes popřeji dobrou noc, slečno Carstairsová, a budu se těšit, až se uvidíme na snídani.“

„Už se také těším, můj lorde.“

„To znělo, jako že to myslíš skutečně vážně,“ poznamenala k ní Jennifer, když společně odcházely do útulného salonku.

„Také jsem to myslela vážně,“ přisvědčila Serena spěšně. „Tvůj manžel je vskutku nanejvýš okouzlující džentlmen. Musím přiznat, že když jsem přišla dolů a viděla jsem, že je tu jenom lord sám, vylekala jsem se, ale on mě rychle dokázal dodat dobrou náladu. Cítím se tady tak vítána, že pro vás bude možná těžké se mě zbavit. Vůbec to není takový chladný, panovačný muž, za jakého jsem ho vždy považovala!“

Nejistě a slabě se zasmála, když se znovu pohodlně usadila v jednom z křesel. „Musím přiznat, Jenny, že když jsem slyšela všechny ty drby o vašem usmíření, myslela jsem, že jsou to všechno jen takové řeči. Jsem tak ráda, že jsem se mylila!“

„Nemýlila ses, Sereno,“ opáčila Jennifer. „My jsme se neusmířili.“

Možná bylo štěstí, že v tu chvíli vstoupil do místnosti Slocombe a nesl čajový podnos, který automaticky položil na malý stolek u křesla své paní, zatímco Serena samým překvapením lapala po dechu a nedokázala uvěřit tomu, co jí Jennifer odhalila. Naštěstí se jí před komorníkovým odchodem podařilo ovládnout svůj nevěřící výraz, přestože stále nemohla uvěřit tomu nečekanému přiznání.

Jennifer, která nalila čaj do šálek, si dobře všimla přetrvávajících pochyb v očích své přítelkyně.

„Nesmíš se nechat zmýlit tím, jak věci vypadají na povrchu, Sereno,“ řekla a podala přítelkyni porcelánový šálek. „I já musím uznat, že Wroxham se na povrchu jeví jako okouzlující, dokonalý hostitel, jako ohleduplný zábavný společník. Ale já se tak snadno zmýlit nenechám. Má jazyk hbitý jako zmije a dokáže být stejně jedovatý a může zaútočit rychlostí blesku, když to člověk nejmíň čeká.“

pohledu jejích očí i v jejím úsměvu nebyla ani stopa vřelosti.

„Já tady smím bydlet jen proto, že jsem matka jeho syna, a z žádného jiného důvodu.“

„Ach Jenny, to je mně tak líto,“ zvolala Serena a nevěděla, co říct a čemu věřit.

Podle toho, co doposud viděla, se jí zdálo, že jeho lordstvo se ke své markýze chová s dojemnou něžností. Nikdo, kdo by se podle tohoto chování domníval, že markýz svou ženu hluboce miluje, by nemohl být za svůj názor pokárán. Ale jestli je pravda, co říká Jennifer...

„Nezasloužím si tvou lítost,“ prohlásila nečekaně Jennifer a přerušila Sereniny zmatené myšlenky. „Přivedla jsem se do této situace sama. Udělala jsem tu chybu, že jsem svého manžela podcenila. Než jsem se rozhodla přivést Charlese do Anglie, měla jsem vzít v potaz možnost, že mě Julian nechá sledovat. Samozřejmě očekával, že mě přistihne v náručí nějakého vášnivého milence.“

„Jennifer, jak to myslíš?“ zvolala Serena a její výraz prozrazoval neprostou neschopnost uvěřit tomu, co slyší. „Nemůžu vůbec uvěřit, že by ses někdy mohla chovat...“

„Chovat jako děvka,“ dokončila za ni Jennifer. „To je přesně taková reakce, jakou bych očekávala od takové dobré přítelkyně, jako jsi ty, Sereno. Bohužel v tomto případě nejsem hodna tvého dobrého mínění, protože jednou jsem Juliana podvedla... Třebaže jsem nikdy nepochopila, jak jsem to mohla udělat. Wroxhama jsem velmi milovala, kdežto Geoffreyho Wilburna nikdy.“

„Geoffrey Wilburn?“ zopakovala Serena, která se zoufale snažila porozumět všemu, co slyšela. To jméno jí vůbec nic neříkalo.

„Bydlel dříve u své nevlastní sestry, Melissy Roystonové, naší nejbližší sousedky,“ vysvětlila Jennifer, než vstala a přistoupila k oknu, aby pohlédla na jezero, které se teď třpytilo v paprscích večerního slunce.

Byl to výhled, který vždy zbožňovala, vždy si ho pamatovala. Stejně jako si pamatovala ten den, kdy vesele souhlasila s tím, že doprovodí Geoffreyho na vyjížděce po panství. Nechtěla jet tak daleko, ale když se spustil ten déšť, neváhala se s ním ukrýt ve starém stavení u lesa na pozemku jeho sestry.

„Takže ty jsi šla do toho stavení s Geoffreyem,“ zopakovala Serena, když Jennifer umlkla poté, co odhalila tuto část příběhu, „jenom proto, abyste se ukryli před deštěm. A z žádného jiného důvodu.“

„A z žádného jiného důvodu,“ přisvědčila Jennifer. „Pamatuju si, že Geoffrey otevřel láhev vína. Vzpomínám si, jak jsem s ním seděla u dřevěného stolu a pila jsem ze sklenice. Ale potom už si nevzpomínám vůbec na nic... na nic, až na to, že jsem viděla Juliana, jako nějaký stín, stát ve dveřích. Z nějakého důvodu jsem nedokázala zaostřit pohled na jeho tvář. Bylo to, jako kdybych hleděla skrz mlhu, jako kdybych se probouzela z nějakého snu a nevěděla jsem, co je pravda, a co ne. Což bylo možná dobře, protože si jasně vzpomínám, že Melissa říkala, že vypadal velmi nahněvaně.“

„Tomu vůbec nerozumím, Jenny,“ přerušila ji v tu chvíli Serena. „Chceš tvrdit, že sestra toho muže tam byla také? Jestliže tam byla ona, pak bylo přece vše v naprostém pořádku, ne?“

„Melissa toho dne nedoprovázela mě a Geoffreyho na vyjížděce, i když někdy s námi jezdívala. Toho dne dělala přípravu party, kterou se chystala pořádat ten večer. Geoffrey slíbil, že se vrátí domů včas, a když se nevrátil, vydala se ho hledat sem. Přijela zrovna ve chvíli, kdy se Wroxham vrátil z Londýna, a šli nás tedy hledat společně. Melissa zůstala ve stavení a pomohla mi se obléct, když Wroxham odešel. Pamatuju si, že mi dala napít nějakého bylinkového čaje. Vzpomínám si, že byl velmi hořký, ale aspoň mi trochu pročistil hlavu. Ne však dost na to, abych si vzpomněla, co se přesně přihodilo. Melissa přičítala mou ztrátu paměti šoku – šoku z toho, že

jsem byla odhalená v tak nepříjemné situaci s jejím bratrem.“ Jennifer pokrčila rameny. „Kdoví, možná měla pravdu.“

„A ty si pořád nevzpomínáš, co se stalo mezi tebou a Geoffreyem v tom stavení?“ zeptala se Serena jemně, když se Jennifer znovu usadila do křesla naproti ní.

„Nevzpomínám a pochybuju, že si někdy vzpomenu. Nikdy ale nezapomenu na Julianův pohrdavý pohled a na jeho chladné přijetí, když jsem se vrátila domů. V tu chvíli jsem samozřejmě netušila, že je to naposledy, co ho vidím, na dobu osmi a půl roku. Vrátil se ihned do Londýna a mně přikázal zůstat na Wroxham Park.“

Potom vyprávěla o svém setkání s Mary a odhalila něco málo ze šťastného života, který našla v Irsku s Jamesem O'Connellem.

„Byl to skutečně úžasný muž. Kdyby na podzim nezemřel, v žádném případě bych teď neseděla tady.“

„A chceš tady zůstat?“ zeptala se Serena, která se stále pokoušela pochopit a vstřebat, co se právě dozvěděla.

„Kdybys mi tuto otázku položila před několika týdnů, když jsem sem poprvé přijela, byla bych ti mohla dát odpověď bez váhání. Teď už si nejsem tak jistá.“ Jennifer si povzdechla a opřela se. „Wroxham mi nedal na výběr. Buďto se sem s ním vrátím, anebo se vzdám svého syna. A v těch několika týdnech, co jsme tu, jsem si všimla, že se mezi nimi vytváří pouto, rychle rostoucí náklonnost.“

„Moc se těším, až se s Charlesem seznámím.“

„Možná jsem slepě milující matka, Sereno,“ řekla Jennifer s něžným úsměvem, „ale myslím, že je to dobrý chlapec. A v tom jsem s Wroxhamem zajedno. Svého syna si skutečně oblíbil. Takže vidíš, že je přece jenom schopen nějakých citů. Ale pokud jde o mě...“ Zavrtěla hlavou. „Nikdy mě nemiloval. To jsem si uvědomila už dávno. Jediný důvod, proč mě tady trpí, je ten, že jsem matkou jeho syna. Žádný jiný důvod to nemá.“

Serena si tím nebyla tak jistá. Jestli to nebyla láska, co vyčarovalo v markýzových očích ten něžný pohled, když Jennifer vstoupila do jídelního sálu, pak Serena netušila, co jiného to mohlo být.

OSMÁ KAPITOLA

Jennifer nemohla popřít, že uvítala přítomnost další ženy v domě. Serena byla stejně okouzlující a vtipná společnice, jakou si ji pamatovala z Londýna. Charles si ji už od jejich prvního setkání velmi oblíbil. Serena, která sama měla velmi živého mladšího bratra, byla dobře obeznámena se způsoby mladých džentlmenů a nikdy neudělala tu zásadní chybu, že by je nazývala malými chlapci. Často chodila s Jennifer do dětského pokoje a byla ochotná hrát s Charlesem nejrůznější hry, čímž si vysloužila oblibu mladého dědice.

Julian, jak se zdálo, byl také rád, že pod jeho střechou bydlí další žena. Choval se k Sereně i nadále tím nenuceně okouzlujícím způsobem jako při jejich prvním setkání, a kdyby Jennifer nevěděla, že je její přítelkyně velmi vyrovnaná a rozumná mladá žena, obávala by se, že je ve vážném nebezpečí vůči markýzovu neodolatelnému mužnému kouzlu.

Ale to nepřipadalo v úvahu, uvědomila si Jennifer, když hleděla při snídani přes jídelní stůl na živou tvář své přítelkyně. Serena byla stejně jako ona sama příliš rozumná, než aby se nechala oklamat nějakými ukázkami galantnosti, i když byla pravda, že se její výraz rozzářil ve chvíli, kdy do místnosti vstoupil markýz, a pokaždé se zdálo, že je dychtivá mluvit s ním o kterémkoliv tématu, které navrhl. Jako právě teď.

Markýz byl samozřejmě velmi znalý, pokud šlo o způsoby něžného pohlaví – jak ostatně dokazovala řada milenek, které za ta léta měl. Přestože Serena rozhodně nespadala do kategorie žen, které by ho běžně přitahovaly, její vzhled se v Maryině péči tak zlepšil, že dnes ráno vypadala přímo krásně, pomyslela si Jennifer.

Mary ji přesvědčila, aby nosila elegantnější účes, a když přestala používat natáčky, její vlasy teď byly jen přírodně jemně vlnité. Její oblečení se však na druhou stranu o mnoho nezlepšilo. Při svém úprku z domova si mohla ubohá Serena vzít s sebou jenom pár šatů. Jennifer už nemohla ani vidět ty jednoduché šedé šaty, které Serena nosila přes den, a nelichotivé růžové hedvábí, které si každý večer oblékla k jídelnímu stolu.

„Zdá se, že tě dnes ráno něco trápí, má drahá.“ Julianova poznámka vyslovená jemným hlasem ukončila její úvahy, a tak obrátila svou pozornost k němu. „Nesouhlasíš s tím, co jsme já a slečna Carstairsová říkali o naprosto nemístné extravagantnosti našeho budoucího krále?“

„Obávám se, že jsem vás neposlouchala. Moje myšlenky byly jinde.“

„To, že pro tebe naše konverzace není dostatečně zajímavá, abys jí dokázala věnovat pozornost, není lichotivé ani pro mě, ani pro slečnu Carstairsovou,“ poznamenal jízlivě. „Musíme ale obdivovat tvou upřímnost. Můžeme vědět, kde přesně byly tvé myšlenky?“

Necítila žádné zábrany, aby mu sdělila pravdu.

„Přemýšlela jsem o tom, že je načase, aby si Serena pořídila nějaké nové šaty. Už se nemohu dívat, jak chodí každý den v těch samých, a ty?“

Pouze mu slabě zacukalo v koutku úst.

„Dovolte, abych se omluvil za svoji manželku, slečno Carstairsová. Její vrozená upřímnost někdy může být trochu nepřijemná.“

„Abych řekla pravdu, můj lorde, i já jsem už unavená z toho, jak nosím pořád tytéž šaty,“ odvětila Serena a ztrápeně pohlédla dolů na své šedé šaty. „Myslím, že bych k tomu dopisu, který jsem napsala rodičům, mohla ještě přiložit post scriptum s žádostí, aby mi sem poslali kufr s oblečením.“

„Ne, to nedělej,“ rychle ji zarazila Jennifer, která si vzpomněla na všechny Sereniny nevkusné šaty, ve kterých ji kdy viděla v Londýně. „Potřebuješ úplně nový šatník, který by doplňoval tvůj nový, elegantní účes. Nic ženu tolik nepotěší jako jedny nebo dvojce nové šaty, a tady v blízkém městě je několik velmi dobrých obchodů, kde najdeme, myslím, dostatek materiálu, abychom uspokojili tvoje potřeby.“

Julian spěšně vstal, neboť se zdálo, že Serena se chystá protestovat.

„Jelikož o volancích a kanýrech toho moc nevím, nechám vás tu teď o samotě. Slíbil jsem Charlesovi, že s ním pojedu na vyjížďku, než přijede jeho nový učitel.“

Na okamžik se zastavil u židle, na níž seděla Serena.

„Uděláte dobře, slečno Carstairsová, když dáte na radu mé manželky. Možná jsem trochu předpojatý, ale její vkus ohledně oblékání považuji za dokonale vytríbený. „ S těmito slovy odkráčel, zatímco Jennifer ho sledovala podezíravým pohledem, než se za ním zavřely dveře.

„Co jsem asi udělala, že jsem si zasloužila takovou nečekanou pochvalu?“

„Zbožňuje tě, Jenny, vždyť je to zcela zřejmé. A mohu dodat, že k tomu má dobrý důvod! Přesně víš, co ti sluší. Vždycky jsi tak okouzlující a tak krásně upravená, zatímco já...“

„Zatímco ty jsi byla tvojí maminkou přesvědčovaná k tomu, abys nosila šaty barev, které se hodí spíše pro nějakou školačku. To ale můžeme lehko napravit.“ Jennifer dopila čaj a vstala. „Nejlepší chvíle je právě teď.“

Když poručila nechat vyvézt ze stáje svůj kočár, Jennifer neztrácela čas a spěchala se svou přítelkyní nahoru převléct se do vycházkových šatů a potom vyšly do krásného, časně letního dne.

Mary, která byla pozvaná, aby se jejich nákupu účastnila, se vědoucně usmála, když usedla do kočáru.

„Na vašem místě bych si ušetřila jakékoliv námitky, slečno Sereno,“ doporučila. „Protože pokud jde o lady Jenny, nic nenaděláte. Znáám ji už déle než vy a můžu vám říct, že když si něco vezme do hlavy, nejde s tím už nic udělat. Můžete ji podpořit... můžete ji ignorovat... ale nikdy se nepokoušejte jí zabránit v postupu.“

Tato dobrá rady Mary vysloužila pobavený Jennin úsměv.

„Jak dobře mě znáš, Mary! A jak jsi rozumná! Není divu, že jsem celá ta léta dokázala tolerovat ta tvoje proříznutá ústa. Teď prosím využij svou bystrou mysl k tomu, abys nám pomohla vybrat barvy nových šatů.“

Na tuto žádost Mary o oné záležitosti důkladně pouvažovala a potom navrhla, které barvy a stříhy by mohly lichotit Serenině majestátní postavě, takže když vstoupily do obchodu, Serenin odpor už pomalu povadl.

„Tak tedy dobře, Jenny,“ souhlasila nakonec, když její poslední pochybnosti rozptýlila prodavačka paní Goodbodyová, která byla velmi šťastná, že může své nejlepší zboží předvést tak vzácné zákaznici, jakou byla markýza z Wroxhamu. „Koupíme látku na dvoje šaty, ale pod tou podmínkou, že peníze, které za ně utatíš, budou jen půjčka.“

„Samozřejmě,“ souhlasila ochotně Jennifer, než její pozornost upoutalo nádherné, jantarově zbarvené hedvábí. „Vrátíš mi je, až se ti podaří najít místo guvernanky.“

Serena si všimla škádlivého tónu v hlasu své přítelkyně, ale než si stačila uvědomit plný význam jejích slov, Mary už jí ukazovala krásný samet, vhodný na večerní šaty.

Na několik okamžiků Serena v myšlenkách setrvala u příjemné vyhlídky na nové šaty, které, ačkoliv z ní nikdy nemohou udělat okouzující krásku, by polichotily plné postavě vysoké lady, která už nebyla žádnou školačkou. Potom upoutal její pozornost zvuk zvonku u dveří obchodu.

Za jiných okolností by té štíhlé, hezké ženě, která vstoupila do obchodu, věnovala jen letmý pohled, kdyby v jejích tmavých očích nespátřila zvláštní zablýsknutí právě ve chvíli, kdy žena spatřila markýzu, která stála u pokladny.

Serena, napůl schovaná za figurínou, ověšenou nejlepšími látkami z tohoto obchodu, mohla pozorovat novou zákaznici, aniž by sama byla spatřena. Viděla, jak lehkým krokem sešla po dvou schůdcích, které vedly dovnitř. Tvrdý, jedovatý pohled v jejích očích zmizel a byl nahrazen zdánlivě nenuceným úsměvem, když se známkou radosti zvolala:

„Ale to je mi překvapení, lady Wroxhamová! Jaké nečekané potěšení!“

Možná si to Serena jen představovala, ale zdálo se jí, že si všimla, jak její přítelkyně celá strnula, než se otočila, aby pozdravila nově příchozí.

„Vskutku nečekané, Melisso. Ale tvůj příchod je velmi vhodný. Můžeš mi pomoci rozhodnout se mezi tyrkysovým a námořnický modrým hedvábím na šaty tady pro moji přítelkyni.“

Serena si znovu povšimla toho tvrdého pohledu v tmavých očích a napadlo ji, že její přítomnost zde asi není vítána, když si náhle uvědomila, že ten nepřátelský pohled mířil přes její rameno, kde stála Mary.

„Serenó,“ pokynula jí Jennifer. „Chci tě představit naší nejbližší sousedce, paní Roystonové. Melisso, toto je moje velmi dobrá přítelkyně, slečna Carstairsová, která s námi v současné době bydlí na Wroxham Park.“

Serena, zatímco se dotýkala konečků prstů ruky, která se k ní napřáhla, si uvědomila, že toto je sestra onoho muže, který přinesl takové potíže do života její přítelkyně.

„Možná si toho nejste vědomá, slečno Carstairsová, ale dostalo se vám veliké pocty,“ oznámila jí Melissa se svým zdánlivě nenuceným úsměvem. „Jeho lordstvo nezve často hosty do své venkovské rezidence. Celá léta jsem se ho snažila přesvědčit, aby zval více hostů, když je ve Wroxham Park, ale jeho lordstvo je džentlmen s pevnými zásadami a zřídka kdy mění na věci názor, pokud to není k jeho vlastnímu prospěchu. Domnívám se, že jeho touhu po společnosti dokonale uspokojí jeho nejbližší sousedé... což mně připomíná,“ dodala a obrátila se k Jennifer, která se právě pousmála, jako kdyby si vzpomněla na něco zábavného. „Rozhodla jsem se příští měsíc uspořádat malou večerní party, a ráda bych tebe i jeho lordstvo pozvala jako hosty... a slečnu Carstairsovou samozřejmě také, pokud bude stále ještě u vás.“

„Podle toho, co jsi nám právě řekla, Melisso, si jsem jistá, že jeho lordstvo přijme to pozvání s nadšením,“ odvětila Jennifer a obrátila se k paní Goodbodyové, která se vynořila ze zadní místnosti s balíkem v náručí. „Také bych prosila jednu délku tohoto námořnický modrého hedvábí, paní Goodbodyová, a také trochu toho sametu.“

„Jémine! To snad zakládáš úplně nový šatník?“ podivila se Melissa.

„Ne, Melisso. Tyto látky jsou pro slečnu Carstairsovou. Naneštěstí jeden z jejích kufrů zůstal někde v Hampshire,“ odpověděla Jennifer a její lež byla podle Sereny vcelku přesvědčivá.

„Ať se moji služebníci těší, jestli tu zapomenou můj kufr, až v pátek vyrazím!“

Jennifer zdvihla obočí v přehnaném výrazu překvapení.

„Kde bereš tolik energie, Melisso? Sotva ses vrátila z Itálie, a už zase někam odjíždíš!“

„Ale tentokrát nejedu tak daleko. Jedu jenom do sousedního hrabství strávit týden či dva se svou tetou. Proto jsem vlastně dnes tady. Přeju si, aby paní Goodbodyová upravila mé cestovní šaty, než vyrazím.“

„V tom případě už nebudu tu dobrou ženu dále zdržovat.“

Jennifer se obrátila k majitelce obchodu a oznámila jí, že pro zbytek objednaného zboží se zastaví druhého dne.

„A neposílejte účet mému manželovi, paní Goodbodyová. Zítra zaplatím sama. Chci koupit ještě jednu nebo dvě další věci.“ S těmito slovy se Jennifer spěšně rozloučila se svou sousedkou a zamířila ven z obchodu.

Chvíli nikdo nemluvil a potom Serena, která si prohlížela balík, který mladý pomocník paní Goodbodyové vynesl ven ke kočáru a položil na sedadlo, vrhla podezřívavý pohled na svou přítelkyni, která se zdála být zcela unesena krajinou za oknem.

„Ten balík vypadá nějaký veliký. Ty sis koupila také nějaké látky pro sebe?“

Zelené oči s rošťackými plamínky se setkaly se Sereniným podezřívavým pohledem.

„Ne, nekoupila. Obsah balíku je jen a jen tvůj.“

„Ale Jenny!“ Serena byla upřímně zděšena, protože nebyla tak naivní, aby věřila, že pod balícím papírem je látka pouze na dvoje šaty. „Cos to proboha všechno nakoupila?“

Jennifer se na okamžik zamračila ve snaze rozpomenout se a potom se obrátila k Mary.

„Co jsme to vlastně nakonec vybraly, vzpomínáš si?“

„Zlaté hedvábí a také to červenohnědé. Také to levandulové a námořnicky modré... Ne, to námořnicky modré si vyzvedneme až zítra, spolu s tím sametem. Myslím, že jsme taky vybraly nějaký mušelín a krajky na ozdobu.“

„Ty máš ale paměť, Mary!“ Na Jennifer to skutečně udělalo dojem. „Zítra mi musíš připomenout, že chceme vyzvednout zbytek

zboží. Taková škoda, že nám ten nákup přerušila! Zrovna mě to začínalo bavit.“

Tyto poslední poznámky odvedly Sereniny myšlenky od její hlavní starosti, která ji teď trápila, totiž kdy splatí peníze za látky. Hleděla teď upřeně na svou přítelkyni.

„Mám pravdu, když se domnívám, že paní Roystonovou nemáš zrovna v lásce, Jenny?“

„Její bratr mi byl o mnoho milejší,1’ přiznala a potom se usmála, když viděla, jak Serena vrhla pohled na třetí osobu sedící v kočáře...Před Mary nemám žádné tajemství,“ ujistila ji. „Stejně jako ty je naprosto důvěryhodná a žádné živé duši by nikdy neprozradila, že jsem to byla já, kdo byl zodpovědný za rozpad našeho manželství.“

Serena pocítila vlnu sympatie, stejně jako když jí Jennifer před několika dny zasvětila do svého tajemství. Přestože její přítelkyně hovořila o té dávné minulosti bez jakýchkoliv emocí, každý s aspoň špetkou citlivosti musel pochopit, že ji trápí výčitky svědomí a stud spojený s tím, jak se zachovala.

„Myslíš, že paní Roystonová se domnívá, že jsi plně zodpovědná za to, co se tehdy stalo?“ zeptala se Serena jemně a viděla, jak její přítelkyně lhostejně pokrčila útlými rameny.

„Tehdy se mi to tak nezdálo, ne. Myslím, že jsem se zmínila o tom, že ačkoliv Melissa vypadala nanejvýš překvapená, že zastihla svého bratra a mě v takové nepříjemné situaci, byla nesmírně milá, a doprovodila mě půl cesty na Wroxham Park. Ale,“ náhle se zamračila, „ale od mého návratu cítím z jejího chování zášť. Nikdy neopomene udělat nějakou narážku na moje zrádné chování. Jako předtím, když říkala, že jeho lordstvo zřídka kdy mění názor, když udělá nějaké rozhodnutí. Což byl samozřejmě jen zamaskovaný způsob jak mi oznámit, že Wroxham mi nikdy neodpustí ani nezapomene to ponížení, které jsem mu způsobila. Myslím, že měla svého nevlastního bratra velmi ráda. Možná mně dává vinu za to, že se odstěhoval. Samozřejmě nevím, jak to bylo, ale myslím, že pro Geoffreyho bylo nanejvýš obtížné po tom, co se mezi námi stalo, se znovu setkat tváří v tvář s Wroxhamem. Bezpochyby se proto rozhodl přestěhovat se natrvalo do zahraničí.“

„Ano, možná máš pravdu,“ souhlasila Serena. „Ale jeho lordstvo musí být vděčné aspoň za jednu věc – ani paní Roystonová, ani její bratr se o té události nikdy ani slovem nezmínili. Nikdy jsem o vás neslyšela žádné pomluvy, tedy kromě toho, že jsi zmizela, samozřejmě.“

„To, že o tom Wroxham mlčel, je pochopitelné,“ odpověděla Jennifer, když o tom chvíli uvažovala. „Je velmi hrdý. Vím jen o jediném člověku, jemuž se kdy svěřil – svému dobrému příteli panu Dentovi.“ Znovu pokrčila rameny. „A mohu se jenom domnívat, že Melissa držela jazyk za zuby z ohledu k Julianovi. Nakonec, byli od dětství dobrými přáteli. Nikdo, kdo je viděl společně, si nemohl nevšimnout, že si ho velmi oblíbila.“

Mary na ni vrhla temný pohled.

„Aby bylo jasno, slečno Jenny, někdy mám pocit, že vidíte to, co chcete vidět, a nic víc. Způsob, jakým se ta žena chová, když navštíví dům, by napovídal tomu, že je snad ona sama markýza z Wroxhamu.“

„A ty zase, Mary,“ opáčila Jennifer, „jsi někdy velmi předpojatá, když se ti někdo nelíbí. Rozhodla ses, že nebudeš mít paní Roystonovou ráda, už když jsi ji poprvé spatřila.“

Mary se to nepokusila popřít.

„Ta ženská není žádný dobrý člověk. Její oči jsou chladné a bez duše. A povím vám ještě něco, slečno Jenny. Ta ženská vás nemá ráda. Její přátelství je stejně falešné jako její úsměvy!“

„Jsem nakloněna s tím souhlasit,“ vložila se do hovoru Serena. „Něco se mi na ní nezdá. A rozhodně bych jí nedůvěřovala, Jenny. Možná má Mary pravdu, když říká, že ta žena je zamilovaná do jeho lordstva. Ne že bych snad třeba jen na okamžik věřila, že její city jsou opětované,“ dodala spěšně. „Znali se přece celý život, a markýz tak měl mnoho příležitostí upevnit jejich pouto, ale nikdy to neudělal.“

„Možná,“ řekla Jennifer s náznakem pochyb a obdržela od své přítelkyně tázavý pohled. „Krátko potom, co její otec zemřel, se Melissa se provdala za Josiaha Roystona, muže dvakrát tak starého jako byla ona sama. Myslím, že si vzpomínám, jak Geoffrey říkal, že jediný důvod, proč si vzala Roystona, byly jeho peníze. Jejich otec

nejspíš po sobě zanechal veliké dluhy a jedině díky sňatku s Roystonem si Melissá mohla udržet rodinné dědictví. Wroxham by byl samozřejmě také dost bohatý, aby dluhy splatil, ale jelikož mu v té době bylo teprve dvacet dva let, možná ho ani nenapadlo pomýšlet na svatbu.“

„Je už vdovou dlouho? „ zeptala se Serena poté, co vstřebala nové informace.

„Ano. Už byla jeden rok vdovou, když jsem se s ní já seznámila.“ Soucitně si povzddechla. „Ať už se nám líbí nebo ne, je mi jí pořád líto. Ztratila matku, když byla velmi mladá, a pochopila jsem, že s nevlastní matkou si příliš nerozuměla. Strávila velkou část mladých let s tetou, kterou se teď chystá navštívit. Teprve po smrti nevlastní matky se vrátila domů, ale potom trávila každý rok mnoho týdnů u tety, kterou měla ráda. Od té doby, co se Geoffrey odstěhoval, žije většinu času v tom velkém domě úplně sama. Proto se na ni vůbec nezlobím kvůli jejímu přátelství s Wroxhamem. Musí se cítit velmi osamělá.“

„Když je to tak, proč se tedy znovu neprovdala?“ zeptala se Mary a vyslovila tak otázku, která vrtala hlavou i Sereně. „Nemám ji sice ráda, slečno Jenny, ale musím uznat, že je to velmi krásná žena. Jsem si jistá, že pro mnohého džentlmena je atraktivní. Takže mě napadá, jestli náhodou nečekala na jednoho konkrétního džentlmena, až jí udělá nabídku... Jest

je tomu tak, potom váš návrat, slečno Jenny, pro ni musel být krutou ránou.“

„Jestli je tvoje podezření pravdivé, Mary, potom má Melissa dobrý důvod mě nemít ráda. Nicméně, jestli ji manžel považuje za něco víc než jenom za přítelkyni, pak je na něm, aby něco podnikl a zařídil náš rozvod.“

„Ale ne, to on neudělá, slečno Jenny... rozhodně ne teď,“ odpověděla Mary s tajemným úsměvem na tváři, který neunikl pozornosti třetí ženy v kočáře.

Serena se obrátila a zadívala se ven z okna, když kočár projížděl západní branou panství. Stejně jako ona, i Mary se očividně domnívala, že markýz chová ke své manželce hluboké city. Také se domnívala, že ani Jennifer k němu není tak lhostejná, jak se ráda

tváří. Bylo však očividné, že její chování k němu je spíš odměřené a ostražitě než přátelské.

Když kočár zastavil před hlavním vchodem a ženy zamířily dovnitř, Serenu napadlo, že Jennifer je proto tak ostražitá, aby nebyla zranitelná. Tehdy před lety byla očividně hořce zraněná, a přestože plně chápala chování jeho lordstva, které následovalo poté, co ji našel v tak nepříjemné situaci, nikdy nezapomněla na jeho chladný odmítavý postoj. Ano, bylo zcela pochopitelné, proč se její přítelkyně snaží své city držet na uzdě. Ale to neznamená, že o nich neví, připomněla si Serena, a uvažovala, jak dlouho ještě Jennifer bude schopna odolávat markýzovu nezpochybnitelnému kouzlu a projevům úcty.

„Nepůjdu s tebou nahoru,“ oznámila Jennifer nečekaně a Serena se zastavila uprostřed chodby. „Nejsem švadlena a nevyznám se v těchto věcech tak dobře, takže tě přenechám Mary a jejím šikovným rukám. Uvidíme se na obědě.“

Poté, co Jennifer odložila klobouk a cestovní plášť, zastavila se na okamžik před zrcadlem v chodbě a upravila si účes, potom zamířila ven z domu, na prohlídku stájí. Ani jednou od svého návratu do Anglie před téměř čtyřmi měsíci nesesedla na koni. Hořce se usmála. Zdálo se jí to spíš jako čtyři roky. Jak jí jenom chyběly její každodenní projížďky! Připomněla si však, že je to všechno její chyba. V posledních letech se stala pozoruhodně tvrdohlavou. Někdo by to dokonce mohl nazvat paličatostí. Tak by to nazvala Mary. A všechno jenom proto, že byla příliš pyšná, než aby přijala laskavost od Wroxhama!

A měl tady mnoho pěkných koní, to musela uznat, když procházela stájemi a zastavila se u každého stání, aby pohladila zvíře po hlavě. Na koně měl vždy výborný odhad. Ale před svým návratem na Wroxham Park to nikdy nedokázala patřičně ocenit. Každé z jeho zvířat bylo v dokonalé kondici, a ona si musela přiznat, že muž, který se takto dobře stará o své koně, nemůže být úplně bez srdce.

Její myšlenky přerušil zvuk podkov na dlažbě. Vyšla ven, aby se setkala s tím, o němž právě přemýšlela. Na jeho rtech se objevil úsměv, když ji spatřil, ale ona zaměřila svůj pohled jen na jeho malého společníka.

„Vypadáš velmi spokojeně, Charlesi,“ řekla a poplácala po krku kobylu, na které stále musel jezdit.

„Tatínek a já jsme byli na návštěvě u plukovníka Halsteada. Ptal se tatínka, jestli nechce koupit tu šedou kobylu, na které jezdila jeho dcerka. Je moc hezká, maminko, ale řekl jsem tatínkovi, že by se pro tebe nehodila.“

„Ano, to jsi řekl, ale neřekl jsi proč,“ připomněl mu markýz, který sesedl z koně. „Myslel jsem, že kdyby tvoje maminka dostala svého vlastního koně, tak by se k nám spíše přidala na našich vyjíždkách. Ale možná,“ dodal a přivřel oči proti slunci, když si všiml, že se sem po cestě blíží nějaká postava, „možná jsem se trochu unáhlil.“

Charles, který pohlédl stejným směrem jako jeho otec, zavýskl radostí.

„To je Patrick, maminko! Vrátil se!“

Zatímco Charles vzruše v popošla doprostřed nádvoří a zamávala na pozdrav, když se vzdálená postava zastavila.

„Pust' ho, Patricku!“ zavolal Charles. „Zamávej ještě jednou, maminko. Zamávej, aby tě viděl!“

„Myslím, že můj maličký už mě viděl,“ Julian slyšel Jennifer odpovědět a potom pohlédl znovu na cestu, právě včas, aby viděl, jak se černý hřebec odtrhl od svého průvodce a zamířil klusem ke stájím.

„Ne, tatínku. Ne!“ Charles chytil markýze za rukáv dokonale střiženého kabátku, když se jeho otec pokusil zasáhnout. „To je Oriel... Oriel by mamince nikdy neublížil! Uvidíš! Dívej se!“

Julian bez potíží setřásl malé prstíčky svého syna a ostrážitě vše sledoval, připravený zastoupit zvířeti cestu, když vtom uviděl Jennifer, jak náhle rozpráhla ruce na uvítanou. Ohromný černý kůň zpomalil. A potom byl Julian svědkem něčeho, co se mu ještě nikdy nepoštěstilo vidět. Mocný lovecký kůň vkročil do dvora a zamířil s jemným zaržáním přímo k Jennifer, která ho objala a přiložila tvář na jeho lesklý černý krk. Zůstal stát jako socha, než konečně zvedla hlavu. Potom se kolem ní roztančil jako hravé hříbě a občas se k ní přitulil a přiložil své sametové rty na její krk a tvář.

„No to se podívejme!“ Hlavní podkoní, který vyběhl ze stájí, aby se podíval, co se to tady děje, si sundal čepici a podrbal se v

rozcuchaných vlasech. „Kdybych byl dneska navštívil hospodu u Molly Pikeové,“ řekl jen tak do vzduchu, „tak bych si myslel, že jsem snad opilej!“

Charles se při této poznámce zahihňal a rozběhl se přivítat Patricka, který už také vstoupil na nádvoří a vedl hezkého hnědého poníka. Julian se k nim připojil a pokýval uznale hlavou, když si zběžně prohlédl koně svého syna.

„Jojo, je to pěkný kousek,“ souhlasil Patrick, než obrátil svoji pozornost k tomu, co se stále odehrávalo uprostřed nádvoří. „A co si myslíte o tamtom drobečkoví, sire?“

„Pěkný drobeček!“ zvolal Julian, který pocítil závist, když viděl, jak něžně se Jennifer chová ke koni. Jak moc by si přál, aby to byl on, koho její ruce tak něžně hladily! Jeho výraz se však rychle změnil v ustaraný. „Snad mi nechceš namluvit, že tohle zvíře je kůň, na kterém moje manželka běžně jezdí?“ Zdálo se, že Patrick je mírně překvapený. „Samozřejmě že je, sire! A nikdo to s ním neumí lip než ona. Už od hříběte. Je jí věrný tělem i duší, to mi můžete věřit. Proč se s ním neseznámíte, sire? Vždycky je nejlepší, nechat je minutu nebo dvě o samotě, ale teď už bude myslím klidný.“

Julian nepotřeboval žádné další vybízení a s Charlesem poskakujícím vesele okolo vykročil vpřed, aby se seznámil s tím černým obrem. Oriel se slabým zaržáním pozdravil a sklonil svou nádhernou hlavu, aby ho Charles mohl pohladit, a když ji znovu zdvihl, na okamžik zaváhal, jestli má přijmout pamlsek z Julianovy natažené ruky.

„Je to dobrý kůň, moje drahá,“ řekl, když pohladil koně po lesklém boku. „Ale neřekl bych, že se hodí pro ženu,“ dodal se stopou obav v hlase.

„Rozumíme si výborně,“ ujistila Jenny manžela, který potřásl hlavou, když kůň znovu slabě zaržal a polaskal Jennifer po tváři svou tlamou.

„Viděl jsem už často, že se takto chovají psi, ale koně jsem ještě neviděl projevovat někomu takovou oddanost.“ Potřásl hlavou, stále udivený. „Pochopil jsem, že jsi ho vychovala od hříběte. Možná to tedy bude tím.“

„Pojedeš už dneska ven, maminko?“

„Ne, Charlesi. Má za sebou dlouhou cestu. Možná zítra nebo pozítří.“

„A pojedíš tedy se mnou a s tatínkem?“ zeptal se a oči se mu rozzářily vzrušením. „Já vím co! Ty a tatínek si můžete dát závod!“

„Nejdřív ho musíme nechat, aby si tu zvykl,“ řekl Julian s očividným nedostatkem nadšení pro tento nápad a Jennifer na něj škádlivě pohlédla.

„Bojíš se, Wroxhame?“ Jennifer sledovala, jak jejího koně odvádějí do stájí. „Jsem si jistá, že by tvému šedému dal zabrat!“

„Tím jsem si také jistý, má drahá.“ souhlasil Julian, který se usilovně snažil nenechat se vyprovokovat vyzývavým pohledem jejích krásných zelených očí. „Pouvažuju o tom v následujících dnech v Londýně. A teď,“ dodal a obrátil se ke svému synovi, „se musíme převléct. Nemůžeme jít k obědu se zápachem od koní.“

Jennifer se dívala, jak vešli do domu postranním vchodem, a nechápala, proč její radost, kterou cítila při setkání s Orielem, tak náhle vyprchala. Přece jí mohlo být úplně jedno, že Wroxham odjede do hlavního města, pravděpodobně navštívit svou milenku. Ne, vůbec by jí na tom nemělo záležet... a přesto jí na tom záleželo.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Byl příjemný, pozdně červnový večer a teď, když horko zmírnil vánek od jihozápadu, počasí jako stvořené pro cestování. V Londýně bývalo v tomto ročním období nedýchatelné, a Julian byl rád, že už odjíždí a hlavní město s jeho ruchem a hlukem nechává za sebou. Kdyby nebylo toho, že považoval za nutné udělat zásadní změny ve své poslední vůli a navštívit své právníky, aby je ujistil, že Charles Julian Stapleford je nepochybně jeho syn a právoplatný dědic, a zajistit, aby jeho manželka byla po zbytek života finančně zajištěná, nikdy by v tuto dobu Wroxham Park neopustil.

Přestože jeho výlet do hlavního města měl čistě praktické důvody, nepostrádal ani veselejší chvíle. Přirozeně se začaly šířit zvěsti o tom, že na Wroxham Park teď bydlí dítě, a Julian byl překvapivě spíše pobaven než pobouřen tím, jak často se v rozhovorech stočila řeč na téma výchovy dětí. Jen jeden člověk se však nepokusil udělat žádnou narážku na současnou situaci na Wroxham Park.

Markýz se slabě pousmál, odtrhl pozornost od známé krajiny a upřel pohled na svého jediného společníka, který, jak si povšiml, byl po cestě překvapivě zamlklý.

„Zdá se, jako bys byl ve svém vlastním světě, Theo. Dokonce se mi zdá, jako kdyby ses trochu nudil.“ Zmlkl a smetl si smítko z rukávu. „Pokud jsi neměl chuť se mnou jet na návštěvu na místo mých předků, potom jsi neměl přijmout mé pozvání. Nebyl bych ani v nejmenším uražen. Zrovna ty bys měl vědět lépe než kdokoliv jiný, že je poměrně obtížné nějak mě urazit.“

Pan Dent mu bez mrknutí oka vrátil jeho lehce jízlivý pohled.

„Bývaly doby, kdy bych s tím naprosto souhlasil. Vždycky jsi byl trochu studená ryba, Juliane, ale teď...“ Všiml si, že Julian tázavě pozvedl tmavé obočí. „No, možná ses nezměnil úplně celý. A rozhodně se s tebou nenudím,“ ujistil ho. „Jenom jsem rozjímal

tom, jak krásná je zdejší krajina a jaká je to úleva opustit dusný Londýn.“

Markýz chvíli na svého přítele zamyšleně hleděl.

„Pak tedy nechápu, Theo, proč trávíš v hlavním městě celý rok? Vždyť vím, že dáváš přednost klidu a tichu. A bydlení na venkově by sis přece mohl dovolit.“

„To máš pravdu,“ souhlasil Theo. „Několikrát už jsem o tom vážně uvažoval. Problém je v tom, Juliane, že se mi nechce bydlet na venkově úplně sám. Ve městě je to samozřejmě jiné. Pořád se něco děje,

když je zrovna po sezóně. Lidé se stále navštěvují. Kdybych byl ženatý, vůbec bych se nerozmýšlel.“

„Ano. Ano, tomu rozumím,“ odvětil Julian po chvíli uvažování. „Člověk může být obklopen služebnictvem, může ho navštěvovat spousta sousedů, a přesto to není stejné jako sdílet svůj domov s druhou lidskou bytostí. Zcela to změní tvůj život i tvůj pohled na svět.“

Tvůj pohled to rozhodně změnilo, pomyslel si Theo, ale nahlas neřekl ani slovo.

Ano, markýz se v jistém ohledu výrazně změnil, přemýšlel, zatímco hleděl z okna do krajiny, která pokaždé dokázala potěšit jeho srdce. Jeho dobrý přítel se při své poslední návštěvě hlavního města zdál mnohem tolerantnější než obvykle. Byl spíše pobaven bláznovstvím svých známých než pobouřen jejich hloupostí. Zdálo se, jako by byl lidštější. Bylo to snad tím, že zjistil, že je otcem? Anebo to bylo způsobeno tím, že se na Wroxham Park konečně vrátila jeho paní?

„Velmi se těším, až se seznámím s tvým synem, Juliane,“ promluvil a viděl, jak se na markýzově tváři objevil znovu ten jemný úsměv, který zjemnil jeho rysy.

„Je to pořádný darebák, Theo, nesmíš mu dovolit, aby tě moc zlobil.“

Vyslovil tento nelichotivý popis s takovou shovívavostí, až se Theo musel zasmát. Ano, pomyslel si, markýz z Wroxhamu si přes veškerá očekávání zvykl na otcovskou roli jako kačena na vodu, a náklonnost, kterou choval ke svému jedinému dítěti, byla více než zřejmá. Ale zahrnovaly jeho hluboké city i chlapcovu matku?

„A Jenny...? Je ráda, že je zpátky na Wroxham Park?“

Ve chvíli, kdy otázku vyslovil, okamžitě litoval své zvědavosti, neboť markýzův úsměv se okamžitě vytratil z jeho aristokratické tváře a proměnil se ve výraz, který vyjadřoval jak rozmrzelost, tak starost.

„Bylo by přesnější říci, že je každým dnem smířenější s pobytem v mém domě,“ prozradil a v jeho hlase byla patrná lítost, což Theodore příliš nechápal.

Znamenalo to jen to, že má Jenny trochu potíže znovu si zvyknout na manželský život? Anebo je pravda taková, že se směla vrátit na Wroxham Park jen proto, že je matkou Julianova syna, a z žádného jiného důvodu? Kvůli ní samé Theodore doufal, že ta druhá možnost je naprosto mylná. Jestliže by tomu tak nebylo, potom by její budoucnost byla značně nejistá.

„Konečně jsme tady!“ zvolal Julian a bylo patrné, jakou má radost, že je zpět v domově svých předků. Kočár vjel na nádvoří východní branou. „Upřímně doufám, že pro tebe cesta nebyla příliš úmorná, můj milý Theo, a že dnes večer si nepřeješ odebrat se brzy na lože.“

Theodore ujistil jeho lordstvo, že žádné takové úmysly nemá, a vešel s ním do domu, který se zdál

nezvykle tichý a opuštěný, až na komorníka, který je přivítal.

„Vítejte doma, můj lorde,“ pozdravil zdvořile, nicméně bylo sporné, zdali je skutečně dobře naladěný, protože působil poněkud znepokojeně a stísněně.

Když Julian odložil klobouk a vycházkovou hůl, zeptal se, kde je jeho syn, a byl překvapen, když se dozvěděl, že hoch se již odebral na lože.

„A co lady...? Doufám, že také už nešla spát?“

„Ehm... nikoliv, můj lorde. Budete si přát nějaké občerstvení, sire?“

„Jen něco k pití, Slocombe. Navečeřeli jsme se už cestou.“

Zdálo se, že komorníkovi se ulevilo, když to uslyšel, což neuniklo lordově pozornosti, rozhodl se však, že na to nebude upozorňovat, a proto se jen zeptal, kde může najít svou manželku.

„Domnívám se, že lady je stále ještě... ehm... ve stodole.“

Julian byl v půli cesty do své pracovny, když mu najednou došel význam komorníkových slov.

„Co ji tam touto dobou mohlo přivést?“ zamumlal otázku sám pro sebe a zarazil se s rukou na klíce. „Theo, jsem si jist, že Jenny bude nadšená, až tě uvidí. Vždy jsi byl její oblíbenec. Pojdme ji najít, ještě než se usadíme.“

okamžiku, kdy vstoupil do stájí, markýz uslyšel hudbu a rozpoznal živý rytmus, jaký si spojoval s venkovskými tanci. Slyšel čilý hovor, v němž se mísila spousta hlasů, všude panovala veselá nálada a ani ho nepřekvapilo, když zabočil za roh a spatřil četné služebnictvo z domu i z panství, jak sedí na balících slámy a pije pivo, které pocházelo nepochybně z jeho sklepení.

Jedna z účastnic tohoto veselí si nakonec všimla jeho přítomnosti.

„Svatá Marie, matko boží! Vždyť to je zase on!“ zvolala Mary a Julian se musel pousmát, jakou reakci pokaždé vyvolal v té výřečné, ale dojemně věrné služebnici.

Výkřik nevole uslyšelo několik dalších účastníků veselí, a než markýz vstoupil do stodoly, hluk se znatelně ztlumil a jeho směrem zalétlo několik rozpačitých pohledů. Jenom ti, kteří právě tančili, si nevšimli jeho přítomnosti, a vtom zahlédl svou manželku, která vypadala šťastnější, než jak ji kdy viděl. Poskakovala s lehkostí na špinavé podlaze společně s tím pohledným čeledínem, kterého měla očividně velmi ráda.

Teprve když hudba začala utichat, Jennifer si všimla, že se atmosféra změnila, a otočila se okamžitě směrem, kterým ostražitě hleděli její hosté. „Jémine! Nečekala jsem, že se vrátíš tak brzy.“ Nezdálo se, že by byla nějak rozladěná, protože ho přišla s úsměvem přivítat. Julian však nebyl natolik naivní, aby se domníval, že její radost způsobil jeho návrat.

„A Theo!“ Jennifer napřáhla ruce a Theo je uchopil svými mohutnými dlaněmi. „Julian se mi nezmínil, že také přijedeš. Ale jak asi sám víš, on nikdy nemluví o svých plánech.“

Markýz přimhouřil modré oči, které se poslední dobou zdály o poznání laskavější, a potvrdil Theodorovy nejhorší obavy; mezi manželi není všechno tak, jak má být.

„Když mám říct pravdu, bylo to náhlé rozhodnutí,“ přiznal. „Wroxham mě sem pozval a já jsem si nemohl odepřít to potěšení znovu tě vidět. Vypadáš prostě nádherně, má milá.“

Její široký úsměv trochu povadl.

„Vždy jsem tě považovala za největšího mistra galantnosti, můj milý Theo, ale tentokrát nemohu takový krásný kompliment přijmout. Celou hodinu už se snažím naučit svou přítelkyni tančit tradiční irský tanec a vím, že musím vypadat už velmi ztrhané. Což mi připomíná...“

Rychle se otočila a vytáhla Serenu, která stála za ní. „Jistě si vzpomínáte na slečnu Carstairsovou?“ Theodore, který většinu své dospělosti strávil v hlavním městě, se pyšnil tím, že znal téměř každého ze vznešené společnosti, ale trvalo mu nějakou chvíli, než si uvědomil, že ta sošná žena v nádherných, tmavě žlutých šatech, zdůrazňujících zlaté prameny jejích vlasů, která se k němu teď ladně blížila, není nikdo jiný než nejstarší dcera sira Rodericka Carstairse, s níž se Jennifer překvapivě rychle sblížila za svého pobytu v Londýně.

Theodore, který se považoval za znalce krásy, slečnu Carstairsovou nikdy nepovažoval za žádnou krasavici a nehrozilo, že by svůj názor nyní změnil. Překvapila ho však vřelost v jejím úsměvu, její plné rty a škádlivý záblesk v očích, když mu podávala ruku na uvítanou.

„Samozřejmě že si na mě nevzpomíná, Jenny,“ odpověděla Serena a líbilo se jí, že její ruka se v jeho mohutné, ale překvapivě něžné dlani jevila tak drobná. „Patřím k těm, kdo, se mohou zúčastnit jakéhokoliv večírku, ale jen málo lidí si bude pamatovat, že tam vůbec byli. Ne že by mi snad někdy vadilo, že jsem snadno přehlédnutelná.“ dodala Serena, aby zabránila všem pokusům o nesouhlas. „Za ta léta mi to poskytlo ohromnou příležitost, abych mohla pozorovat chování svých bližních, aniž bych sama k sobě poutala nechtěnou pozornost.“

„Což je často zábavnější než být středem pozornosti,“ poznamenala Jennifer, než se obrátila k Julianovi, který hleděl na Serenu s nezvyklou kombinací pobavení a úcty. „Uspořádala jsem tento malý večírek jako poděkování mužům, kteří přivezli mé věci z

dalekého Irska. Zítra brzy ráno se chtějí vydat na zpáteční cestu, takže nepředpokládám, že se večírek nějak protáhne, ale pokud chceš, můžeš tu samozřejmě zůstat.“

Na okamžik se zdálo, že markýz tuto laskavou nabídku přijme, ale potom k velkému zklamání svého přítele zavrtěl hlavou, protože Theo by byl rád zůstal, i kdyby jen proto, aby ochutnal domácí pivo, které, jak se zdálo, všem náramně chutnalo.

„Dobrý bože, Wroxhame!“ zamumlal, když mířili přes stáje zpátky do domu. „Přece nejsi po cestě tak unavený? Vždyť by to nikomu neuškodilo, kdybychom chvíli zůstali.“

„Právě naopak, můj milý Theo,“ odvětil markýz, „možná by to právě uškodilo. Zdá se, že moje manželka získala schopnost zařídit, aby se všichni v její přítomnosti cítili uvolněně. Bohužel já takovýto dar nemám. Moje přítomnost by jen uváděla hosty do rozpaků, a to jsem si v žádném případě nepřál. Kromě toho, velmi jsem doufal, že se ke mně přidáš v pracovně a ochutnáme burgundské, které Jennifer tento rok obstarala v Londýně. Uvidíš, že nejen získala schopnost jednat s lidmi, ale také si vypěstovala výborný vkus na vína. Nikdy mě nepřestane překvapovat tím, co všechno dokáže!“

Ano, a ty mě také někdy překvapuješ, pomyslel si Theodore cestou do pracovny svého přítele, kde přijal sklenku burgundského.

Přestože se nikdy netajil tím, že si markýze nanejvýš váží, nebyl slepý ani k chybám svého přítele. Přehnaná ohleduplnost k druhým nebyla markýzovi silnou stránkou, avšak tím, že nechtěl zůstat na dnešním veselém večírku ve stodole, prokázal značnou dávku této ctnosti. Bylo to snad díky návratu jeho manželky, že se tento muž, který byl mnohými považován za nadutého a chladného, tolik změnil? Theodore o tom stále přemítal, když se usadil v jednom z pohodlných křesel.

„Myslíš, že se k nám Jenny a její okouzlující přítelkyně později večer připojí?“

Ve chvíli, kdy vyslovil tu nevinnou otázku, si Theodore uvědomil, že něco není v pořádku, protože svaly v markýzově tváři se slabě napjaly, což bylo příznakem toho, že se mu něco velmi nelíbí.

„To je myslím velmi nepravděpodobné. Jennifer nikdy nevyhledává mou společnost, pokud se tomu může vyhnout.“ Julian se snažil, aby to znělo nezaujatě, ale jediný pohled do Theodorovy tváře ho ujistil, že jeho přítel chová jisté podezření.

Opřel se a chvíli hleděl do jeho vlídné tváře.

„Nikdy jsem si nemyslel, že patříš k těm, kdo se naivně domnívají, že já a markýza jsme se udobřili.“

jeho smíchu byl patrný hořký podtón. „Ale jdi, můj milý Theo! Vždyť ty mě přece znáš lépe!“

Theodorovo povzdechnutí prozradilo jeho zklamání, ještě než promluvil. „Pravda je taková, že jsem netušil, co si mám myslet. Samozřejmě jsem doufal, že...“

„Že jsem se naučil zapomínat a odpouštět,“ dokončil za něj Julian a cynický záblesk v jeho očích pohasl, když sklopil pohled k obsahu sklenky. „Za daných podmínek je vcelku nepodstatné, pokud jsem něčeho takového schopen. Jennifer tu není proto, že by si přála zde být, ale proto, že jsem jí nedal jinou možnost. Kdyby se sem se mnou nevrátila, byla by přišla o veškerý kontakt se svým synem.“ Markýz se odmlčel.

„Nedívej se na mě takhle!“ zvolal, když viděl zhrozený výraz v modrých očích svého přítele. Obrátil do sebe sklenku burgundského s pramalým ohledem na jeho výtečné kvality a přistoupil k láhvi, aby doplnil svou sklenici.

„Celých osm dlouhých let přede mnou tajila existenci našeho syna. Ani nechápu, jak se mi podařilo ji na místě nezavraždit! Měl jsem vztek, měl jsem strašlivý vztek, že jsem celá ta léta díky ní netušil, že mám syna.“ Udělal pauzu a potom pokračoval. „Ale neměl jsem tak velký vztek, abych od ní žádal cokoliv jiného, než aby se se mnou vrátila na Wroxham Park.“

„A co teď?“ odvážil se zeptat Theodore, když se markýz znovu posadil do protějšího křesla.

„Teď jsem pouze zmatený a vůbec nechápu, proč k té události, která vedla k našemu dlouhému odloučení, vůbec došlo,“ odpověděl markýz a pohlédl zpřímá do modrých očí svého přítele. „Tobě nevěra mé manželky připadala vždycky neuvěřitelná. Je to tak, Theo?“

Přítel s vážným výrazem přikývl.

„Ne že bych snad někdy pochyboval o tom, žes mi řekl pravdu. Ale stejně...“

„Ale stejně co?“ pobídl ho Julian a hleděl mu stále upřeně do očí.

„Ale stejně jsem nikdy nemohl uvěřit, že by Jenny byla schopna se takto zachovat. Jako děvče nikdy nebyla zhýralá ani neměla ve zvyku flirtovat s muži. To, co udělala, k ní prostě vůbec nesedí. Ještě k tomu bych byl mohl přísahat, že tě miluje.“

Markýz sevřel sklenici o poznání pevněji. „Milovala mě... kdysi,“ řekl tiše. „Hloupě jsem považoval její lásku za samozřejmost, a doplatil jsem na to.“ Zhluboka si povzdechl. „Potíž je ale v tom, že Jennifer sama nechápe, proč byla tehdy nevěrná, takže není pravděpodobné, že někdy přijdu té záhadě na kloub.“

„Očividně jste o tom tedy spolu hovořili,“ poznamenal Theodore a zlepšila se mu rázem nálada. Nakonec, jakékoliv usmíření bylo možné pouze tehdy, pokud oba budou otevření a upřímní ohledně minulosti.

Jeho naděje však vzápětí povadla, když markýz opět promluvil.

„Jennifer se nikdy sama od sebe o tomto tématu nezmínila. Jen tehdy, když jsem se s ní poprvé setkal v Londýně. Je jí k dobru, že se nepokoušela nijak ospravedlňovat to, co udělala, a byla natolik velkorysá, že za to přijala plnou odpovědnost. O jejích myšlenkách a o jejím naprostém zmatení ohledně oné události jsem se dozvěděl z jejích dopisů, které mi napsala těsně předtím, než se před všemi těmi lety rozhodla opustit domov.“

Julian se opřel v křesle a chvíli studoval obsah své sklenky, než okusil další lok lahodného vína, a tentokrát si ho patřičně vychutnal.

„Nechápu, proč jsem si ty dopisy vlastně ponechal.“ přiznal. „Vlastně jsem si tehdy jeden z nich přečetl, ale to jsem se samozřejmě příliš nezamýšlel nad jeho obsahem. Nyní jsem si však všechny dopisy přečetl velmi důkladně a přišlo mi, že dávají nějaký smysl, ačkoliv byly pro mě matoucí.“

„Předpokládám, že se Jenny nepokusila popřít to, co se stalo mezi ní a mladým Wilburnem?“ ozval se Theodore, když Julian zmlkl a hleděl do prázdného krbu.

„Samozřejmě že ne. Co však neopomněla dostatečně zdůraznit, bylo to, že Geoffreye Wilburna nikdy nemilovala. A co je ještě

podivnější, psala, že si nepamatuje nic z toho, co se stalo onoho osudného odpoledne.“

Theodore se zamračil.

„To je ovšem velmi zvláštní, že? Věříš jí?“

„Ačkoliv je to překvapivé, Theo, ano, věřím jí.“

průběhu minulých týdnů jsem poznal, jaká je vlastně moje manželka, s čímž jsem si před devíti lety nedal práci a stydím se za to. Dospěl jsem k názoru, že je jednou z nejupřímnějších osob, které jsem kdy měl to štěstí poznat.“

Julian vstal a přistoupil k mramorové krbové římse, opřel se o ni předloktím a znovu se zahleděl do prázdného krbu. „Je to také velmi milující a pečlivá matka, která si vysloužila nehynoucí oddanost těch, s nimiž žila v Irsku. Po svém příjezdu sem si získala

úctu mých vlastních služebníků. Je to skutečně vzácné stvoření, dokáže tvrdě pracovat a je věrná svým přátelům. Není to ten typ ženy, která by se střemhlav vrhla do bezvýznamné aféry s mužem, jehož ani nemiluje. A jsem si naprosto jistý, poté, co jsem o tom dlouho přemýšlel, že Geoffreyho Wilburna nemilovala. Byla k němu přátelská, ale nic víc v tom nebylo. Vlastně, pokud se naprosto nemýlím, v jejím životě muži nehráli významnou roli, až na Jamese O'Connella, kterého brala jako svého otce.“ Theodore nebyl překvapen tím, co slyšel.

„V průběhu svého pobytu v hlavním městě rozhodně o příslušníky opačného pohlaví nejevila zájem.“

„Takže sis toho také všiml,“ zaradoval se Julian a pohlédl s nadějí na svého přítele. „Jsi velmi všímavý, Theo!“ Zatvářil se zamyšleně. „Nicméně, přestože nikoho jiného nemiluje, nezdá se, že by stála o usmíření se mnou.“

Theodore si všiml, jak se Julianovi napjala ramena, a také mu neunikl hořký podtón v jeho hlase.

Znovu mu svítl plamínek naděje.

„Podívej se na to z té světlejší stránky. Aspoň nemáš žádného konkurenta!“

Markýzova ruka nesoucí sklenku ke rtům se na okamžik zarazila.

„To bych zase netvrdil,“ řekl a teď se mírně usmíval. „Ve skutečnosti mám jednoho velikého konkurenta, velmi krásného a

silného. To, že je objektem jeho citů moje markýza, je mu očividně úplně jedno.“ Pousmál se ještě víc. „Pojď, seznámím tě s ním. Ještě je dost světla. Teď je nejlepší chvíle, abych ti ho představil.“

Theodore vyjádřil uznání ohledně vynikajícího vína, spěšně dopil obsah své sklenky a znovu následoval markýze ven. Při vzpomínce na toho krásného, zlatovlasého muže, s nímž Jennifer tančila, se mu udělalo nevolno. Při vši upřímnosti musel uznat, že si na Julianovi nevšiml ani známky žárlivosti, když přiznal, že má konkurenta, ale věděl, že jeho přítel je mistr v zakrývání svých citů.

Poněkud se uklidnil, když markýz nezamířil do stodoly, odkud se stále ozývala veselá hudba a zvuk hovoru, ale potom byl zmaten, když viděl, že ho jeho přítel vede do velkých stájí, kde choval svá nejlepší zvířata.

„Proč jsi mě proboha přivedl zrovna sem, Wroxhame?“ podivil se, když se chvíli marně rozhlížel po nějakém dvounohém tvorovi.

„Vždyť víš dobře proč,“ odpověděl markýz a zavedl ho na konec chodby. „Chci ti přece představit mého konkurenta. A tady je!“

„Jémine!“ zvolal Theodore, když nakoukl do posledního stání.

„Takže toto je tvůj konkurent?“

„Ano a pořádný. Zajisté souhlasíš?“

„Je nádherný!“ Theodore se usmál, ale jeho tvář zatemnila starost. „Ale nechceš snad tvrdit, že ten kůň patří Jenny? Takové mocné zvíře by nikdy nemohla ovládnout!“

„Ještě musím vidět, jak na něm jezdí... Měl jsem jen možnost vidět pouto, které mezi nimi existuje. Něco takového jsem viděl jenom u psa a jeho pána. Věř mi, Theo, je to něco neuvěřitelného.“

Julian obrátil svou pozornost k hřebci a po chvíli se mu podařilo zvíře přilákat blíž.

„Pojď, Orieli, pojď, ty krasavce. Vzpomínáš si na mě? Ano? Podívej, něco pro tebe mám.“ Podal koni pamlsek a ten ho přijal sametovými rty z jeho natažené ruky.

Na markýzově tváři se objevil melancholický úsměv.

„Pokud se nemýlím, tak kromě našeho syna má v srdci mé manželky místo jen tento krasavec... A teď mi řekni, jak s ním mohu soupeřit?“

DESÁTÁ KAPITOLA

V dalších dnech si markýz uvědomil tři základní fakta. Za prvé, což bylo velmi potěšující, si všiml, že jeho přítel pan Dent s oblibou vyhledává společnost slečny Carstairsové. Za druhé, což bylo neméně potěšující, upozoroval, že Charles si okamžitě oblíbil svého nového učitele pana Grangera. A za třetí, což bylo ze všeho nejméně potěšující, mu bylo jasné, že jeho nezvedený syn hned tak nezapomene na chystaný závod mezi svými rodiči.

Charles, který byl roztomilý malý ničema, nikdy neopomněl zmínit toto téma v přítomnosti dalších lidí, a přestože Jennifer sama nejevila o závod velký zájem, slečna Carstairsová i pan Dent byli tím nápadem přímo nadšeni. Což samozřejmě Charlese jen povzbudilo v jeho naléhání, až to konečně jednoho dne jeho otec vzdal.

„Proč takový zasmušilý výraz, Juliane?“ zeptal se Theodore, který toho dne doprovázel svého přítele do stájí. „Zajisté by sis nechtěl nechat ujít přátelský dostih? Jdi ty, vždyť jsi přece jeden z nejlepších jezdců, které znám!“

„Děkuji ti za důvěru a za kompliment, Theo. Ale abych byl k tobě zcela upřímný, je mi jedno, jestli vyhraju, nebo ne. Jedině se divím, jak jsem se tím mým malým nezbedníkem mohl nechat přemluvit k něčemu, co jsem ve skutečnosti vůbec nechtěl udělat!“

„Ale cože to?“ zvolal Theodore, který nerozuměl, proč je markýz tak zdráhavý. „Nelze popřít, že Oriel je mocný hřebec, a nenazval bych ho zrovna dámským koněm, ale Mary i Patrick nás ujistili, že Jennifer nemá nejmenší potíže ho uřídit.“

„To je možné, ale já se o jejím jezdeckém umění musím teprve přesvědčit. Ani jednou od té doby, co koně přivezli, ho nevyvedla ven. Vlastně jsem ji od jejího návratu na Wroxham na koňském hřbetě ještě nespatřil.“

Jeho podmračenost byla jasným důkazem toho, že si dělá starosti, přestože se jeho výraz poněkud rozjasnil, když spatřil Patricka. Jak vyvádí neosedlaného Oriela ze stáje.

„Necítí se dneska dobře?“ zeptal se s nadějí v hlase, která však rychle vyprchala při čeledínově ujištění o opaku.

„Bud'te si jistej, že je v pořádku, sire, a už se těší, až se proběhne. Jde jen o to, že si nejsem jistý, jestli paní bere tu výzvu vážně, nebo ne. Kdybych si byl totiž jistý, věděl bych, kterým sedlem ho osedlat. Joseph a jeho chlapci přivezli všechna tři sedla, která paní používala v Irsku.“

„Tři?“ podivil se Theodore. „Není to trochu extravagantní, Patricku?“

„To ani ne, sire, když uvážíte, že paní má tři způsoby ježdění. Jako lady, tréninkově a na vážno.“ Při pohledu směrem k domu se zakřenil. „A zdá se, že má dnes v úmyslu jet na vážno.“

Julian, který pohlédl stejným směrem jako čeledín, uviděl Jennifer, která se vynořila z postranního vchodu se slečnou Carstairsovou a Mary za zády. Dlouhé hnědé vlasy měla upravené do jednoduchého účesu. Byly jen svázané na temeni zelenou stuhou. Oblečená byla ve volné sukni zelené barvy, ve které ji ještě nikdy dříve nespatriil, a ve volné halence jemnějšího odstínu.

Patrick, který pustil otěže a zamířil pro sedlo, nechal Oriela, aby se pozdravil s Jennifer svým obvyklým způsobem. Od Mary, na kterou cestou málem šlápl, si vysloužil pár nadávek.

„No tedy, Wroxhame! To se to zvíře pokaždé k Jenny chová takto? „zeptal se Theodore, který byl ohromený tím představením.

„Obávám se, že ano. Člověk by čekal, že už odvykl takovým hříběcím způsobům.“ Pokrčil rameny. „Je to hrozné, že? Ten kůň je úplně posedlý. Zkrátka posedlý.“

Theodore se upřímně zasmál.

„Tedy Wroxhame, starý brachu, kdybych tě neznal, tak bych přísahal, že žárlíš!“

„Přestaň se předvádět, Orieli,“ napomenula Jennifer koně láskyplně. Nepokusila se uchopit jeho otěže, když zamířila přes dvůr směrem k oběma džentlmenům, ale to ani nebylo potřeba, protože Oriel šel za ní jako nějaké štěně.

„Ještě není pozdě, aby sis to rozmyslela, Jenny,“ překvapivě jí sdělil Julian.

„Ale ano,“ namítla, tajně dojatá starostlivostí, kterou rozpoznala v jeho hlase.

Když byla donucena vrátit se na Wroxham Park, nic by ji nepřimělo k tomu, aby přijala manželovu nabídku, že si smí osedlat některého z jeho koní.

Později, když se dozvěděla, že pokud by si chtěla vyjet ven s Charlesem, musí je doprovázet některý z markýzových čeledínů, její tvrdohlavá pýcha jí nedovolila vyhoupnout se do sedla. Od Orielova příjezdu však její touha po ježdění byla neodolatelná a ona si užívala každou hodinu, kterou s ním strávila na projížďkách po krajině, když markýz nebyl doma. Od návratu manžela z Londýna s ježděním zase přestala, jednoduše proto, neboť měla podezření, že Charles nedá otci pokoj do chvíle, dokud nebude souhlasit se závodem. Nějaký vnitřní démon jí totiž radil, aby před Julianem své jezdecké umění tajila, protože toto byl závod, který nemohla prohrát.

„Rozhodla jsem se, po naší... ehm... drobné neshodě, že už nikdy nebudu nic namítat proti tvé výchově našeho syna.“

Nebylo to její přiznání, co mu vyčarovalo úsměv na rtech, ale bylo to proto, že to bylo poprvé, kdy přiznala, že Charles je i jeho.

„Přesto musím říct, že tentokrát od tebe bylo dost nerozumné, že jsi ho poslechl. Charles ví jak na lidi a obávám se, že je někdy dokáže přemluvit i k tomu, co ve skutečnosti vůbec nechťejí.“ Vrhla částečně vyčítavý pohled na mohutnou postavu stojící vedle jejího manžela. „Kromě toho jsou tady ještě tací, kteří s druhými uzavírají sázky ohledně výsledku závodu, takže mi nedávají jinou možnost, než abych to celé brala vážně. Upřímně věřím, že i ty to tak budeš brát, Juliane.“

Tentokrát se její pohled upíral na hřebce, kterého právě sedlali.

„Hlavně doufám, že se Oriel bude mírnit. Někdy se rád předvádí. Umí být tak svéhlavý! Ale udělám všechno pro to, aby tě nepředběhl příliš výrazně, Juliane. Nechci, aby to byl nudný závod.“

Theodore se musel zasmát, když viděl, jak se výraz na tváři jeho přítele změnil z ustaraného na ohromený.

„Zdá se, že podle tebe je závod už předem rozhodnutý, Jenny. Dovol, abych ti připomněl, že tady Wroxham není žádný nezkušený jezdec.“

„Upřímně doufám, že máš pravdu, Theo, jinak by byl totiž Charles velmi zklamaný. Těší se, že uvidí napínavý závod.“ Dalo jí

práci, aby potlačila úsměv, když viděla, jaký na ni markýz vrhl vzpurný pohled, a neodolala pokušení, aby ho ještě více pošádila. „Musíš mít na paměti, Juliane, že jsem tě ještě nikdy neviděla jet jako o život. Jestli chceš ale zvítězit, musíš jet zrovna tak. A kromě toho,“ pokračovala, aniž by mu dala šanci odpovědět na její žert, „na plánu cesty, kterou jsi vybral, jsem si všimla, že se chystáš objet les. Nevidím ale důvod proč to dělat. Když jsem jela tím směrem minulý týden, viděla jsem, že lesní cesta je výborně udržovaná. Závody nejsou tak zábavné, když závodníci nemusejí překonávat žádné překážky. A ta říčka, která přetíná tuto cestu, se mi nezdá tak nepřekonatelná.“

„To sice možná ne, ale nezapomněla jsi na branky, které stojí na každém konci té cesty? Nebo snad chceš ztrácet čas tím, že je budeš otevírat a zase za sebou zavírat?“

Jeho jízlivost byla příliš zřejmá, než aby ji mohla přehlédnout, a Jennifer zdvihla obočí v přehnaném výrazu překvapení.

„No, to klidně můžeš, pokud pro tebe představují překážku, ale já se je obě chystám přeskočit, protože jinak bude Charles velmi zklamaný. Už na to místo zatáhl chudáka pana Grangera, aby mohli zblízka sledovat právě tuto část závodu.“

Jennifer, která byla rozhodnuta už dále neodkládat začátek závodu, uchopila Orielovy otěže a vyhoupla se do sedla. Při tom se ukázalo, že její sukně je tak chytře ušitá, že to jsou vlastně velmi volné kalhoty.

Theodore, který věděl, že jeho přítel dbá na správné způsoby, vrhl na markýze letný pohled, ale ke svému překvapení zjistil, že kromě lehce pozdvihnutého obočí na něm není patrná žádná známka toho, že by snad nesouhlasil s oděvem své ženy nebo s jejím způsobem jízdy.

„Myslíš, že ten závod bude trvat dlouho?“ zeptal se Theodore. „Nezapomněl jsi, Juliane, žeš mi slíbil doprovodit mě k plukovníku Halsteadovi?“

Přestože by Julian velmi přivítal, kdyby jeho přítel bydlel v blízkosti, nákup vhodné venkovské nemovitosti pro Theodora bylo to poslední, kolem čeho se teď točily jeho myšlenky.

Nasedl na svého šedého hřebce a vyrazil společně s Jennifer k místu, na němž se dohodli jako na startovním bodu. Černý hřebec byl toho dne očividně neklidný a bylo vidět, jak touží po rychlém běhu. Zdálo se, že ho Jennifer dokonale ovládá, ale zda ho dokáže ovládat i v plném trysku, to byla jiná otázka. Julian se velmi obával, že Oriel by mohl zdivočet. Byl to velmi živý kůň, a jak každý jezdec ví, takoví živí koně se občas těžko ovládají.

„Zdá se, že většina služebníků má dneska nějaký úkol před domem,“ poznamenala Jennifer a markýz se otočil, aby si všiml mnohých pohledů, které je provázely. „Komupak asi fandí?“

Viděla, jak se mu čelo nakrčilo starostí, a začalo ji tížit svědomí. Věděla, že ho teď musí ujistit, že je skutečně schopná jezdkyně, a nesmí podlehnout svému démonu, který ji vybízí, aby se ho pokusila překvapit.

„Juliane, vím, že není správné se nějak chlubit. Nicméně, v posledních letech mě vyučoval skutečný mistr. A věř, že James O’Connel by mi Oriela nikdy nedal, kdyby nebyl přesvědčen, že ho dokážu zvládnout. Nijak nepřeháním, když ti říkám, že není nikdo, kdo by ho dokázal zvládnout lépe než já. Takže jestli jsi připraven...?“

Nečekala na odpověď a otočila se k Theodorovi, který stál se zdviženým kapesníkem a nyní jemně pokývl. Mávl rukou a závod byl zahájen.

Jakmile vyrazili a zamířili přes pastvinu směrem k lesu, Julian si uvědomil dvě věci: že je Jennifer pravděpodobně nejschopnější jezdkyňi, jakou kdy v životě viděl, lepší než většina mužů, a že se mu v sedle rozhodně vyrovná. A také si uvědomil, že jeho šance zvítězit je nulová, což ho překvapivě netrápilo, třebaže byl mužem, který nerad prohrává.

Byl unesen, když sledoval, jak Oriel pomalu zvyšuje náskok, který měl už od začátku, a byl přesvědčen, že Jennifer přitom černému hřebci nedovoluje běžet naplno. Byli jako jedna bytost, jezdkyňe a její kůň. Když Jennifer přeskočila branku, která uzavírala lesní cestu, Julian měl pocit, jako by Oriel nesl na svém hřbetě nějakou vílu, s takovou lehkostí se pohyboval.

Jak uháněli po lesní cestě, Julian zůstával stále víc a víc pozadu. Slyšel povzbuzování svého syna, ale věděl, že závod je už pro něj ztracený. Když překonával druhou branku, naskytl se mu znovu pohled na Jennifer, jak tryskem uhání zpět k domovu.

Když se Julian vrátil ke stájím, Jennifer už mezitím sesedla z koně a přijímala gratulace od Theodora i od slečny Carstairsové a od několika čeledínů, kteří také závod sledovali.

Julian se musel usmát, když na něj Patrick, který odváděl koně zpět do stáje, vrhl drzý pohled. Patrick už se předtím více než jedenkrát zmínil, jak skvělá jezdka Jennifer je. Charles také nikdy nezapomněl pochválit maminčino umění a ani Jennifer sama se se svými schopnostmi nijak skromně netajila. A nelhala.

„Ale Wroxhame!“ zvolal Theodore s politováním, když si ho všiml. „Ale konkurence byla tvrdá, příteli.“

„To tedy byla.“ Julian sesedl a přenechal svého šedého hřebce jednomu z čeledínů, než obrátil svou pozornost k vítězce. Jeho pohled prozradil jeho bezmezný obdiv, který pociťoval. „Byl jsem poražen na celé čáře. Gratuluji, má drahá.“

Jennifer byla znovu dojatá upřímností, kterou rozpoznala v jeho hlase.

„Mohlo to dopadnout jinak, kdybys byl bral tu výzvu vážně, Juliane, a nedovolil bys mi získat náskok hned na začátku.“ Otočila se právě včas, aby viděla, jak jeho oblíbeného hřebce odvádějí zpátky do stáje. „Ten tvůj šedý krasavec není žádný chudinka. Myslím, že on a Oriel si nezadají. A tvůj hřebec musel nést těžší váhu.“

„Možná bychom si příště měli vyměnit koně?“ navrhl Julian, ale zdálo se, že Jennifer překvapivě není tím návrhem nadšená.

„Obávám se, že hodně záleží na Orielovi samotném. Někdy dokáže být tvrdohlavý, a ne každému dovolí sedět na svém hřbetě. Musíš si napřed získat jeho důvěru, a pak uvidíme.“ Obrátila se k domu. „Teď se půjdu převléknout.“

„Ano, já také. Sejdeme se tady za patnáct minut, Theo,“ řekl markýz a nechal pana Denta pouze v Serenině společnosti.

Ne že by proti tomu něco namítala. I když nebyl zrovna mužem, jehož společnost by ženy vyhledávaly, zdálo se, že Serena si ho oblíbila. Přestože byl vysoký, zavalitý a nepříliš pohledný, byl to

džentlmen každým coulem a velmi pozorný. Byl velmi zábavný v hovoru a jeho takřka dětsky nevinný pohled často zakrýval jeho bystrou mysl a břitkou inteligenci.

Od jeho příjezdu na Wroxham Park v něm Serena našla jisté zalíbení, a proto necítila žádnou lítost, když viděla, jak oba jejich přátelé krácejí k domu. „Ti dva jsou přímo ideální pár. Tedy byli by, kdyby se oba dokázali přenést přes minulost,“ poznamenala.

Vzhlédla k Theodorovi a podle jeho jemně ostražitého pohledu poznala, co se mu přesně honí hlavou. „To je v pořádku, pane Dente,“ ujistila ho. „Vím všechno. Jennifer se mi svěřila krátce poté, co jsem sem přijela. Také vím, že jste jedním z mála lidí, kterým lord tuto záležitost prozradil. Co si o tom všem vůbec myslíte?“

Zamířili k bráně obrostlé křovím. Bylo nepravděpodobné, že by je někdo ze stájí mohl slyšet. Nicméně Theodore počkal, až vyjdou bránou ven, než odpověděl. „Ano, bylo to všechno velmi smutné.“

„A také velmi matoucí, nemyslíte?“ Serena zavrtěla hlavou. „Nedovedu si představit milou Jenny, že by udělala něco takového.“

Pan Dent pokrčil rameny.

„Byla velmi mladá. A také bylo známo, že Julian býval v té době velmi sobecký a nechoval se dvakrát ohleduplně. Možná se ke své mladé nevěstě nechoval tak, jak by si bývala zasloužila. Takže myslím, že je celkem pochopitelné, že Jenny hledala jinou společnost.“

„Společnost, to ano,“ souhlasila Serena. „Ale to bylo myslím vše, co vyhledávala. Svěřila se mi, že markýze velmi milovala, když se vzali.“ Rozhodila rukama v bezradném gestu. „A proč si pamatuje tak málo z toho, co se vlastně stalo onoho odpoledne mezi ní a panem Wilburnem?“

Theodore se zamračil, jak se snažil rozpomenout.

„Ano, vzpomínám si, že Julian se o tom zmínil. Je to skutečně zvláštní.“ Znovu pokrčil rameny. „Myslím ale, že je možné, slečno Carstairsová, že Jennifer na to všechno raději chtěla zapomenout.“

„Myslíte si tedy, že lhala, aby zachránila své manželství?“ řekla Serena a vyjádřila jeho myšlenku o něco zřetelněji, než si přál. Pokývala hlavou. „Ano. Ano, rozumím, že si to můžete myslet. Je to to nejlepším vysvětlení. Lhala, aby si zachovala tvář. Ale to nijak

nevysvětluje skutečnost, že si na to prý nevzpomíná ani teď. Když se vrátila tento rok do Anglie, bylo to jen proto, aby se s lordem nechala rozvést. Neměla žádný důvod dále omlouvat své chování v minulosti... A pokud jde o mě, nevěřím, že někdy lhala.“

Theodore o tom chvíli přemýšlel.

„Možná máte pravdu, ale myslím, že by bylo zbytečné spekulovat o tom, co se tehdy vlastně stalo. Kromě toho nevěřím, že to, co se stalo onoho dne, je tak moc důležité.“

„Ne, pro jeho lordstvo to už není důležité,“ souhlasila Serena a pousmála se. „Pokud jde o Jennifer, je to však jiné.“ Usmála se, když vzhledla do Dentovy dobrácké kulaté tváře. „Ale máte naprostou pravdu. Nemá smysl nad tím spekulovat. A nesmím vás už zdržovat. Markýz se už bezpochyby vrátil ke stájím.“

Theodore se s ní spěšně a zdálo se jí, že trochu s nevolí, rozloučil, a spěchal ke stájím. Chvíli se dívala za ním a potom se sama vydala opačným směrem. Brzy se ocitla v zahradě za domem a pokračovala v cestě kolem domu, když najednou před branou spatřila až příliš známý kočár. Nálada jí okamžitě klesla pod bod mrazu.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Jennifer překvapil nečekaný příchod Slocomba, který přišel nahoru k jejím komnatám, aby jí oznámil, že slečna Carstairsová právě uvítala v salonu svou matku a že on sám zařídil, aby se jí dostalo pohoštění. Jennifer okamžik uvažovala o tom, že by měla běžet dolů, aby svou přítelkyni morálně podpořila, ale potom se rozhodla, že to raději neudělá. Místo toho se posadila u toaletního stolku a sdělila Rose, že jí může upravit účes podle svého vkusu.

Účel návštěvy byl zřejmý. Lady Carstairsová nepochybně podnikla tuto cestu, aby přesvědčila svou dceru k návratu domů. Ale bude Serena chtít? To byla ta nejdůležitější otázka. Pokud ne, pak není nejmenší důvod, aby odjela. Nebyla už jistě na pochybách, že může zůstat na Wroxham Park, jak dlouho si bude jenom přát. Julian nic nenamítal proti tomu, aby dlela pod jeho střechou. Už od začátku jí dal najevo, jak moc je zde vítána, a oblíbil si její společnost, takže Serena musela vědět, že zde není nechtěným hostem. A navíc, od té doby, co přijel pan Dent, Serena už se ani jednou nezmínila o svém možném odjezdu za svou kmotřičkou do Bathu. Což měla původně v úmyslu.

Jennifer se sama pro sebe usmála, když byl poslední pramen vlasů připnut do účesu, a kývla na mladou služebnou, že může jít. Julian nebyl v žádném případě jediný, kdo si oblíbil společnost bystré slečny Carstairsové. Bylo potěšující sledovat přátelství, které se vytvářelo v posledních dnech mezi Serenou a Theodorem. Vycházeli spolu výtečně už od počátku. Což bylo vlastně velmi překvapivé, pomyslela si Jennifer, pokud vezmeme v úvahu, že oba byli v podstatě uzavření lidé, kteří neměli v oblibě plané hovory. A přesto na ně mnohokrát narazila, jak spolu sedí, o něčem diskutují a přitom se očividně výborně baví.

Bylo ještě příliš brzy, aby šlo říct, jestli se mezi nimi rozvine hlubší vztah, a Jennifer neměla v žádném případě v úmyslu do takových osobních záležitostí zasahovat. Nicméně byla v tomto směru optimistická. Koneckonců, Theodore náhle projevil zájem

pořídít si nějakou příjemnou venkovskou rezidenci a vytáhl Juliana, aby s ním navštívil Grange, pěkný venkovský dům, který se plukovník Halstead rozhodl prodat.

Hodiny v ložnici svým odbíjením přerušily její úvahy. Usoudila, že Serena je už v salonu s matkou sama přibližně půl hodiny, a cítila, že už nemůže déle ignorovat přítomnost hosta v domě. V nejlepším případě už lady Carstairsová dostala rozum a vzdala svůj bláznivý pokus přesvědčit Serenu ke sňatku s mužem, který jí byl odporný. Pokud je to tak, pak se Serena nemá čeho bát a možná si sama bude přát vrátit se domů.

Když Jennifer přistoupila k šatníku, aby si vzala jeden ze svých hedvábných šátků, povzdechla si. Její přítelkyně by jí velmi scházela. Serenina přítomnost v domě poslední dva týdny jí učinila její vlastní úděl snesitelnějším, dokonce si to tady začínala užívat. Samozřejmě může Serenu kdykoliv zase pozvat.

Ta myšlenka ji napadla tak samozřejmě, že jí chvíli trvalo, než si uvědomila, co je na ní podezřelého. Proč se vlastně domnívá, že ona sama bude ještě tou dobou bydlet na Wroxham Park? Její vlastní pozice zde byla velmi nejistá. I když se teď zdá, že je Julian se situací spokojený, není zaručeno, že s ní bude spokojený i nadále. Uvědomila si, že si možná, aniž by si to uvědomila, zvykla na myšlenku, že zůstane na Wroxham Park natrvalo, a že ho začíná považovat za svůj domov.

Než si dokázala ve věci udělat jasno, její myšlenky přerušilo slabé zaklepání na dveře. O chvíli později vstoupila do místnosti Serena, navenek usměvavá. Ale pod jejím úsměvem Jennifer cítila mírné napětí a pochopila, že setkání matky s dcerou možná nebylo tak radostné.

„Jenny, měla bys prosím tě chvíli?“

„Samozřejmě, milá Sereno,“ odpověděla Jennifer a snažila se, aby to znělo vesele, přestože v ní narůstaly zlé obavy. Co u všech všudy mohla lady Carstairsová říkat? Jistě nejela takovou dálku jenom proto, aby Sereně vyčinila, že utekla z domova? Bohužel ani to nebylo zcela vyloučené. Jennifer si vzpomínala, že lady Carstairsová byla někdy velmi nepříjemná a tvrdohlavá. Rozhodla se proto, že nebude chodit okolo horké kaše.

„Samozřejmě, že už vím o příjezdu tvé matky, ale domnívala jsem se, že chcete být chvíli samy. Věřím, že Slocombe všechno zajistil jako obvykle a že pro tvoji matku nechal připravit pokoj.“

Serena zavrtěla hlavou.

„Maminka se ubytovala v místním hostinci. Vlastně už se tam vrátila. Chce se vydat na zpáteční cestu hned po obědě a doufá, že pojedou s ní.“

„A pojedáš?“ zeptala se Jennifer a vzmáhal se v ní velmi nepříjemný pocit.

„Ale samozřejmě! Maminka mě přesvědčila, jak hloupé ode mě bylo, že jsem tak ničeho nic utekla z domova. Takhle se chová spíš nějaká školačka než rozumná mladá žena, že?“

Jennifer nedokázala nic říct a jenom hleděla do prázdna, dokud Serena nesklopila pohled a nepřistoupila k oknu.

„Maminka mi vysvětlila, jak hloupé ode mě bylo odmítnout nabídku k sňatku od lorda Sloanea, aniž bych o tom chvíli přemýšlela Nakonec, když si ho vezmu, budu mít titul, Jenny, a budu se těšit úctě. Budu také paní svého vlastního domu. To přece znamená velmi mnoho... Takže vidíš, že jsem si to celé rozmyslela, a rozhodla jsem se, že se za barona provdám.“

Serenin smích zněl více než jen trochu nuceně. „Tak tedy...? Nechceš mi pográtulovat?“

„Pográtulovala bych ti, kdybych byla přesvědčená, že to je skutečně tvoje rozhodnutí, které jsi udělala srdcem.“ Než Serena znovu pohlédla ven z okna, Jennifer měla pocit, že v očích své přítelkyně zahlédla slzy.

„Uznávám, že je nerozumné dělat ukvapené úsudky o našich bližních,“ pokračovala Jennifer, když Serena nepromluvila. „Nicméně, když jsem v Londýně poprvé spatřila lorda Sloanea, okamžitě jsem z něj měla špatný pocit. Ty jsi měla příležitost seznámit se s ním blíže než já a dospěla jsi k závěru, že je to ten poslední muž, za něhož by ses chtěla provdat. Domnívám se, že jsi svůj názor nezměnila. Taky se domnívám, že až do dnešního rozhovoru s tvou matkou by tě nic na světě nepřesvědčilo, aby ses za lorda Sloanea provdala. A navíc,“ dodala v náhlém záblesku

inspirace, rozhodnutí dozvědět se pravdu, „všimla jsem si vzájemné úcty mezi tebou a jistým džentlmenem...“

„Jennifer! Mlč, prosím tě!“ přerušila ji Serena zoufalým výkřikem. „Nemám na výběr, copak to nechápeš?“

„Ne, to tedy nechápu,“ opáčila Jennifer popravdě, přistoupila k Sereně a přesvědčila ji, aby se posadila na lehátko.

Tento náhlý výbuch zoufalství byl pro Jennifer dostatečným důkazem, že její podezření nebylo bezdůvodné. Serena nebyla žádná vrtkavá dívka, která by každou chvíli měnila svá rozhodnutí. Pokud to Jennifer dobře pochopila, Serena vůbec netoužila stát se lady Sloaneovou. Tak jak proboha mohla paní Carstairsová svou dceru donutit změnit její rozhodnutí?

„Můžu se tě na něco zeptat?“ Jennifer se na chvíli odmlčela a počkala, až si Serena otře slzy. „Tvoje matka si skutečně upřímně přeje, aby ses za toho muže provdala?“

Serena, která vypadala naprosto zničeně, zavrtěla hlavou.

„Nesnáší ho... Chudák maminka! Vypadala tak smutně... je s rozumem v koncích.“

To Jennifer příliš neuklidnilo.

„Aha,“ zamumlala. „V tom případě se mohu jenom domnívat, že se lordu Sloaneovi nějakým způsobem podařilo dostat vaši rodinu do své moci... nebo aspoň tvou matku.“

Serena se to ani nepokusila popřít.

„Očividně má nějaké dopisy, které moje matka psala jistému džentlmenovi před mnoha lety. Kdyby byl jejich obsah zveřejněn, přineslo by to mé rodině hanbu a naprosto by to zničilo budoucnost mé sestře.“

Serena se nepokoušela dále nic vysvětlovat, ale ani to nebylo potřeba, protože Jennifer pochopila, o co tady jde. Povzdechla si.

„Předpokládám, že tvoje sestra Louisa není dcerou tvého otce?“

Serena, která působila, jako by nesla tíhu celého světa na svých bedrech, znaveně přikývla.

„Kvůli nesouhlasu své rodiny se maminka nemohla provdat za svého milého z dětství, Francise Deacona. O mnoho let později, když si vzala tatínka a já už byla na světě, jela do Londýna a bydlela tam u svého strýce na Berkley Square. Myslím, že jsem ti už jednou říkala,

že tatínek neholduje společenským akcím. Takové věci ho unavují, a proto nechal maminku v hlavním městě samotnou, aby si užila sezónu.“

Serena si otřela slzy kapesníkem.

„Maminka mě ujistila, že sama od sebe nevyhledala společnost Francise Deacona, Jenny, a já jí věřím. Ale jejich cesty se zkrátka zkrřížily, a potom...“

„A potom se spolu zapletli,“ dokončila za ni Jennifer a uvažovala o tom, jak moc povědomě jí to zní.

„Nesmíš si o ní myslet nic špatného, Jenny. Upřímně věřím, že neměla v úmyslu si s tím mužem něco začít.“

Jennifer se slabě pousmála a vstala, potom přistoupila k oknu, kde předtím stála její přítelkyně.

„Jsem ta poslední, která by měla právo odsuzovat.“

Serena i přes své zoufalství nedokázala nechat tuto poznámku bez komentáře. „Jenny, přece nemůžeme srovnávat to, co udělala moje matka, a to, co se přihodilo tobě. To je přece úplně něco jiného! Moje matka byla v našem věku, když se zapletla. Přiznala otevřeně, že dobře věděla, co dělá, a že ona a Dea- con se setkali více než jednou. Je jí ke cti, že se nepokusila svoje chování nijak omlouvat, přestože věřím, že v té době Francise Deacona skutečně milovala.“ Serena se odmlčela.

„Samozřejmě si rychle uvědomila svou chybu,“ pokračovala Serena po chvíli. „Musela uznat, že je to skutečně nezodpovědný floutek, za kterého ho vždy považovala její rodina. Když se vrátila do Hampshire, sdělila mu, že s ním čeká dítě, ale on se ani nepokusil na žádný z jejích dopisů odpovědět.“

Jennifer si znovu v duchu vzpomněla na podobnou situaci ve svém vlastním životě, ale rychle tu bolestnou vzpomínku zahнала.

„A dopisy tvé matky se nějakým způsobem dostaly do rukou lorda Sloanea?“

„To není těžké pochopit, když vezmeme v úvahu, že Sloane a Deacon byli blízcí přátelé. Deacon minulý rok zemřel, a maminka si myslí, že zvolil Sloanea jako vykonavatele poslední vůle. Můžeme se jen domýšlet, proč si asi Deacon nechal ty dopisy. Je však velmi

pravděpodobné, že Sloane na ně narazil, když procházel písemnosti svého zesnulého přítele a uvědomil si, že by se mu mohly hodit.“

„Pro účely vydírání. Ano, to je naprosto jasné,“ souhlasila Jennifer a potom se zmateně zamračila. „Až na to, že obvyklým motivem vydírání je finanční zisk. A jak jsi sama zmínila při více než jedné příležitosti, tvoji rodiče mají poměrně hluboko do kapsy a tvoje věno je malé.“

Serena se také zamračila.

„A co víc, nejsem zrovna ten typ ženy, která by se zamlouvala mužům.“

„Podceňuješ se, má milá,“ opáčila Jennifer, která zapomněla, že přesně tohle si kdysi sama myslela. „Vím nejméně o jednom muži, jemuž je tvá společnost nanejvýš příjemná.“ Tato poznámka vrátila Sereně barvu do tváří. „Ale je pravda, že Sloaneovo chování je velmi podezřelé. Ptám se, proč by měl tolik stát o nevěstu?“

Jennifer se podívala na hodiny a viděla, že už je pozdě.

„Nemůžu tě už déle zdržovat. Tvoje matka už bude mít jistě starost. Samozřejmě ti půjčím svůj kočár.“

Serena s nevolí přistoupila ke dveřím.

„Doufám, že vyřídíš moje pozdravy jeho lordstvu a... panu Dentovi? Nechci, abys kvůli mně lhala, Jenny. Ale jestli to půjde, neříkej prosím pravdu, jestli to bude jen trochu možné. Možná bys mohla říct, že jsem dostala zprávu, že se mému otci udělalo špatně, a proto se musím vrátit do Hampshire.“

„Můžeš se na mě spolehnout, Sereno,“ ujistila ji Jennifer a dodala: „Neradila bych ti ale, abys příliš ukvapeně kontaktovala lorda Sloanea a přijala jeho nabídku k sňatku. Odkládej to tak dlouho, jak to jenom půjde.“

Jestli bylo vůbec možné, aby někdo vypadal optimisticky i zmateně v jedinou chvíli, pak to byla Serena.

„No, ano, samozřejmě, pokud myslíš, že...“

„Moje milá, já nevím, co si mám myslet,“ přerušila ji Jennifer. „Ale jsem rozhodnuta zjistit, pokud se mi to podaří, proč tě lord Sloane tolik chce za manželku. Máš moje slovo, Sereno, že udělám vše, co bude v mých silách, abych tě zachránila a nemusela sis ho vzít!“

Když Jennifer sestupovala dolů po schodech, aby se přidala k džentlmenům při obědě a vysvětlila nepřítomnost své přítelkyně, reakce na tuto zprávu byly rozličné a zajímavé.

Julian neřekl vůbec nic, jenom zvedl obočí a zkoumavě se na ni zahleděl, což ji nenechalo na pochybách, že není zcela přesvědčen o pravdivosti vysvětlení, které jim dala. Přestože Theodore toho také moc neřekl, pouze vyslovil důvěru, že Serenin otec se bude jistě cítit mnohem lépe, když se jeho dcera vrátí domů, Jennifer měla pocit, že je náhlým odjezdem slečny Carstairsové mnohem více znepokojen, než dal najevo. Nebyla tedy vůbec překvapená, když vzápětí oznámil své rozhodnutí vrátit se druhého dne do Londýna.

Jennifer byla smutná, když ho viděla odjíždět, ale jak tam tak stála venku a mávala mu na rozloučenou, byla si najednou jistá, že nebude trvat dlouho a že s oním mohutným džentlmenem se setká znovu.

posledních čtyřiaadvaceti hodinách měla dost času přemýšlet o tom, jak nejlépe pomoci Sereně v její nepříjemné situaci, a dospěla k závěru, že se musí vypravit do Londýna osobně, protože jediné tak má šanci zjistit, co mohlo vést lorda Sloanea k překvapivé nabídce sňatku. Čím více o té záležitosti uvažovala, tím spíše se jí zdálo, že upjatá a rozumná Serena byla těžko tím druhem ženy, která by se zamlouvala oslizlému chlípnickovi, jakým byl lord Sloane, který si podle toho, co slyšela, liboval v exotičtějších ženách. Co tedy mohlo být příčinou jeho nezdolného pronásledování slečny Sereny Carstairsové?

„Zdá se, že tě něco trápí, má drahá,“ řekl Julian, který si dobře všiml ustaraných vrásek na jejím čele, když spolu kráčeli zpátky k domu.

Jennifer se to ani nepokusila popřít. S Theodorovým odjezdem pominul i důvod, proč musela utajovat skutečný důvod Serenina odjezdu.

„Vím, že máš dnes ráno spoustu práce, Juliane, a že chceš mnohé dohnat, teď když nás naši přátelé opustili, ale mohl bys mi věnovat chvíli času, než se vrhneš na tu hromadu papírů, které tě čekají na stole v pracovně?“

Ani na okamžik o tom neuvažoval, což jí dalo důvod domnívat se, že vše pochopí. Její naděje však ihned povadla, když na ni vrhl chladný pohled, sotva mu prozradila, že by ráda jela do Londýna už toho dne odpoledne, a jemně jí odpověděl:

„Možná jsi zapomněla na dohodu, kterou jsme uzavřeli, když ses vrátila na Wroxham Park?“

Na okamžik jí vypověděla paměť, ale hned se zase rozpomněla.

„Ale Juliane, přece mě nebudeš nutit, abych dodržela naši dohodu za těchto okolností? Nechci se jet do hlavního města bavit, ale chci pomoci Sereně v její obtížné situaci.“

„Obávám se, že mi to budeš muset vysvětlit podrobněji.“ Jeho poněkud sarkastický úsměv jí odvalu nedodal. „Vyrozuměl jsem, že slečna Carstairsová se vrátila do Hampshire kvůli nemoci svého otce.“

Úmyslně ji provokoval. Ani na okamžik o tom nepochybovala.

„Ale no tak, Juliane! Vždyť víš, že to není pravda. Serena mě požádala, abych to řekla, protože... no, protože si zkrátka nepřála, aby se skutečný důvod jejího odjezdu dostal do obecného povědomí. Zdá se však, že nemám jinou možnost, než ti vše prozradit.“

Měla chuť nechat ho hádat, ale věděla, že by si tím nezáskala jeho důvěru, a tak prozradila vše, s čím se jí Serena svěřila.

Markýz nevykazoval sebemenší známku soucitu. Jeho výraz byl mírně výsměšný.

„Jedná se, předpokládám, o dopisy velmi osobní povahy?“

Jennifer se to nepokusila popřít.

„Ano. Jde o dopisy, které lady Carstairsová napsala před mnoha lety jistému džentlmenovi, za něhož se kdysi chtěla provdat a k němuž chovala hluboké city.“

„To je velmi jemně řečeno, má drahá,“ řekl a jeho výsměšný výraz byl ještě patrnější. „A nevynesla jejich aféra náhodou nějaké plody?“

Jennifer musela alespoň uznat, že její manžel je velmi důvtipný. Vstala a přistoupila k oknu.

„Ano. Je to Serenina sestra Louisa,“ potvrdila tiše. „Takže jistě chápeš, Juliane, proč musím ty dopisy získat.“

„Ne že bych chtěl působit nemístně zvědavě, ale jak to hodláš udělat?“

„Mám přece peníze... nabídnu...“

„Ale jdi ty!“ přerušil ji tak zostrá, až se vylekala. „Jak chceš vyjednávat s takovým člověkem, jako je lord Sloane? Za ty dopisy by chtěl jmění!“ Jeho tvář potemněla a jeho výraz nyní vyjadřoval naprosté pohrdání. „A možná by od tebe chtěl ještě mnohem víc.“

Jeho náznak byl naprosto zřejmý. Jennifer se cítila ponížená a měla vztek, ale nakonec vztek zvítězil. Nikdy se nepokoušela popřít, že to byla ona sama, kdo nesl zodpovědnost za rozpad jejich manželství. Draze za své pochybení zaplatila a nikdy se nezbavila studu, který ji provázal do dnešního dne. Nepotřebovala kruté připomínky své chyby, obzvláště ne od tohoto muže, jehož chování v posledních letech jistě nebylo bez poskvrny.

Myslíš?“ odpověděla s falešnou vlídností a touha zranit ho v ní bublala jako horká láva.

Vrátila se k psacímu stolu a opřela se rukama o lakované dřevo. Naklonila se dopředu, aby viděl nebezpečný plamen v jejích zelených očích.

„V tom případě je odsouzen ke zklamání. Od svého návratu do Anglie jsem nepotkala žádného džentlmena, jemuž bych byla ochotná poskytnout své služby... jak dobře víš.“

S uspokojením sledovala, jak jeho pohrdavý výraz zmizel. Odměna v podobě vědomí, že se jí podařilo prorazit jeho brnění, byla nicméně velmi krátká, a okamžitě si uvědomila, že její manžel je, stejně jako divoká zvířata, mnohem nebezpečnější, když je zraněný.

„Tvoje cudnost tě šlechtí, má drahá. Doufejme, že budeš stejně příkladná, pokud jde o dodržování dohod.“ Naklonil se dopředu, takže jeho tvář byla jen několik centimetrů od její a oči mu hořely neméně než její. „Opustiš tento dům bez mého svolení, a už ti nikdy nedovolím, aby ses vrátila.“

Jenom s velkým úsilím se Jennifer udržela a nevrhla se na něj pěstmi. Dobře věděla, že fyzický útok by ho nemohl zranit natolik, aby uspokojil její touhu po pomstě.

Narovnala se a vrhla na něj nanejvýš pohrdavý pohled.

„Jsi naprosto ohavný,“ řekla a její hlas byl překvapivě klidný na to, jak se uvnitř celá chvěla vzteky. „Bylo ode mě jediné moudré, že jsem v těch minulých týdnech pochybovala o tvé vlídnosti, o opravdovosti tvého přátelského chování a úcty. Nezměnil ses, Wroxhame, ani trochu ses nezměnil! Jsi pořád ten chladný, mechanicky jednající člověk bez srdce, za jakého jsem se před devíti lety provdala.“

Jediným pohybem ruky smetla papíry z jeho stolu na zem.

„Ale tohle ti přísahám, a Bůh ať je mým svědkem, ať to bude trvat jakkoliv dlouho, způsobím ti stejné utrpení, jaké působíš ty mně, když mi tak necitlivě znemožňuješ, abych pomohla své přítelkyni!“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Aniž by mu dala příležitost ještě něco k tomu poznamenat, Jennifer vyběhla z místnosti. Byla příliš rozrušená, než aby si všimla, že za pobouřením v jeho očích bylo při pohledu na její dětinské chování něco, co se podobalo spíše skleslosti než uspokojení z toho, že jí zničil její plán navštívit hlavní město.

Mary, která narazila na svou paní v hale, si okamžitě uvědomila, že něco není v pořádku, ale byla natolik rozumná, že se paní nepokoušela přesvědčovat, ať neopouští dům. Když měla slečna Jenny jednu ze svých černých nálad, bylo nejlepší nechat ji na pokoji, dokud se neuklidní a nenechá si všechno projít hlavou.

Patrick byl podobného názoru, když se Jennifer o chvíli později objevila ve stájích oblečená ve svém elegantním lahvově zeleném oděvu a nechala okamžitě osedlat Oriela. Když ji pak od dveří stájí sledoval, jak míří ven z brány, byl by dal přednost tomu, aby ji mohl doprovázet. Nicméně uklidňoval se vědomím, že ať má slečna Jenny sebečernější náladu, její láska ke koním, a k Orielovi obzvláště, je vždy zárukou toho, že nikdy nepojede na koni způsobem, jímž by ho ohrozila.

Jeho důvěra v ní byla zcela oprávněná, protože nechala svého černého hřebce běžet volně přes louku, na níž se odehrál památný závod mezi ní a jejím manželem, a než zabočila do lesa, který tvořil hranici s pozemkem Melissy Roystonové, zbrzdila ho.

Jestli to bylo podvědomé přání, anebo jestli prostě jenom tak jela dál a dál po široké cestě, která vedla lesem východní směrem, to si Jennifer sotva uvědomovala. Nakonec však dorazila ke starému stavení, které Melissin nevlastní bratr před lety rád využíval, kdykoliv si vyjel na lov.

Jennifer seskočila a pustila otěže, přesvědčená, že Oriel neodejde daleko. Potom obrátila svou pozornost ke stavení s doškovou střechou, které navštívila jen jedenkrát v životě, ovšem přála si, aby ho nikdy nebyla navštívila.

Stavba teď vypadala tak neudržovaně, tak zpustle! Jennifer si všimla chatrného stavu střechy, špinavých zdí poničených deštěm a trouchnivějících rámu oken a dveří. Pochybovala, že od Geoffreyova odjezdu dům někdo využíval. Taková škoda, takové plýtvání! Po několika potřebných opravách by to mohl být pohodlný domov pro pracujícího muže s rodinou, napadlo ji, když natáhla ruku po klice.

Rezavé panty povolily a dveře se s vrzáním otevřely. Jennifer vstoupila dovnitř. Všude ležela silná vrstva prachu a ze stropu a ze všech ostatních předmětů v jediné velké místnosti visely pavučiny. Vzduch byl zatuchlý a ztěžklý hnilobným pachem.

minulých letech však už navštívila místa, která byla horší než je toto, připomněla si Jennifer a se zájmem se rozhlédla kolem sebe.

Po několika okamžicích její pohled spočinul na malém stolku, který byl zastrčený v koutě u velkého krbu, u něhož onoho šedého zářijového odpoledne s Geoffreyem seděli a čekali, až ustane déšť. Musela se hořce pousmát. Přece by jí neuškodilo, kdyby trochu zmokla, tak proč se nechala od Geoffreye přesvědčit, že se tady schovají před deštěm? Velmi dobře si vzpomínala, jak seděla u toho malého stolečku a pila ze sklenky víno. Její pohled se automaticky obrátil na opačnou stranu místnosti. Ať se snažila sebevíc, nemohla si vzpomenout, jak ulehla na tu skládací postel. Ale rozhodně se na ní probudila a Geoffrey ležel vedle ní, jasný důkaz nevěry.

Probudila se...? Jennifer přimhouřenýma očima hypnotizovala postel. Ano, rozhodně tady spala. Jak je to zvláštní, že si najednou po všech těch letech vzpomněla na takový zajímavý fakt. Probudila se a spatřila Juliana, který stál ve dveřích a tvářil se ponuře jako před bouří, a Geoffreye, který ležel vedle ní v posteli. Vyčerpalo ji jejich milování natolik, že z toho usnula? Zdálo se to jako nejrozumnější vysvětlení, ale kdyby tomu bylo skutečně tak, jak to že si nevzpomínala na nic z toho vášnivého spojení?

Zavrtěla hlavou, protože stále nedokázala pochopit, co ji přimělo chovat se tak zavřeně. No, ať už k tomu měla jakýkoliv důvod, ta chvíle slabosti, ta jediná příležitost, při níž podlehla základním instinktům, ji přišla draho. Jak jednou řekla Slocombovi, hříchy vrhají dlouhé stíny, a ona velmi silně pochybovala, že někdy překročí

ten svůj. A pokud si její manžel prosadí svou, tak se jí to rozhodně nikdy nepodaří.

V myšlenkách se automaticky vrátila k jejich předchozímu konfliktu. Očividně ji podezíral, že chce odjet do Londýna s nějakými postranními motivy. Pravda byla prostě taková, že jí nedůvěřoval. Z jakého jiného důvodu by měl chtít překazit její plán pomoci ubohé Sereně?

Náhle se jí ze zatuchlého vzduchu zvedl žaludek, a tak vyšla ven, kde se kvapem stmívalo a schylovalo k dešti. Znovu se musela pousmát. Historie se, zdá se, stále opakuje. Ovšem tentokrát neměla v úmyslu se tady schovat, než se bouře přezene, a tak se vydala na malou mýtinu, kde na ni čekal mezi stromy šťastný Oriel a žvýkal sladkou trávu.

Jennifer jela dál po široké lesní cestě, až dorazila na rozcestí. Cesta vlevo vedla k domu Melissy Roystonové. Druhá cesta vedla na Wroxham Park. Když pojede touto cestou, ušetří nějakých dvacet minut, což bude stačit na to, aby se vyhnula promočení.

Zrovna chtěla Oriela otočit, když zaslechla na cestě zvuk kol a hned nato se ze zatáčky vynořil známý kočár. Rozhodla se, že ho nechá přjet, ale nepřekvapilo ji, když zastavil, sotva kolem ní projel, a jeho elegantní majitelka vystrčila hlavu z okénka.

„Podívejme, Jennifer! Takové milé překvapení! Dnes ráno jsem zrovna hovořila s plukovníkem Halsteadem a jeho okouzující chotí a doslechla jsem se úplně všechno o jistém závodu mezi tebou a Wroxhamem.“

„Jak se máš, Melisso?“ zeptala se Jennifer spíše ze zdvořilosti než ze skutečného zájmu o zdraví své sousedky. „Nevěděla jsem, že ses už vrátila z návštěvy tvé tety. Doufám, že se má také dobře?“

Melissinych tmavých očíh se na okamžik objevilo překvapení.

„Ach... ano. Ano, má se tak dobře, jak jen se může mít dáma tak pokročilého věku.“ Její tmavé oči se zaměřily na Oriellovu pyšnou hlavu. „Takže toto je ten hřebec, o němž jsem toho už tolik slyšela. Vskutku nádherné zvíře!“

Jelikož Melissiny znalosti ohledně koní byly minimální, nemohlo to být považováno za nějaký kompliment. Oriel to alespoň tak nebral, anebo to snad bylo tím, že se mu ta žena okamžitě znelíbila,

protože se snažil jít pryč, jako kdyby si přál, aby toto setkání co nejdříve skončilo.

Jennifer cítila stejnou potřebu, a proto se rozhodla poslechnout svého milovaného koně.

„Nemá rád bouřky, a protože se jedna blíží, musím se co nejdřív vrátit do stájí.“

„Ale jdi!“ zvolala Melissa a vypadala překvapivě zklamaná. „Jsem si jistá, že bouře na sebe ještě nějakou chvíli nechá čekat. Pojeď ke mně na návštěvu, dáme si sklenku vína. Od tvého návratu jsme ještě neměly příležitost posedět spolu o samotě a určitě máš mnoho co vyprávět. Můj podkoní se o tvého koně postará.“

Jennifer si pomyslela, že odmítnout tuto nabídku by bylo dětinské. Kromě toho její vztah s Julianem dosáhl svého nejnižšího bodu. Bylo by hloupé ještě situaci zhoršovat tím, že urazí jeho nejoblíbenější sousedku.

Přijala proto nabídku, jak nejzdvořileji dokázala, a jela vedle kočáru až k Melissinu domu. Poté, co nechala Oriela v péči mladého podkoního, který byl očividně nadšený, že se smí postarat o tak nádherného hřebce, Jennifer překročila práh domu, v němž nebyla celých devět let.

Nebylo jisté, jestli byla nyní všímavější než před devíti lety, nicméně první věc, která okamžitě upoutala její pozornost, byla vkusná elegance zdejšího vybavení. Nechovala sice Melissu v obzvláštní úctě, ale nebyla natolik předpojatá, aby nedokázala uznat, že Julianova nejbližší sousedka má vynikající vkus. Přestože se její dům nemohl svou velkolepostí rovnat Wroxham Park, byla to pečlivě udržovaná rezidence, která byla nádherně vyzdobená a vybavená vynikajícím nábytkem, na kterém majitelé rozhodně nešetřili. Což nebylo překvapivé, když vezmeme v úvahu, že Melissin manžel, Josiah Royston, byl správcem v Indii, kde získal nesmírné bohatství, aby se následně vrátil do vlasti a užíval si.

Poté, co ji uvedli do elegantního salonu, usadila se Jennifer v jednom z pohodlných křesel značky Sheraton a trochu se zamračila, když si vzpomněla na jednu poznámku, kterou před nedávnem udělala Mary.

Ano, bylo to skutečně velmi zvláštní, že Melissa, taková atraktivní a zajištěná žena, se nikdy znovu neprovdala. Bohaté mladé vdovy byly samozřejmě tradičně cílem různých sňatkových podvodníků, což mohlo zajisté způsobit, že Melissa byla podezíravá ke každému džentlmenovi, který o ni projevil zájem. Nicméně bylo velmi zvláštní, že ačkoliv měla dostatek prostředků, nikdy se nepokusila pořídit si dům ve městě, dokonce ani v Bathu, který byl jen hodinu cesty odsud. Změna prostředí je vždy velmi prospěšná, i když člověk neholduje společenským akcím, a přesto se zdálo, že Melissa je spokojená, když tráví většinu roku tady na Wilburn Hall, navštěvuje jen své-sousedy a občas uspořádá nějaký večírek.

Žena, o níž Jennifer právě přemýšlela, si sundala klobouk a plášť a vstoupila do místnosti. Její plné rty byly vytvarované do úsměvu, který však nikdy nedokázal změkčit upřený pohled jejich tmavých očí.

„Jémine, to ti můj sluha nenabídl nic k snědku? Jak je jenom nepozorný. Později s ním musím promluvit.“

„Ne, prosím, nemluv s ním o takové maličkosti,“ opáčila Jennifer. Komorník byl už starý a těžko by si sehnal nové místo, kdyby byl propuštěn. „Já nic nechci, děkuju.“

„Ach, ale jistě si se mnou dáš sklenku vína?“ Zdálo se, že Melissa nebyla ochotna přijmout odmítnutí jako odpověď, protože zamířila rovnou ke stolku, kde stály láhve s vínem. „Máte na Wroxham Park stále hosty? Z toho, co říkal plukovník Halstead, jsem vyrozuměla, že je u vás pan Dent a že projevil zájem o koupi plukovníkova domu.“

Jelikož Jennifer neměla v úmyslu hovořit k Melissiným žádům, i když byla dokonale rovná, počkala, než jí Melissa podala sklenku a posadila se do protějšího křesla.

„Podle toho, co říkal v průběhu své návštěvy, jsem nabyla dojmu, že už ho nebaví pobývat celý rok v hlavním městě jako dřív.“

Jennifer se odmlčela, aby ochutnala obsah sklenky, a zjistila, že jí víno vůbec nechutná. Dokázala však potlačit úšklebek.

„Theo odjel dnes ráno, aniž by potvrdil, jestli skutečně koupí Grange.“

„A tvoje přítelkyně... obávám se, že jsem zapomněla její jméno... je stále s vámi?“

„Ne, slečna Carstairsová byla bohužel nucena přerušit svou návštěvu. Dostala zprávu, že její otec onemocněl.“

Jennifer si s přemáháním ještě jednou usrkla vína, než odložila sklenku na blízký stůl, vědoma si toho, že Melissa pozorně sleduje každý její pohyb jako kočka, která číhá před myší dírou a čeká, až se objeví její bezmocná obyvatelka.

„V tom případě trvám na tom, abys přijala moje pozvání na večeři, o níž jsem mluvila, ještě než jsem odjela k tetičce. Od tvého návratu jsi tu ještě ani jednou nebyla na večeři. Bylo ode mě velmi nedbalé, že jsem na tom netrvala už dávno. Mojí jedinou výmluvou je, že jsem měla pocit, že Julian od té doby, co tě přivezl zpět na Wroxham Park, společenským stykům příliš neholduje. Jistě ti chtěl dát příležitost, aby sis tady znovu zvykla. Je tak ohleduplný!“

Ohleduplný? Jennifer znovu sáhla po sklence s vínem. Dobrý bože! Odvážila se znovu si loknout a uvažovala, co je horší – Melissina neschopnost vybrat kvalitní víno, anebo její špatný odhad charakteru jisté osoby.

„Možná teď, když nás opustili naši hosté, se bude více oddávat společenským stykům. Věřím, že většina našich sousedů se vrátí na venkov, jakmile skončí sezóna.“

Nedělalo jí potíže opětovat přes okraj sklenky upřený pohled Melissiných očí. „Velmi mě překvapuje, Melisso, že tady trávíš tolik času,“ poznamenala, a vyslovila tak svoje předchozí úvahy. „To se ti nikdy nechce navštívit hlavní město nebo trávit léto j v Brightonu?“

Melissa pokrčila rameny.

„Jsem tady spokojená, Jennifer, přestože i po všech těch letech jsou chvíle, kdy mně chybí Geoffreyova přítomnost.“

Jennifer se musela v duchu pousmát. Od začátku byla zvědavá, jak dlouho bude trvat, než padne Geoffreyho jméno. Samozřejmě bylo možné, že Melissa skutečně postrádala svého mladšího bratra a byla ráda, že má příležitost hovořit o něm s někým, kdo k němu kdysi choval něžné city. Nicméně, Jennifer měla silný dojem, že toto není ten pravý důvod. Bylo mnohem pravděpodobnější, že Melissa

považuje lady Wroxhamovou za plně zodpovědnou za to, co se přihodilo, a nemá v úmyslu jí umožnit, aby na to zapoměla.

Jennifer, která byla dost zneklidněná dnešní hádkou s Julianem, neměla náladu, aby jí někdo připomínal její minulé hříchy. Nikdy se nesnažila omlouvat svoje chování a nikdy se nebála nést svůj díl zodpovědnosti za to, co se stalo. Nicméně nebyla plně zodpovědná za to, co se toho dne přihodilo, a nehodlala hrát roli hlavní záporné postavy.

„Ano, jsem si jistá, že ti moc chybí, Melisso.“ Poněkolkáté si lokla vína, jehož chuť se však nezlepšila. „Jak dlouho už žije v cizině?“ Ve skutečnosti byl její zájem o Geoffreye v nejlepším případě vlažný, ale nehodlala dovolit, aby Melissa nabyla dojmu, že se o něm zdráhá mluvit. „Vzpomínám si, že jsi zmínila jeho chatrné zdraví. To proto si zvolil za svůj nový domov Itálii?“

„Zčásti ano. Vzpomínáš si, že jeho hlavní vášní bylo umění a vždy si přál malovat právě v této zemi.“ Znovu pokrčila rameny, než dodala: „A po tom, co se stalo, se zdálo, že je vhodná příležitost, aby si splnil svůj sen.“

Jennifer si dobře všimla náznaku škodolibosti, který zableskl v tmavých očích její spolence, než sklopila zrak. Ne ne, paní Roystonová v žádném případě nebyla její přítelkyně a bylo velmi nejisté, zda jí vůbec někdy chtěla být. Bylo to proto, že považovala markýzu za chladnou svůdnici, která přinesla jejímu bratrovi hanbu a přinutila ho odstěhovat se? Anebo bylo kořenem její nenávisti ještě něco jiného?

Jennifer opustila své úvahy, postavila sklenku na stůl a vstala.

„Melisso, je čas, abych se vrátila.“

„Ale to snad ne! Tak brzy?“ Její zklamaný výraz by řadu lidí oklamal, ale Jennifer se oklamat nenechala. „Vždyť jsi ani nedopila víno.“

Jako na zavolanou však v tu chvíli vstoupil do místnosti starý komorník a přinesl na stříbrném podnosu dopis pro svou paní, a zatímco Melissa obrátila svou pozornost k němu, Jennifer využila příležitosti a vylila obsah sklenky do příhodně blízko stojící vázy s květinami.

„Už skutečně musím jít,“ oznámila rozhodně. „Jinak přijdu pozdě na oběd.“

Melissa nejdřív pohlédla na prázdnou sklenku a potom na hodiny na krbové římse.

„No vážně, vždyť máš pravdu. Neuvědomila jsem si, že čas tolik pokročil.“

Jennifer překvapilo, že se Melissa rozhodla vyprovodit ji až ke stájím a netrpělivým mávnutím ruky odehnala mladého podkoního, který se staral o Oriela.

„Myslím, že od tebe možná bylo moudré, že jsi nechtěla svou návštěvu prodlužovat,“ poznamenala, když pohlédla na oblohu. „Obávám se, že jsem se ve své předpovědi mýlila. Ušetříš nějaký čas, když pojedíš přes velkou louku. Když budeš mít štěstí, stihneš to domů, ještě než se spustí dešť.“

Jennifer se rozhodla její radu přijmout, a aniž by prodlužovala loučení, zamířila k louce, která tvořila část hranice s Julianovým panstvím.

Žádný vlastník půdy v této oblasti nikdy nic nenamítal, když někdo z vesničanů procházel jejich panstvím, aby si ukrátil cestu do čtyři míle vzdáleného obchodního městečka. Melissin otec nebyl žádnou výjimkou, a dokonce zašel tak daleko, že dovolil, aby na jeho pozemku postavili most přes řeku, která se klikatila jeho panstvím a která v zimních měsících anebo po deštivém období snadno zdvojnásobovala svou šíři.

Právě když se Jennifer blížila k této dřevěné konstrukci, pocítila první pronikavou bolest. Měla pocit, jako kdyby se všechny svaly v jejím břiše náhle zkroutily do uzlů. Nikdy nic podobného nezažila. Byla to trýznivá bolest, která stále sílila. A jako by to nestačilo, náhle ji polilo horko a začala se jí točit hlava.

Neměla v úmyslu přesvědčit Oriela, aby šel přes úzký most. V létě nebylo obtížné řeku přejít. Ve chvíli, kdy dorazila k mostu, už byla bolest tak silná, že měla co dělat, aby se vůbec udržela v sedle, natož aby hledala vhodné místo k překročení řeky. Oriel, který měl z neznámé stavby strach, okamžitě couvl, jakmile se jeho přední podkovy dotkly dřevěného povrchu.

Tento jediný pohyb stačil, aby Jennifer ztratila rovnováhu. Při pádu se udeřila do čela o dřevěné zábradlí a sjela po břehu dolů. Její bezvládné tělo zůstalo napůl ležet v řece, zčásti skryté pod mostem.

Julian hleděl z okna ve své pracovně, potěšen, že se děš' konečně přehnal a že pozdně odpolední slunce začíná opět prosvítat rozplývajícími se mraky. Pohlédl na hodiny na krbové římse, které mu připomněly, že do večere zbývá jen hodina. Neměl žádný hlad. Ani se netěšil, že bude večeret sám. Bylo mu jasné, že je to přesně to, co ho čeká, pokud se Jennifer nezlepší nálada.

Musel se pousmát, když pohlédl na hromadu papírů, které vrátil na jejich místo na okraji psacího stolu. Zdálo se, že jeho milovaná žena za ta léta, co se neviděli, trochu zdivočela. Když byl k sobě upřímný, nemohl ji vinit z toho, že se ráno chovala tak vztekle. Nakonec si přece jenom přála, aby jí dal příležitost pomoci své přítelkyni. A on použil ty nejhorší prostředky, aby jí v tom zabránil.

Prohrábl si vlasy netrpělivými prsty, vstal z křesla a přistoupil k oknu. Styděl se za svoje dnešní chování. Nešlo o to, že by chtěl Jenny zabránit, aby pomohla své přítelkyni. Nic nemohlo být vzdálenější pravdě! Serena Carstairsová byla velmi příjemná mladá žena, inteligentní a okouzlující. Rozhodně si nezasloužila takový krutý osud, jaký se nad ní vznášel.

Lord Simeon Sloane měl strašlivou pověst coby bezohledný muž, který znamená hrozbu pro každou počestnou ženu. Což bylo právě jedním z důvodů, proč si nepřál, aby Jenny s tímto baronem jednala. Julian si však musel přiznat, že to nebyl jediný důvod jeho chování toho rána. To, co ho nejvíc rozčílilo a přimělo jednat tak neuváženě, byl strach, že by se Jenny už na Wroxham Park nemusela vrátit.

Ale nebyl to právě on, kdo jí dal svým chováním důvod k tomu, aby se sem už vrátit nechtěla? Přemýšlel o tom, než ho vyrušilo zaklepání na dveře. Otočil se a uviděl Mary.

„Mohu s vámi hovořit, můj lorde?“ Nečekala na odpověď, zavřela za sebou dveře a vstoupila do místnosti. „Myslím, že byste měl vědět, že slečna Jenny se ještě nevrátila z projížďky.“¹

Julian se zamračil.

„To chceš říct, že jela ven v té bouři? Proč jsi mi to neřekla dřív.“

„Je venku už od rána, sire,“ oznámila mu bez váhání Mary, i přes jeho očividné pobouření. „Znám slečnu Jenny déle než vy, sire. Někdy je lepší nechat ji o samotě.“ Z jejích očí zmizel vzpurný pohled a nahradil ho ustaraný výraz. „Ale ještě nikdy se nestalo, že by jí trvalo takhle dlouho, než se zbaví černé nálady.“

Julian ji ani nenechal domluvit, okamžitě vyšel na chodbu a vydal rozkazy služebnictvu, které se začalo okamžitě činit. Sužoval ho pocity viny a starost a jeho obavy rozhodně neuklidnil Patrick, který mu potvrdil, že Jennifer si skutečně nechala osedlat Oriela, a když začala bouře, už byla dávno venku. Řekl také, že on sám už se ji vydal neúspěšně hledat v západní části panství.

„Jestli však nemáte žádné námitky, sire, rád bych vás doprovodil. Dva páry očí jsou lepší než jeden. Už jsem se převlékl a osedlal jsem jiného koně, takže na mě nemusíte čekat.“

Julian nic nenamítal, a když poručil hlavnímu podkonímu, aby společně s dalšími muži prohledali jižní pastviny, vydal se společně s Irem do východní části panství.

„Samozřejmě také mohla hledat úkryt u někoho ze sousedů,“ napadlo markýze, ale Patrick tento plamínek naděje uhasil.

„Poslala by zprávu, sire. Kromě toho, déšť ustal už před hodinou. Slečna Jenny by se už dávno vrátila domů, abychom si o ni nedělali starosti. Také by si nenechala ujít odpolední čas, který pokaždé, když může, tráví s malým Charlesem.“

Všechno to byla pravda, což bylo nanejvýš znepokojivé. Julian dobře věděl, že Jennifer nikdy nepromešká příležitost promluvit odpoledne také s panem Grangerem, aby zjistila, co se Charles ten den naučil. Nemohl si už dál dělat falešné naděje.

„Myslíš, že se jí něco přihodilo... mohla spadnout z koně?“

„Ano, myslím, že se jí něco přihodilo,“ řekl Patrick chmurně. „A trápí mě to. Všechny její trasy už jsem projel, a nic jsem nenašel.“

„V tom případě pojedeme pátrat na východ do Ravens Wood.“

Jakmile to Julian vyslovil, vytanula mu na mysli bolestná vzpomínka s celou neúprosnou zřetelností. Od onoho odpoledne, kdy se on a Melissa vydali hledat dva ztracené výletníky, se do těchto končin nevydal. Pojal zlou předtuchu. Co by mohl objevit tentokrát?

Kladl si tuto otázku, když obrátil svého šedého hřebce k onomu chmurnému místu.

Ale ne, to není spravedlivé, připomněl mu hlas jeho svědomí, který okamžitě ztišil jeho vztek. Stalo se to jenom jednou. O tom už nepochyboval. Jeho markýza, jak se ukázalo při mnohých příležitostech v průběhu minulých týdnů, byla jednou z nejupřímnějších osob, jaké kdy poznal.

S touto uklidňující myšlenkou Julian vstoupil do lesního stavení a překvapilo ho, že necítí už ani náznak toho stravujícího vzteku, který pocítil tehdy před devíti lety, když poprvé stanul na prahu tohoto domku s jedinou velikou místností. Po letmém pohledu na rozkládací postel, která už nyní nezaujímal pyšné místo přímo naproti dveřím, ale byla odsunuta do rohu, zaměřil svou pozornost na zřetelné stopy na zaprášené podlaze.

„Někdo tady byl,“ řekl. „Podle velikosti těch stop soudím, že to byla žena.“

„Možná se tady slečna Jenny ukryla před deštěm,“ napadlo Patricka, ale Julian, jemuž se nepodařilo potlačit hořký úsměv, zavrtěl hlavou.

„To ne, to už by neudělala,“ odpověděl s naprostou jistotou. „Měla by strach, že blesk může uhodit dvakrát do stejného místa. Ne, je mnohem pravděpodobnější, že tu byla proto, aby jeden starý duch mohl najít klid. Můj duch však už klid našel, takže se tu zdržovat nemusím.“

Julian, který si byl vědom, že ho modré irské oči se zájmem sledují, vyšel ven ke koním. „Wilburn Hall je jen kousek odsud. Pojedeme se tam zeptat, jestli někdo lady neviděl.“

Štěstí tomu chtělo, že byli další cesty ušetřeni. Když vyjeli z lesa a zabočili na pěšinu, která vedla k Melissinu domu, narazili na postaršího muže, který mířil do vesnice. Obvykle by ho markýz bez povšimnutí minul, ale něco v chování toho cizince zaujalo jeho pozornost. Zdálo se, že ten muž někam spěchá, a také to vypadalo, že je mírně vyděšený.

„Mohu s tebou na okamžik mluvit, dobrý muži?“ zvolal markýz a dohnal muže, který vrhl ustrašený pohled na šedého hřebce. „Nepotkal jsi tu náhodou dnes jednu lady na koni?“

„Žádnou lady jsem neviděl, sire. Ale viděl jsem zvíře. Je to nějaká velická černá šelma! Skáče okolo mostu a brání počestným pocestným přejít řeku. Málem jsem sám skončil v řece!“

Julian neposlušal další mužovy stížnosti, jakkoliv mohly být oprávněné. Pohlédl na Patricka, okamžitě pobídl koně a vyrazil směrem k mostu, který dobře znal.

Když dospěl k bráně, která vedla na rozlehlou louku, pocítil směsici radosti a zoufalství. Oriel stál u mostu, přesně jak říkal ten starý muž, a vypadal nanejvýš rozrušeně. Ale kde proboha byla Jennifer?

„No tak, chlapče, uklidni se,“ uklidňoval Patrick koně a nakonec se mu podařilo vzít Oriela za uzdu. „Ty jsi pořádně rozčilený, vid’?“ Obrátil se k Julianovi, který byl stále v sedle a prohledával pohledem celou krajinu. „Jenom nechápu, jak to že tady ten kůň zůstal. Bouřky nesnáší, ale přitom zůstal venku.“

„Asi nevěděl, kam by se měl schovat. Nezapomeň, že to tady ještě nezná...“ Julian se okamžitě zarazil, když si přímo pod mostem všiml čehosi, co vypadalo jako ženská sukně. „Dobrý bože! Ona je tady!“ Patrick, který se stále pokoušel uklidnit zoufalého Oriela, sledoval, jak markýz v několika vteřinách seběhl dolů k řece a vzápětí se vynořil s bezvládným tělem své manželky v náručí. Když ji markýz opatrně položil na trávu, Patrick zřetelně viděl modřinu na jejím čele, což byla jediná stopa barvy v její popelavě bledé tváři. Nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo, přestože se mu na rty drala otázka. Lord přiložil ucho k její hrudi a poté promluvil.

„Ano, Patricku, je naživu.“ V jeho hlubokém hlase nebyla ani stopa nějaké emoce, ale v očích se mu zřetelně zrcadlil jeho duševní stav, když pohlédl na čeledína a nařídil: „Vrať se domů a pošli sem kočár, a řekni Slocombovi, co se stalo. Bude už vědět, co dělat.“

Přestože se Jennifer nevrátilo vědomí, zatímco s ní markýz čekal na kočár, dokonce ani, když ji nesl zabalenou v kožešinách do jejího pokoje, kde se o ni měla postarat Mary, jeho starosti trochu uklidnil příjezd lékaře.

Julian považoval doktora Arnolda za muže, který dělal čest své profesi. Byl to skutečně zkušený lékař, který strávil několik let s Welingtonovými oddíly ve Francii, než zanechal práce v armádě a

založil si praxi na západě země. Vysloužil si pověst velmi pečlivého lékaře, který se při svých vyšetřeních nikdy neunáhí. Julian, který se mezitím převlékl, se odebral do své pracovny a čekal na výsledek vyšetření.

Na psacím stole stále ležely dopisy, které vyžadovaly vyřízení, ale on se nedokázal přimět k práci. Místo toho se snažil zmírnit své obavy tím, že ochutnal obsah láhve s brandy. Přestože tento lék nezabíral, Julian si neváhal nalít i druhou sklenku, když se otevřely dveře a dovnitř pevným krokem vstoupil lékař.

Jeho vážný výraz Julianovy obavy nijak nerozptýlil, ale s neskutečným sebeovládáním nejprve nalil lékaři sklenku jantarového nápoje, místo toho aby ho ihned zavalil spoustou otázek.

„Doktore, podle vašeho výrazu soudím, že stav mé ženy je skutečně velmi vážný.“

„Jak dobře víte, můj lorde, utrpěla ošklivý pád. Ale kromě modřiny na hlavě, kterou si nejspíš udělala o pilíř mostu, jak mi řekla, neutrpěla žádné další vážné zranění, pár odřenin, ale nic víc.“

„Takže už přišla k sobě?“ Julian málem ani neunesl takovou úlevu. „Hovořila jasně?“

„Velmi jasně, můj lorde... bohužel,“ ujistil ho lékař s náznakem suchého humoru. „V jednu chvíli mě

všechny ostatní příslušníky mé profese poslala k čertu. Věřím, že nebude mít z nehody žádné následky. Má silné bolesti hlavy, ale to se dalo jediné očekávat.“

Odmlčel se a lokl si ze své sklenky.

„Požádal jsem tu mladou Irku, aby s ní zůstala přes noc. Zdá se mi jako velmi schopná žena. Dal jsem jí pokyny a ví, jak mi poslat zprávu, kdyby se cokoli přihodilo.“

Julian se zmateně zamračil.

„Promiňte, doktore, ale nerozumím vaší starosti. Neřekl jste snad právě, že moje žena při pádu neutrpěla žádné vážné zranění?“

„Přesně tak,“ potvrdil lékař a jeho pohled náhle zvažněl. „Ale to, co mě znepokojuje, můj lorde, je to, že vaše žena jeví veškeré známky toho, že ji někdo otrávil.“

Snad poprvé v životě ze sebe markýz téměř nedokázal vypravit slovo.

„Cože! Ale... ale... kdy? Jak?“

„To se teprve musí zjistit, můj lorde. Přestože lady Wroxhamová se o okolnostech provázejících nehodu vyjádřila zcela zřetelně, jasně si vzpomínala na pronikavou bolest v břiše a že se jí těsně před pádem zatočila hlava, o tom, co se dělo předtím, toho věděla velmi málo. Zmínila jenom vyjížděku v Ravens Wood, nic víc.“ Bezradně pokrčil rameny. „Nebyla vhodná chvíle trápit ji dalším vyptáváním. Za den či dva si možná vzpomene, co se přihodilo. Také je však možné, že si nevzpomene nikdy. Jak víte, naše mysl je někdy velmi úslušná.“

Markýz náhle zpozorněl.

„Jak to přesně myslíte?“

„Za války ve Francii bylo na obou stranách napácháno mnoho ukrutností, můj lorde. Mnoho mužů se účastnilo akcí, na které by nejraději zapomněli. Setkal jsem se s případy, kdy byly zážitky natolik traumatizující, že si lidé nedokázali vzpomenout ani na nejvzdálenější podrobnosti.“

Znovu si lokl ze své sklenky.

„Vzpomínám si na jeden případ před dvěma lety. Jednalo se o mladou ženu, která byla znásilněná, zbita, a pachatel ji chtěl nechat na místě zemřít. Když přišla k vědomí, nepamatovala si nic. Možná to bylo jednomu dobře. Naše mysl nás někdy chrání, jak vidíte.“

„Takže tvrdíte, že je možné, aby si někdo skutečně nepamatoval na nějakou událost?“ zeptal se markýz, který se v myšlenkách vrátil do dávné minulosti.

„Zajisté, můj lorde. Obzvláště pokud ta osoba utrpěla nějaké trauma. Ale nedomnívám se, že to bude případ vaší manželky. Utrpěla sice nepěkný pád a udeřila se do hlavy, ale je mladá a silná a jsem si jistý, že se zcela uzdraví.“

Lékařův optimismus byl povzbudivý, ale nezabránil Julianovi v tom, aby večer několikrát navštívil manželku v jejím pokoji. A v noci, poté co si vzal z knihovny jednu knihu, vydal se do její ložnice znovu.

Mary, která seděla na křesle u postele a šila, se ohlédla přes rameno, když se otevřely dveře, a když viděla, že vstoupil, v jejích očích bylo patrné cosi jako uznání.

„Už jí není špatně,“ ujistila ho. „Už dvě hodiny klidně spí. Spánek je pro ni to nejlepší.“

„A ty by ses taky měla vyspat. Teď budu hlídat já.“

„Ale...“

„Udělej, co říkám, Mary,“ přikázal markýz tiše, ale rozhodně. „Je potřeba, abys zítra byla vzhůru. Chci, abyste se ty a ta mladá služebná, kterou si moje žena oblíbila, vystřídalaly a dávaly na ni pozor, dokud se jí neudělá úplně dobře. Musíte dát pozor, aby nikdo kromě Charlese a mě nevstoupil do této místnosti. Taky si přeju, abys jí pokaždé osobně přinesla jídlo rovnou z kuchyně.“

„Samozřejmě to udělám,“ souhlasila Mary a vypadala ustaraně. „Všichni zdejší služební jsou jí oddáni. Je těžké si představit, že...“

„Nic takového si nemyslím, Mary,“ ujistil ji. „Moje žena při snídani nejedla nic jiného než já sám. Ale nehodlám riskovat, dokud se nedozvím, jak přesně k otravě došlo, a jestli za tím byl nějaký zlý úmysl.“

Tiše přistoupil k posteli a chvíli hleděl na hedvábné hnědé vlasy rozprostřené na polštáři, než zaměřil svou pozornost na krásně tvarované lícní kosti, které byly předtím celé rozpálené od horečky. Teď už vypadala lépe a také dýchala o poznání pravidelněji.

Podařilo se mu slabě usmát.

„Z tohoto nemohu vinit Oriela. Můžeme si být jisti, že za její pád nebyl zodpovědný. Alespoň jsem ušetřen obtížného rozhodnutí, jestli ho nechat zastřelit.“

Mary na něj zděšeně pohlédla, jako kdyby se obávala, že vypětí dnešního dne na něj bylo příliš a že pozbyl smyslu.

„Můj dobrý bože! Jak vás něco takového mohlo napadnout, sire! I kdyby za to snad mohl, slečna Jenny by mu to nikdy nedávala za vinu!“

Mary sebrala své šití a zamířila ke dveřím.

„Sice to není obvyklé, sire, ale přesto vám dám radu.“ Získala jeho plnou pozornost. „Znám slečnu Jenny už dlouho a věřím, že v průběhu času vám odpustí úplně všechno. Ale nikdy by vám neodpustila, ani ve své poslední hodině, kdybyste nějak ublížil tomu zvířeti... Nebo malému Charlesovi.“

Julian sledoval, jak se za ní dveře tiše zavřely, než se znovu obrátil k Jennifer, která ležela v posteli, a uvědomil si, že ještě před šesti měsíci by osobě Maryina postavení nikdy nedovolil, aby mu udílela rady, dokonce by ji ani nebyl ochoten vyslechnout. Návrat jeho ženy však vedl k mnoha změnám, v neposlední řadě ke změně v jeho vlastním přístupu k mnohým věcem.

Jeho manželka se ukázala jako skutečná vzácnost! Pod zevnějškem jemné ženskosti se ukrývala železná vůle a rozhodný duch. Toho si stačil všimnout v posledních týdnech, které strávili spolu. Také věděl, že svou náklonnost nerozdávala neuváženě, nicméně láska, kterou jednou dala, byla hluboká a její věrnost byla nezlomná. Jestli Mary měla pravdu a jednoho dne se mu podaří znovu si získat vřelé city své ženy, musí dát dobrý pozor, aby je znovu neztratil.

Štíhlé prsty spočívající na polštáři se pohnuly a v další chvíli Jennifer otevřela oči.

„Mám žízeň, Mary.“

Sotva ji slyšel, jak jemně promluvila, a pohled měla zmatený, jako kdyby měla potíže zaostřit na něj svůj pohled.

Posadil se na okraj postele a něžně ji podepřel, než jí podal sklenku s vodou.

„Mary šla do svého pokoje, aby si také odpočinula,“ oznámil jí, když se napila.

„Juliane?“ zeptala se nejistě.

„Ano, to jsem já.“

„Ty... ty ses vrátil?“

Na okamžik byl vyděšený, a ještě víc ho vyděsilo, když se šťastně usmála a spočinula hlavou na jeho hrudi. Očividně byla ve svém napůl snovém stavu v daleké minulosti, a on ji tam rád nechal.

„Ano, miláčku,“ odpověděl něžně a přitiskl ji k sobě. „Vrátil jsem se. A už tady zůstanu. A ty také... Už bych tě nikdy nechtěl ztratit.“

Opřel svou tvář o její měkké kadeře a vychutnával si první chvíli jejich něžného kontaktu. Nevšiml si postavy, která tiše stála ve dveřích, ani neslyšel, když se dveře o chvíli později pomalu zavřely.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Mary počkala, až služebná odvede Charlese z pokoje, než oslovila postavu stojící u okna.

„Musíte se rozhodnout, co uděláte. Dobře víte, že takhle nemůžete pokračovat.“

Jennifer stále hleděla na část zahrady, s níž se za poslední týden stačila dopodrobna seznámit. Už dávno ztratila svou zajímavost, ale ani tak se Jennifer nepokusila otočit se k výhledu zády.

„Nevím, co máš na mysli.“

„Velmi dobře víte, co mám na mysli,“ opáčila Mary se svou obvyklou prostořekostí. „Už skoro tři týdny je vám dobře, a přesto trávíte většinu času v pokoji jako nějaký bezmocný invalida. Jeho lordstvo má s vašimi vrtochy svátou trpělivost! Aby bylo jasno, je to ten nejohleduplnější a nejmilejší muž, jakého znám!“

Tato promluva zaujala pozornost její paní natolik, že se otočila.

„Nejohleduplnější a nejmilejší?“ zvolala a přeměřila si svou obvykle rozumnou společnici zpod přimhouřených víček. „Nepila jsi náhodou gin, Mary?“

„No tedy...“ To bylo snad poprvé, kdy Mary neměla slov. „Co vás to napadlo! Ani kapka toho ďábelského nápoje se nedotkla mých rtů, natož abych ho požila, jak dobře víte, slečno Jenny!“

„No tak se na mě tak nezlob,“ řekla Jennifer a napůl se smála. „Ale musí s tebou přece být něco v nepořádku, když říkáš takové směšné věci. Wroxham, a svatý!“ zvolala pohrdavě. „Že jsi ale pořádně změnila názor.“

Mary se to nepokusila popřít.

„Aby bylo jasno, od té doby, co bydlíme tady, jsem začala jeho lordstvo vidět v jiném světle. Muž, který je schopen milovat dítě tak, jako on miluje Charlese, nemůže být špatný. A co víc,“ pokračovala, aniž by své mírně rozladěné paní dala možnost něco namítnout, „muž, který se vydá okamžitě hledat svou ženu, jakmile se dozví, že zmizela, hledá ji, dokud ji nenajde, a potom zůstane celou noc u její postele, je jen těžko člověk, který by postrádal cítění.“

Jennifer byla očividně zaražená. Nevzpomínala si skoro na nic, co se stalo toho dne, kromě toho, že jí bylo špatně od žaludku.

„Ano, možná vás to překvapuje,“ prohlásila Mary s uspokojením a se vzpomínkou na okamžik, který málem přerušila svým vstupem do místnosti.

Jennifer překonala své překvapení.

„Měl výčitky svědomí, Mary, nic jiného v tom není,“ řekla a pokrčila lhostejně rameny. „Po tom, jak se choval tehdy ráno, předpokládám, že měl pocit, že mě musí najít. Kromě toho jeho zájem neměl dlouhého trvání. Dovol, abych ti připomněla, že hned druhého dne odjel do Londýna.“

Mary, která si všimla zřetelně jejího mrzutého tónu, potlačila úsměv.

„To ano. Ale teprve, když ho lékař ujistil, že z nejhoršího už jste venku a že už není třeba se obávat. Lord mně oznámil, že musí neodkladně odjet do Londýna, protože se naléhavě musí s někým setkat.“

„Jistě! Samozřejmě se naléhavě potřeboval setkat se svou milenkou!“ zvolala Jennifer výsměšně. „Po několika týdnech odříkání už mu jistě scházely její pozornosti!“

„Nedá se s vámi vůbec mluvit, když máte jednu z těch svých tvrdohlavých nálad!“ opáčila Mary a zoufale rozhodila rukama. „A jestli vám snad tohle dělá starosti, tak byste se měla začít co nevidět chovat jako manželka, protože pokračovat v tomto způsobu života nikam nevede.“

Otočila se na podpatku a chystala se odejít, když si náhle ještě na něco vzpomněla a vylovila z kapsy zástěry dopis. „Málem jsem zapomněla... Tohle vám přišlo dnes ráno, skoro mně to vypadlo z hlavy.“

Julian seděl ve svém oblíbeném křesle s prázdnou sklenkou v ruce a osaměle hleděl na vyhasínající uhlíky v krbu. Toho raně srpnového dne bylo teplo a slunečno, a přesto mu bylo chladno, poté, co večerel už zase sám. Proto požádal Slocomba, aby v jeho pracovně rozdělal oheň.

Měl v úmyslu strávit večerní hodiny prací na záležitostech souvisejících s nemovitostmi, ale jak bylo v poslední době obvyklé,

nedokázal se soustředit na pracovní záležitosti. Jak by se také mohl soustředit, když v myšlenkách stále dlel u ne zcela idylické situace ve svém domově a trápily ho pocity viny? Možná se měl podívat pravdě do tváře už dávno, místo aby se celé týdny pokoušel přesvědčit sám sebe, že donutil Jennifer vrátit se na Wroxham Park v důsledku uražené pýchy a touhy po pomstě za to, že mu utajovala existenci jeho syna. Pravda samozřejmě byla, že se do své ženy hluboce zamiloval, když se poprvé po všech těch letech opět setkali v Londýně.

Odložil prázdnou sklenici na stolek a zakryl si obličej dlaněmi. Pořád byl tak domýšlivý, že se domníval, že si jednoho dne získá její přízeň. Nicméně věděl, že už ji nemůže nutit, aby setrvala pod jeho střechou proti své vůli. Musí ji osvobodit od té kruté dohody, kterou ji přinutil přijmout, musí jí dát svobodu, aby přicházela a odcházela, jak se jí zlíbí, aniž by jí zakázal kontakt s jejím synem. Jenže když to udělá, riskuje, že si už nikdy nezíská její lásku, a co hůř, že se možná Jennifer zamiluje do někoho jiného!

Slyšel slabé cvaknutí, jak se otevřely dveře. Protože předpokládal, že to je Slocombe, který přišel zapálit svíce, nejdříve neotočil hlavu. Když ale nikdo nevstoupil do jeho zorného pole, pohlédl ke dveřím.

„Jenny?“ zamumlal nejistě, jelikož nedokázal uvěřit svým očím a téměř se obával, že vypil o jednu sklenku brandy víc, než měl.

Ta obava byla opodstatněná, protože ve chvíli, kdy vstal, zjistil, že se mírně klátí, čehož si jeho nečekaná návštěva také všimla. Ještě nikdy ho neviděla opilého, ale podle slabého lesku v jeho očích a prázdné sklenice na stolku pochopila, že není zcela střízlivý.

„Chtěla jsem s tebou mluvit, Juliane, ale jestli se ti to teď nehodí...“

„Ale ne, ne ne ne. Vlastně jsi přišla v pravou chvíli, protože s tebou chci hovořit o něčem důležitém,“ přerušil ji a jeho hlas byl tak pevný, že se rozhodla zůstat.

Posadila se do křesla, které stálo naproti tomu, z něhož Julian právě vstal, a sledovala, jak přistoupil ke krbu, opřel se rukou o římsu a jednu nohu v naleštěné botě postavil na mosaznou ohrádku. Usoudila, že většině příslušnic jejího pohlaví by se nezdál zrovna

pohledný, jeho rysy byly až příliš ostré a tvrdé, aby byl považován za krasavce, ale muselo se uznat, že měl nádherné tělo, vypracované a svalnaté.

„O čem jsi se mnou chtěla hovořit, Jenny?“ zeptal se a přiměl ji tak, aby odtrhla pohled od jeho silných, svalnatých nohou a vzpomněla si na důvod, proč sem vlastně přišla.

Od té chvíle, co si přečetla ten dopis, který jí Mary před chvílí předala, uhodla, jaká je pravda, a velmi se styděla. Když ho teď viděla, jenom ji to utvrdilo v přesvědčení, že všechno zařídil on, ale potřebovala se ujistit. A co víc, chtěla, aby jí vysvětlil, proč udělal to, co udělal.

„Dneska jsem dostala dopis od Sereny,“ řekla a rozhodla se přistoupit přímo k věci. „Zdá se, že lord Sloane zrušil svou nabídku k sňatku.“

Markýz vyslechl tu informaci s klidem a ani pozdvihnutím obočí nedal najevo, že by ho to překvapilo.

„Jistě se jí velmi ulevilo.“

Promluvil suše, téměř lhostejně. Překvapivě ji však tento jeho projev naprostého nezájmu neuvedl v pochybnost, ale naopak ji ještě utvrdil v jejím přesvědčení, že ten zázrak zařídil on.

„To tedy ano. Ale vůbec nechápe, jak je možné, že tak náhle... ehm... změnil názor. Navíc jí přijde naprosto nepochopitelné, co ho mohlo přimět k tomu, aby vrátil její matce všechny dopisy.“

Neodpověděl, ale Jennifer se nedala zastrašit.

„Člověk by skoro předpokládal, že v lordovi Sloaneovi se hnulo svědomí... Ale velmi pochybuju, že on je ten typ, který by někdy trpěl výčitkami svědomí. Nebo lítostí. Proto jsem nucena se domnívat, že ho někdo přesvědčil, aby si to rozmyslel, a přiměl ho zachovat se jako čestný muž.“

Jennifer vstala z křesla a přistoupila k oknu. Přestože večer už velmi pokročil, stále bylo ještě dost světla, aby bylo vidět do zahrady. Tento pohled byl příjemnou změnou oproti tomu, jaký vídala v minulých dnech z okna své ložnice, ale ani tak nezaujal její pozornost zcela.

„Serena se domnívá, že jsem to byla já, kdo ji zachránil před tím katastrofálním sňatkem. Ale já vím, že to tak není.“

Otočila se a pohlédla na něj a tentokrát si všimla náznaku nervozity, která změnila jeho ostré aristokratické rysy.

„Věřím, žeš to byl ty a že to byl důvod tvé cesty do hlavního města.“ Pohlédla mu do očí. „Nejsi jediný, kdo si cení upřímnosti, Juliane,“ pokračovala, když se jí opět nedostalo odpovědi. „Možná nechceš mluvit o tom, co se odehrálo mezi tebou a lordem Sloanem, ale trvám na tom, abys mi řekl, kolik přesně jsi musel kvůli mně utratit.“

„Nejsi mi nic dlužná, Jennifer,“ odvětil po chvíli ticha, během níž otevřel jednu z lahví a nalil dvě sklenky vína. „Neutratil jsem ani penny, a ty také nebudeš nikomu nic platit.“

Jennifer automaticky přijala nabídnutou sklenici a znovu se posadila.

„To proto jsi tak silně nesouhlasil s tím, abych navštívila lorda Sloanea?“

„Částečně ano.“ Znovu zaujal své místo u krbu a hleděl na ni s tím jeho temným úsměvem, který ji vždycky mírně znervózňoval. „Jak už jsem zmínil dřív, věřím, že lord Sloane by od tebe za ty dopisy žádal víc než jen peníze.“

„Ano a domníval ses, že bych jeho cenu ochotně zaplatila!“ opáčila Jennifer a při té představě jí naskočila husí kůže.

„Ne, to jsem se nedomníval,“ ujistil ji bez váhání. „Nicméně, nechtěl jsem dovolit, aby moje manželka byla nucena setkat se o samotě s mužem tak nechvalné pověsti, jako je lord Sloane.“

Nebyla si jistá, zda má být dojatá jeho očividnou starostí, anebo pobouřena tím, že ji považuje za neschopnou vypořádat se s mužem, jako je Sloane.

„Uznávám, že moje zkušenost s takovými muži je téměř nulová, ale věřím, že znám ten typ. Jsem si tedy celkem jistá, že ses neodvolával na morální hodnoty, abys ho přinutil vrátit ty dopisy, protože Sloane prostě žádnou morálku neuznává.“

„To je pravda, moje drahá,“ přisvědčil a usmál se na ni takovým způsobem, až se jí rozbušilo srdce. „Když jednáš s takovými osobami, musíš na chvíli zapomenout na své vlastní svědomí.“

Odmlčel se, aby okusil víno.

„Vím o Sloaneovi něco, co by už naprosto zničilo jeho pověst, kdyby to vyšlo najevo. Z úcty k jeho starému strýci, který býval dobrým přítelem mého otce, jsem mlčel. Nicméně jsem ho při našem setkání v Londýně ujistil, že pokud okamžitě nevrátí lady Carstairsové ty dopisy a nezruší žádost o ruku její dcery, bez váhání odhalím celé společnosti tuto nelichotivou událost z jeho života.“

Jennifer následovala jeho příkladu a okusila víno. Bylo očividné, že se mu nechce odhalovat všechny detaily, a ona se rozhodla, že nebude vyzvídat. Místo toho řekla:

„Čemu však vůbec nerozumím, Juliane, je to, proč se vlastně chtěl oženit se Serenou. Měla jsem za to, že dává přednost pěkně vypadajícím naivkám.“ Nikoliv poprvé musel obdivovat její přímost.

„To je jednoduché, moje drahá. Minulý držitel titulu, starý strýc lorda Sloanea, býval ctnostný i chytrý. Jelikož nezplodil právoplatného dědice, nemohl učinit nic proti tomu, aby jeho nezvedený synovec jeho titul získal. Dokázal ale zajistit, aby nezdědil jeho bohatství. Bylo všeobecně známo, že o svém synovci nemá valné mínění, nebyl však pomstychtivý, a proto stanovil, že pokud jeho dědic uzavře do šesti měsíců od získání titulu sňatek s ctnostnou ženou dobrého rodu, získá větší část dědictví. Pokud ne, peníze budou rozděleny mezi ostatní členy rodiny. Pokud vezmeme v úvahu jeho nelichotivou pověst,“ pokračoval markýz, „předpokládám, že neměl moc na výběr. Proto hledal ženu, o kterou nejví zájem mnoho mužů, takže nebude hrozit, že by dostala nějakou lákavější nabídku než jeho. A padla mu do oka slečna Carstairsová. Tlačil ho čas, a navíc měl v kapse prostředky, kterými si mohl sňatek vynutit.“

Jennifer se pousmála a znovu si lokla vína.

„No, v jedné věci se ale spletl. Pokud se totiž nemýlím, Serena zaujala jednoho velmi rozumného a příjemného džentlmena. Theo podle všeho nyní přebývá u svého přítele v Hampshire a několikrát už navštívil Carstairs Hall.“

Tázavě na něj pohlédla.

„Předpokládám, že to nebylo z tvého popudu?“

„Moje drahá, ty se snad domníváš, že jsem všemocný!“ Všiml si, že zdvihla obočí, a pokračoval. „Možná jsem tehdy večer, když jsme

já a Theo večereli v klubu a on se zdál unavený životem, nadhodil, že by mu možná spravila náladu návštěva našeho společného přítele sira Percyho Phelpse.“

„Nepochybuji o tom, že sir Percy, muž mně zcela neznámý, je náhodou blízkým sousedem lorda a lady Carstairových.“

„Teď, když to říkáš, myslím, že tomu tak je.“ Jennifer spěšně dopila obsah své sklenky a vstala. Styděla se víc než kdy předtím za svoje chování v poslední době, za to, jak byla pořád jen zavřená v pokoji a trucovala jako nějaké rozmazlené dítě, kterému nejsou všichni po vůli, a za to, že se k markýzovi chovala jako k nějakému vydědenci, když se jejich cesty náhodou zkrížily. Věděla, že mu nikdy nemůže splatit to, co pro ni udělal, ale věděla, že ho alespoň může zbavit starosti, která ho jistě celou dobu trápí. Vážně na něj pohlédla.

„Jednou jsi chtěl, abych ti dala slovo, že nikdy neodvedu Charlese z Wroxham Park... Teď ti to slovo dávám, Juliane. Nikdy odsud Charlese neodvedu bez tvého vědomí a souhlasu.“

Nedostalo se jí žádné odpovědi ani sebemenšího náznaku, že ho její slib potěšil, a zamířila proto ke dveřím, když si náhle ještě na něco vzpomněla. „Neříkal jsi, že se mnou chceš o něčem hovořit?“ Pohlédl na ni a jeho výraz byl naprosto nečitelný. „Myslím, má drahá, že to už naštěstí nebude potřeba.“

Nebylo jednoduché dát ten slib a Jennnifer věděla, že když teď dala své slovo, spálila všechny mosty. Rozhodnutí, ke kterému dospěla o tři dny později, přineslo mnoho hodin uvažování o sobě, a bylo mnohem obtížnější ho učinit, protože znamenalo vzdát se každodenní podpory a společnosti dvou lidí, které považovala za mnohem víc než své přátele. Nicméně byla pevně rozhodnuta, a proto pozvala oba své věrné společníky do svého osobního salonu, aby jim sdělila, jaký je čeká osud.

Patrick, který nebyl nijak nešťastný, když se dozvěděl, že se vrátí do své rodné země, vrhl na Mary pohled plný naděje, než se zeptal:

„Přejete si, abychom se ve vaší nepřítomnosti starali o majetek, je to tak, slečno Jenny?“

„Ne, Patricku. Nemám v úmyslu být nepřítomnou majitelkou nemovitosti. Slíbila jsem Jamesi O’Connellovi, že to nikdy neudělám.“

Dům i stáje dám vám, pokud mi slíbíte, že se o ně budete starat společně.“

„Ale to nemůžete, slečno Jenny!“ zvolala Mary, která se jako první vzpamatovala z ohromení. „Pan James odkázal ten dům vám.“

„Přesně tak. Právě proto s ním mohu naložit, jak se mi zlíbí. A já jsem se rozhodla, že ho dám vám.“

Přestože zdvihnutím ruky odvrátila další námitky, nedokázala se ubránit úsměvu.

„Všechno by ovšem bylo mnohem jednodušší, kdybyste se vy dva vzali.“

Mary vypadala ještě ohromeněji než předtím, pokud to ještě vůbec šlo, zatímco Patrick se zatvářil zdrceně.

„Slečno Jenny, co to říkáte!“ zvolala Mary, když konečně byla schopna slova. „Patrick Fahy je ten největší darebák a svůdník, jakého znám. Žádná soudná žena by se za něj nikdy neprovádala.“

„Svoji věrnost teprve musí dokázat. Svoji lásku ne. Miluje tě už spoustu let. A ani tobě není lhostejný, Mary. Měla jsem si to uvědomit už dávno, a možná bych si to uvědomila, kdybych se tak sebestředně nezaobírala vlastními problémy. Nicméně,“ pokračovala a přistoupila ke stolu, z něhož vzala dopis a kabelku s penězi na jejich cestu a podala ji Patrickovi, „rozhodnutí je nicméně na vás, a na nikom jiném.“

„Kdy chcete, abychom odjeli, slečno Jenny? Pokud si přejete, můžeme jet už dnes.“

„Ano, myslím, že by to bylo nejlepší, Patricku.“ Přátelsky ho pohládila po tváři. „Běž si teď sbalit svoje věci a požádej jednoho z podkoních, aby připravil můj kočár, ve kterém vás odveze do Bristolu. Chtěla bych být s Mary chvíli o samotě.“

Julian vyšel ze stájí a spatřil Jennifer, jak sedí na jedné z laviček v růžové zahradě. Rozhodla se, že svoje přátele nevyprovodí, a on velmi dobře chápal proč. Přestože nevznesl žádné námitky, když s ním hovořila o svém rozhodnutí rozloučit se se svým domem v Irsku, věděl velmi dobře, že rozloučit se s věrnými přáteli ji bude stát mnohem víc.

„Jsou už na cestě do Bristolu,“ řekl jí jemně a posadil se vedle ní.

Chtěl ji obejmout a utěšit, ale neudělal to. V posledních pár dnech se jejich vztah nezměrně zlepšil. Hovořili teď spolu bez odstupů, často se smáli a vtipkovali. Fyzický kontakt mezi nimi ale doposud chyběl. Julian si však byl jistý, že dříve nebo později k tomu dojde. Musí být jen ještě trpělivý. Až se bude Jennifer cítit v bezpečí, až mu bude zcela důvěřovat, až si uvědomí, že o ni nestojí jen jako o matku svého syna, její zdrženlivost se rozplyne.

„Mary i Patrick dobře chápali, proč jsi je nechtěla vyprovodit, a slíbili, že napíší, jakmile dorazí domů. Myslím, že ani jeden z nich nemůže uvěřit tomu obrovskému štěstí. Až zařídím všechny právní záležitosti, potom tomu samozřejmě už věřit budou.“

„Ano, děkuju, Juliane, že sis vzal na starost právní záležitosti. Velmi mně to pomohlo.“ Odmlčela se a vděčně se na něj usmála. „Mohls mi zabránit v tom, abych se vzdala stáji, já vím.“

Bez uvažování ji vzal za ruku a ulevilo se mu, když se nepokusila vymanit z jeho sevření.

„Mám svoje chyby, já vím, ale nejsem lakotný, Jenny. Nemám touhu vlastnit majetek v Irsku, a ve skutečnosti jsem ho nikdy nepovažoval za svůj. Pokud jde o mě, vždy jsem ho považoval pouze za tvůj.“ Znovu prozradila svým úsměvem, jak si toho váží. „Myslím, že jsem udělala správnou věc. Ani jeden z nich sem nepatřil. Nikdy jsem ani jednoho z nich nepovažovala za služebníka a nikdy jsi neměla v úmyslu se k nim tak chovat. Coby lidé s vlastním domem nás zde teď mohou kdykoliv navštívit, aniž by to bylo nepatřičné. Nicméně Patrickův odjezd přinesl jednu velkou otázku. Totiž kdo se bude starat o Oriela.“

Na čele se jí náhle objevily ustarané vrásky.

„Tvoji podkoní jsou všichni vynikající muži, Juliane. Bohužel si však Oriel žádného z nich neoblíbil a obávám se, že někdy bývá dost náladový. Od té doby, co sem přijel, jsem si jen jedinkrát všimla, že mu byl nějaký podkoní sympatický, to však bylo bohužel na Wilburn Hall.“

Markýz se napřímil.

„Nevěděl jsem, že jsi navštívila naši sousedku, Jenny? Měl jsem dojem, že ji nemáš příliš v lásce. Kdy jsi byla na Wilburn Hall?“

Všiml si jejího ostražitého pohledu a okamžitě uhodl pravdu.

„Nebylo to náhodou v ten den, kdy jsi měla tu nehodu?“ Její výraz byl teď ještě obezřetnější. „Proč jsi o tom nikomu neřekla?“ zeptal se trochu rozzlobeně. „Když jsem o tom hovořil s Mary krátce po mém návratu z Londýna, ujišťovala mě, že jsi jela jen na vyjížďku do lesa. Proč jsi lhala, Jenny?“

„Já jsem nelhala,“ opáčila Jenny v obraně. „Opravdu jsem jela na vyjížďku do lesa.“

„To vím. Byla jsi v tom starém stavení,“ odpověděl a sklidil její překvapený pohled. „Takže předpokládám, že potom jsi jela na návštěvu k Melisse, je to tak?“

Přikývla a tvářila se teď trochu zaraženě.

„Dala jsem si s ní sklenku vína, jestli máš na mysli toto. Ale Melissa pila víno také, takže to nemohlo být tak, jak si myslíš.“ Pokrčila rameny. „Vím, že mě Melissa nemá ráda. Myslím, že mi dává vinu za to, že se její bratr odstěhoval. Ale to přece není důvod k tomu, aby se mě pokusila otrávit. To je směšné, Juliane!“

Přestože to musel uznat, stále v něm dřímala nejistota. Nicméně se rozhodl o tom nyní už dále nehovořit a zavedl řeč jinam. Totiž k tomu, že je na čase, aby uspořádali večírek.

„Jsi zpátky na Wroxham Park už tři měsíce,“ pokračoval, když se zatvářila překvapeně. „Ani jednou jsme ještě neměli hosty, tedy ne ve velkém.“

Vstal a pomohl vstát i jí, spokojený, že se nepokusila ucuknout, když jí nabídl rámě. Zamířili zpět k domu.

„Nemám na mysli nějaký příliš velký večírek. Uspořádáme jen neformální večeři pro naše sousedy. Třicet až čtyřicet hostů bude myslím stačit.“

„Třicet až čtyřicet...?“ Jennifer zalapala po dechu. „Juliane, to snad nemyslíš vážně! Ještě nikdy jsem nepořádala tak obrovský večírek. Tehdy v dávných dobách jsme přece žádné večírky nepořádali,“ neváhala, aby mu to připomněla. „Přestože jsem pořádala několik večírků pro Jamese O'Connella, když jsem žila v Irsku, byly to vždy jen večírky pro půl tuctu jeho známých.“

„No, je tedy načase, aby ses to naučila, má milá,“ oznámil Jennifer s naprostým nedostatkem porozumění a soucitu. „Až příští

rok na jaře otevřeme náš dům v hlavním městě, budeš muset hostit pět set hostů na plesu, který se chystám uspořádat.“

Julian ji doprovodil ke dveřím a potom se vrátil do stájí a nechal si osedlat koně. Přestože se mu možná podařilo alespoň trochu něčím zaměstnat Jennifer, aby stále nemyslela jen na ztrátu svých přátel, jeho samého představa večírku nedokázala odvést od podezření, které ho trápilo. Proto se nyní rozhodl sám navštívit Wilburn Hall.

když Melissa navštěvovala Wroxham Park poměrně často, Julian neměl ve zvyku příliš často navštěvovat tuto atraktivní vdovu, přestože se znali už od dětství. Melissa byla tudíž nemálo překvapena, když sluha ohlásil jeho jméno a vzápětí vešel do salonu.

„To je ale příjemné překvapení, Juliane!“ Odložila vyšívání, vstala z křesla a natáhla obě ruce na pozdrav. Na okamžik je sevřel ve svých dlaních.

„Je to jen společenská návštěva, anebo jsi přijel z nějakého zvláštního důvodu?“

Byla v jejím hlase známka ostražitosti, nebo si to jen namlouval pod vlivem svého podezření?

„Jsem tady z obou důvodů,“ řekl a usadil se v jednom z křesel. Pozorně ji sledoval, když se odebrala k lahvím a začala rozlévat víno. Musel uznat, že na jejím chování nebylo nic podezřelého.

Po chvíli váhání okusil obsah sklenice, kterou mu podala. Kromě toho, že bylo podřadné kvality, chutnalo vcelku neškodně. Možná měla Jennifer pravdu, napadlo ho, a bylo bláznivé se domnívat, že se ji Melissa pokusila otrávit. Musel si však připomenout, že Jennifer nebyla podezíravá, ale pokud se i ona domnívala, že Melissa ji nemá ráda, pak to s největší pravděpodobností byla pravda.

„Koncem týdne budeme pořádat večírek a doufám, že se objevíš mezi našimi hosty,“ řekl, když se také posadila.

„Bude mi potěšením, Juliane,“ odvětila a velmi pečlivě si urovnala šaty. „Doufám, že už je Jennifer v pořádku po té nehodě. Chtěla jsem ji navštívit hned, jak se ke mně donesla ta smutná zpráva, ale oznámili mi, že je jí špatně a nepřijímá hosty. Když jsem druhý den potkala doktora Arnolda, ujistil mě, že je už úplně v pořádku a potřebuje klid. Proto jsem návštěvu odložila.“

„Služebnictvo se řídilo mými rozkazy, Melisso. Musel jsem nutně odjet do Londýna a nechtěl jsem, aby se Jennifer příliš unavovala po dobu mé nepřítomnosti. Měla ošklivou nehodu a potřebovala odpočinek.“

„Nemohu říct, že mě to překvapuje, Juliane,“ opáčila Melissa se soucitným výrazem. „Ten její černý hřebec vypadá jako velmi divoké zvíře.“

„Ach ano, dobře, že mi to připomínáš,“ pohlédl na ni přes okraj sklenky. „Jennifer tě ten den navštívila, že?“

Chvíli bylo ticho, než promluvila.

„Ach ano. Ano, navštívila mě.“

„Nestěžovala si náhodou, že by se cítila nějak špatně?“

Zdálo se, že o tom Melissa uvažuje.

„Pokud si vzpomínám, zdála se mi úplně v pořádku, i když si vzpomínám, že měla docela naspěch, aby se vrátila domů. To kvůli té bouři. Proč se ptáš?“

„Jenom kvůli tomu, že doktor Arnold byl zmaten některými příznaky, které se u ní objevily.“

Její smích zněl poněkud nuceně.

„Dobrý bože! Myslím, že je už načase, aby šel do důchodu. Vždyť přece jenom spadla z koně, ne?“

„Možná,“ připustil Julian a uvažoval, proč si nikdy dřív nevšiml, že její úsměv postrádá jakoukoliv vřelost. „Dnes mě sem přivedla právě i starost ohledně jejího koně. Vyrozuměl jsem, že v tvých stájích pracuje jeden mladý podkoní.“

tu chvíli vypadala nanejvýš zmateně.

„Asi máš na mysli mladého příbuzného mého hlavního podkoního. Ano, myslím, že sem občas jezdí vypomáhat.“

„Takže vlastně není tvým zaměstnancem?“

„Ne, to není. Neplatím mu ani penny. Mám jenom pár koní, Juliane, jak víš. Nepotřebuji mnoho zaměstnanců.“

„V tom případě, Melisso, vím všechno, co jsem potřeboval vědět.“ S uspokojením zpozoroval znepokojený pohled v jejích očích, než dopil obsah své sklenice a vstal. „Nebudu už tě dále obírat o tvůj čas. Zajdu do stájí a promluvím s tvým hlavním podkoním.“

Zastihl muže právě v okamžiku, když pilně uklízel ve stájích. Byl šťastný, že si může udělat malou přestávku, i když ho lordův dotaz trochu překvapil.

„To máte asi na mysli mého synovce, je to kluk mojí sestry Meg. Jmenuje se Jemmy. Občas se tu zastaví.“

„Myslíš, že tvoje sestra by byla ochotna nechat ho u mě pracovat?“

„To jsem si jistej, že jo, sire.“

„Vyrozuměl jsem, že se staral o koně lady Wroxhamové, když tu byla nedávno na návštěvě. Markýza se domnívá, že její kůň si vašeho synovce oblíbil.“

„To by mě vůbec nepřekvapilo, můj lorde. Je mu sice teprve dvanáct, ale s koňma to umí... Ale podívejme se! Tady ho máme. ,

Julian se ohlédl, a když spatřil chlapce, musel se usmát. Byl to sympatický pihatý kluk s tupým nosem a jasně zrzavými vlasy.

„Ano,“ řekl si sám pro sebe. „Už je mi všechno jasné.“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Jennifer si nemohla pomoci, ale cítila se velice spokojená. Byla na průběh svého prvního večírku velice pyšná. Vždyť to byla vůbec první příležitost, kdy její umění coby hostitelky a pořadatelky posuzovaly lady nepochybně mnohem zkušenější v pořádání takových večírků, než byla ona sama. Bylo však zvláštní, že ji to ani trochu nezervózovalo. Byla pevně rozhodnuta, že po všem tom pečlivém plánování a přípravách si to i ona sama bude naplno užívat. Hned poznala, že čas, který strávila pečlivou přípravou jídelníčku, nebyl ztracený, neboť téměř všichni přítomní večeri upřímně pochválili.

„Nesmíš usnout na vavřínech, moje drahá,“ pošeptal jí do ucha škádlivě její manžel. „Dobrá hostitelka se neukrývá někde v rohu se sklenkou šampaňského. Chodí mezi hosty a s každým z nich stráví pár chvil v nezávazném hovoru a také zajistí, aby se ani ti nejstydlivější necítili opomenuti.“

Markýz ke svému nemalému pobavení zjistil, že její krásné zelené oči, které se v posledních dnech tak často rozzářily smíchem, jsou stále ještě schopné sršet blesky.

„Teď je už trochu pozdě, abys mi dával dobré rady, můj lorde!“ zavrčela. „Dals mi čtyři dny, pouhé čtyři dny na to, abych uspořádala tuto akci,“ připomněla mu dotčeně. „A ani jednou, ani jednou, když jsem tě žádala o radu, jsi mi nic kloudného neporadil, dokonce ani ohledně toho, co máme našim hostům nabídnout k večeři. Musela jsem strávit celé jedno odpoledne s kuchařkou a probírat možnosti.“

„A byl to vskutku plodně strávený čas,“ oznámil, aniž by chtěl k dotčení přidávat ještě urážku. „Večeře byla vynikající. Všichni si to mysleli.“

Přestože ji tato zasloužená chvála potěšila, neopustil ji pocit ukřivđenosti.

„A ty si klidně večer užíváš mezi pány se sklenkou portského nebo brandy a necháš mě, abych bavila všechny ty lady!“

Bílé zuby se mu zaleskly v provokativním úsměvu.

„Až ti povím novinu, kterou pro tebe mám, na všechno vztekání zapomeneš, ty malá fúrije, a budeš ještě ráda, že jsem pohovořil s pány.“

Přestože jí při tom láskyplném oslovení zrudly tváře, dokázala ovládnout svůj hlas a ostře prohlásila: „To jsem tedy zvědavá, co se od tebe dozvím!“

„To, že Theo pověřil svého právníka, aby oslovil plukovníka Halsteda s formální nabídkou ceny za jeho dům, kterou plukovník obratem přijal. Takže to vypadá, že v nedaleké budoucnosti budeme mít nové sousedy.“

Rázem zapomněla na dotčenost.

„Ale Juliane! Snad nechceš říct, že Theo uvažuje o manželství s jistou lady, kterou oba známe?“

„Nemám nejmenší tušení,“ odvětil tím jeho povýšeným tónem, který ji vždycky tolik zlobil. „Ze své zkušenosti vím, že takové dohady bývají často mylné a většinou jsou zcela zbytečné. Proto se dohady nezabývám. Navíc se také nepletu do osobních záležitostí druhých lidí. Pokud si Theo přeje sdělit nám své úmysly ohledně rozkošné slečny Carstairové, sdělí nám je jistě včas.“

„Tak takhle tedy?“ Její pohled vyjadřoval jak ohromení, tak výčitku. „A kdo to byl, kdo ponoukl Thea k návštěvě Hampshire?“

Překvapeně na ni pohlédl s nevinným výrazem ve tváři.

„To byla přece jen přátelská rada, zlatíčko. Myslel jsem, že další čas strávený na venkově prospěje jeho zdraví.“

Musela se ovládnout, aby si nedupla.

„Že já jsem se s tebou vůbec začala přít!“ odsekla podrážděně. „Udělal bych lépe, kdybych vyhlásila tanec pro naše mladší hosty, protože je očividné, že ty se k tomu nikdy neodhodláš.“

Jeho ramena se otrásla tichým smíchem, když ji sledoval, jak kráčí přes salon, a velmi zřetelně si vzpomněl, že kromě jejích nádherných vlasů ho kdysi okouzly její oči, kterými na něj ostýchavě hleděla, když seděla na jeho koni. Také ho uchvátila její lehká chůze. Pohybovala se jako profesionální tanečnice, ladně a smyslně.

„Markýza dnes vypadá obzvláště dobře, Juliane,“ ozval se náhle velmi blízko známý hlas. „Možná proto z ní nemůžeš spustit oči.“

Dovol však, abych ti připomněla, že pro muže tvého postavení se nehodí, aby věnoval tolik pozornosti své manželce.“

S nevolí odvrátil pohled od objektu svého zájmu, právě včas, aby spatřil tvrdý, vypočítavý záblesk v tmavých očích ženy, která stála vedle něj.

Už jednou toho večera si všiml podobného nenávislného pohledu, když hleděla u stolu na doktora Arnolda. Věděl, že Melissa nechová lékaře v úctě, a vždy dává přednost šarlatánství. Možná však, kdyby zavolala lékaře, když její manžel onemocněl, ten by mu byl pomohl od žaludečních obtíží, které přišly náhle a nečekaně a v průběhu několika dní ho vyřídily.

Od své návštěvy počátkem tohoto týdne měl Julian spoustu času na přemýšlení o svém vztahu ke své nejbližší sousedce a dospěl k závěru, že přestože se znají už mnoho let a její společnost vždy považoval za zábavnou a podnětnou, nikdy na ni nepohlížel jako na blízkou přítelkyni.

Nicméně nemohl popřít, že kdysi ji choval ve vysoké úctě pro její sílu, s jakou se dovedla vypořádat s ranami osudu. Kdo by necítil soucit s mladou ženou, která byla nucena provdat se za muže, který by mohl být jejím otcem, jen aby zachránila rodinné dědictví. Byla tak připravena o možnost provdat se za nějakého vhodného mladého džentlmena. Ale v minulých dnech musel Julian změnit svůj názor, a začal vidět věci ve zcela jiném světle.

Pokud si vzpomínal, Melissa nikdy neprojevila ke svatbě se starým boháčem sebemenší nechuť. Nicméně neprojevila ani žádný opravdový smutek, když zemřel. Právě tak neprojevila sebemenší známku smutku, když její mladší bratr musel opustit svůj domov po jeho nešťastné aféře s mladou manželkou svého souseda. Vlastně se zdálo, že Melissa je zcela spokojena, že může žít na Wilburn Hall jen s několika málo služebníky. Což vedlo Juliana k závěru, že její neláska k Jennifer nemá nic společného s tím, že kvůli ní musel Geoffrey odjet.

V posledních dnech mu ale došla ještě jiná věc, která mu dělala nemalé starosti. Při těch dvou příležitostech, kdy se Jennifer přihodilo něco ošklivého, byla pokaždé nablízku Melissa. Byla to jen náhoda, anebo něco zlověstnějšího?

„Tvůj obdiv je ovšem pochopitelný,“ poznamenala opět, a vytrhla ho tak z jeho nepříjemných úvah. „Dnes večer je skutečně okouzlující. A ty perly! Jsi tak štědrý!“

Rozhodl se, že nebude říkat, že ten nádherný náhrdelník a náušnice nekoupil on. Ani to, že nepatří mezi rodinné klenoty. I on sám byl trochu zvědavý, odkud vlastně pochází, a byl si jistý, že pokud se zeptá, bude jeho zvědavost bezpochyby uspokojena.

„Ano, rozhodně je okouzlující,“ přisvědčil. „Asi to bude tím, jak je spokojená. Melisso. Je velmi spokojená s tím, jak se mladý synovec tvého podkoního stará o jejího milovaného koně.“

„Jsem ráda, že to slyším,“ odpověděla okamžitě, ale Julian si nebyl jistý, zda je to pravda. Tušil, že štěstí jeho manželky Melissu ani v nejmenším nezajímá. Navíc ani na chvíli nepředpokládal, že v posledních dnech věnovala třeba jen jedinou myšlenku mladému synovci svého podkoního. Začínal si uvědomovat, že je velký rozdíl v tom, co Melissa říká, a co dělá. Pravda byla taková, že už jí nedůvěřoval. Proto neváhal tiše se vytrazit a vyhledat příjemnější společnost, když s Melissou zavedla řeč hovorná manželka plukovníka Halsteada.

Přestože Jennifer právě přesvědčovala jednu ze starších dam, aby zahrála vybranou hudbu k tanci, všimla si krátkého rozhovoru mezi Julianem a Melissou. Také jí neuniklo, že nepůsobil ve společnosti atraktivní vdovy právě spokojeně, a uvažovala, jestli to není kvůli ní, že se do jeho chování vloudila mírná rezervovanost.

Po zbytek příjemného večera se jí podařilo tuto provinilou myšlenku vytěsnit ze své mysli, ale poté, co se rozloučila s posledním hostem a chystala se do ložnice, začalo ji znovu trápit svědomí, když si vzpomněla na tuto malou chybičku jinak nádherného večírku.

Snad si Julian doopravdy nemyslí, že se Melissa pokusila otrávit jeho manželku? Vždyť to je přece naprosto směšné! Takto uvažovala, když si cestou po červeném koberci sundávala šperky. Jaký by Melissa mohla mít důvod udělat takovou ohavnou věc? Kdyby byla zamilovaná do Juliana, potom by k tomu možná měla důvod, ale Jennifer si byla jistá, že tak to není. Nevzpomínala si, že by kdy za posledních pár měsíců, a dokonce ani v dávné minulosti,

viděla na Melissině krásné tváři zamilovaný výraz a v jejích očích třeba jen náznak touhy.

Jak si přála, aby totéž mohla tvrdit i o sobě! Na okamžik se zarazila s rukou na klíce, než vstoupila do místnosti.

Odložila šperky na toaletní stůl a sylékla si hedvábné šaty, které jí toho večera tolik lidí pochválilo. Řekla Rose, aby na ni v patře nečekala, než se vrátí, což bylo možná za daných okolností dobře, protože Jennifer měla hodně o čem přemýšlet a neměla by náladu na plané klábosení.

Poté co si oblékla jednu ze svých prostých nočních košil, posadila se vedle zrcadla a v myšlenkách se vrátila k hlavnímu problému, který ji v poslední době trápil.

Bylo samozřejmě možné, že Melissa dokáže své city dokonale skrývat. Jennifer to naopak nedokáže. Nemohla už dále ignorovat, že je pro ni den ode dne obtížnější skrývat svůj obdiv k Wroxhamovi. Ještě více zneklidňující pro ni bylo, že už neuměla skrývat to, co stejně vždycky věděla – že ho hluboko uvnitř nikdy nepřestala milovat, přestože se tak často snažila přesvědčit o opaku.

Zakroutila hlavou a musela se usmát nad svou pošetilostí. Ano, bylo od ní skutečně pošetilé, že se tolikrát za všechna ta léta snažila přesvědčit, že se provdala za bezcitného a chladného aristokrata, kterému nezáleželo na nikom a na ničem kromě jeho vznešeného jména. Jak moc se mýlila! Pravda byla taková, že svého manžela ve skutečnosti vůbec neznala. Nikdy ji nenapadlo, že za jeho chladným a odměřeným zevnějškem se skrývá laskavý a vlídný muž, který se ukázal jako vynikající otec. A navíc se velmi překvapivě představil jako vynikající společník a opravdový přítel.

Ale stačí přátelství? Nebyla tak naivní, aby si myslela, že je k ní Julian zcela lhostejný. Všimla si toho pohledu v jeho očích, pohledu, který jasně vyjadřoval přání, aby jejich manželství bylo zase se vším všudy, ale zároveň mu sloužilo ke cti, že se svých práv manžela nikdy nedožadoval. Pravda také byla, to si musela Jennifer přiznat, že pro ni bylo den ode dne obtížnější ignorovat pocity ve svém těle, kdykoliv byl nablízku Julian. Bylo pro ni stále obtížnější odolávat touze být v objetí jeho mocných paží a cítit jeho překvapivě něžné prsty, jak ji umně laskají po celém těle, tak jako před léty.

Musela si přiznat, že už si nepřeje s ním mít pouze platonický vztah. Ale jaký měla výběr? Její nevěra už navždycky zůstane překážkou mezi nimi. Ano, může být na čas zapomenuta, ale zase se vrátí a bude hrozbou pro jejich štěstí, a Jennifer by už nesnesla být odmítnuta a opuštěna podruhé.

Z těchto srdcervoucích úvah ji vyrušilo slabé zaklepání na dveře. Předpokládala, že to bude Rose, která sem přes její doporučení přišla, aby jí pomohla s převlékáním, a tak se neobtěžovala otočit hlavu, když se dveře otevřely.

„Copak tady děláš?“

„Přišel jsem ti jenom něco vrátit, drahá,“ oznámil jí hluboký hlas s náznakem pobavení.

Překvapená, ne však rozladěná jeho nečekaným příchodem, Jennifer jenom natáhla ruku a přijala od Juliana perlovou náušnici.

„Děkuju, Juliane. Byla bych smutná, kdybych ji ztratila. Má pro mě velkou hodnotu, víš. Ty perly totiž patřily mojí matce.“ Viděla, jak překvapeně zvedl obočí, a neodolala pokušení, aby ho pozlobila. „Stejně jako ty smaragdy, které jsi viděl v Londýně. Nebyly od žádného ctitele, jak sis možná myslel.“

Uspokojilo ji, když se na jeho tváři objevil zkroušený výraz.

„Byly v bezpečí u rodinného právníka. Moje matka byla velmi rozumná žena. Bezpochyby se obávala, že by je tatínek po její smrti mohl prodat, aby splatil své dluhy z hraní her. Také mi odkázala velké množství peněz, o kterých jsem netušila až do svého návratu do Anglie a které se mi velmi hodily. Návštěva hlavního města není levná záležitost, jak sám dobře víš.“

„To tedy skutečně není,“ souhlasil a potom si vzpomněl ještě na něco. „Ale proč nenosíš rodinné klenoty?“ Okamžitě si všiml jejího náhle opatrného výrazu, než vstala a oblékla si župan.

„Nikdy jsem neměla v oblibě příliš nápadné šperky, Juliane.“

Škádlivě pozvedl obočí.

„A můžeš mi teď prosím říct ten pravý důvod?“

Pomalů se k ní přiblížil, takže cítila slabou vůni brandy, kterou měl ve zvyku pít před spaním. Také si bolestně uvědomovala pocity ve svém těle vyvolané jeho blízkostí.

„Nemám právo je nosit,“ podařilo se jí odpovědět, než ji jemně uchopil za bradu a ona mu musela pohlédnout do očí. Okamžitě poznala, že přesně ví, co se jí honí hlavou.

„Věřím, že budeš ráda, když si to vyjasníme, Jenny,“ řekl skoro šeptem. „Víš... musíš vědět, že i já po tom toužím.“

Ano, věděla to! Bylo to šílené! Musí to zastavit, než to zajde příliš daleko, než dovolí touze, aby přemohla rozum. Sledovala, jak pohlédl na zapínání na její noční košili. Pootevřela rty a pochybnosti, které se jí honily hlavou, neměly dost síly ani na to, aby je vyslovila. Bylo jí jasné, že už je to jedno. Bylo už příliš pozdě, a ona to věděla.

Julian ji vzal do náručí a donesl ji k posteli. Jeho ústa přitom byla zaměstnána střídavě líbáním a vyslovováním všech něžných slov, která toužil vyslovit už celé týdny, zatímco jeho ruce umně svlékaly nejspodnější vrstvy oblečení, aby mu byl umožněn bezprostřední kontakt s jejím tělem, který si žádala jeho vášeň.

Cítil, jak se Jennifer chvěje, anebo se možná chvěl on sám, když se znovu seznamoval s každým centimetrem těla té nevinné dívky, kterou před mnoha lety sám zasvětil do tajů milování. Ukázala se jako bystrá žákyně a teď si uvědomil, že na jeho lekce nezapomněla. Když ho začala i ona laskat, nejprve váhavě a potom s něžnou zručností, nedokázal už dále ovládat svou potřebu, a byl nucen zaplatit vysokou cenu za všechno to sebeovládání, které mu vydrželo těch několik měsíců. Jejich spojení skončilo až příliš rychle, ale když ji objal a cítil její vlasy na své hrudi, uvědomil si, že jsou znovu muž a žena a že už se mezi ně nic a nikdo nemůže nikdy postavit.

Asi usnul, ale pak ho cosi vyrušilo. Otevřel oči a zjistil, že je v posteli sám. Nejdřív se vylekal, ale pak ji uviděl. Stála nahá u okna a její postava se rýsovala proti slabému světlu. Krásné bohaté vlasy jí spadaly přes celá záda.

„Jenny?“ zamumlal a na okamžik měl pocit, že ho neslyšela, ale potom promluvila.

„Promiň, Juliane. Vzbudila jsem tě?“

Vzal příkrývku a vstal z postele. Zabalil do příkrývky ji i sebe a přitiskl ji ke své hrudi. Rukama ji držel kolem štíhlého pasu.

„O čem jsi přemýšlela?“

Marně čekal na odpověď.

„Doufám, že nelituješ?“

Znovu bylo ticho a Julian si opřel tvář o její hlavu.

„No tak, Jenny, vždyť jsi po tom toužila stejně jako já.“

Nepokusila se to popřít.

„Pořád se ale ptám, jestli to bylo rozumné, Juliane,“ přiznala nakonec a cítila, jak se jeho tělo chvěje tichým, něžným smíchem.

„S tím přece rozum nemá co dělat, miláčku. Když se dva lidé milují, dokazují to různými způsoby. A ty mě přece miluješ, ne, Jenny?“

„Nikdy jsem tě nepřestala milovat, Juliane, přestože jsem se za ta léta tolikrát snažila přesvědčit, že je všechno jinak. Milovala jsem tě od té chvíle, co jsem tě poprvé spatřila.“

„Přál bych si, abych mohl říct totéž!“ Cítila jeho povzdechnutí ve svých vlasech. „Cítil jsem, že v tobě, nevinné a nezkažené dívce, jsem našel ideální osobu, z níž bych mohl vytvarovat svou markýzu... Možná to bylo špatné svědomí, co mi zabránilo podniknout jakékoliv kroky k ukončení našeho manželství,“ pokračoval po chvíli mlčení. „Upřímně nevím, jak to bylo. Ale vím, že od první chvíle, kdy jsem tě znovu spatřil, byl rozvod tím posledním, co bych si přál. A když jsem ti znemožnil, abys odsud odešla bez mého svolení, nebylo to z pomstychtivosti nebo z uražené pýchy, ale bylo to proto, že jsem se poprvé v životě zamiloval... zamiloval jsem se do své vlastní manželky.“

Uslyšel cosi, co znělo jako potlačený vzlyk.

„Ale jak je to možné, Juliane, po tom, co jsem udělala?“

„Prostě proto, že když jsem si konečně přiznal hloubku svého citu, minulost ztratila jakýkoliv význam. Naše manželství začíná nyní, Jenny. Je pro mě důležité naše budoucí štěstí, a ne naše minulé chyby. Jsou odpuštěny a zapomenuty.“

„Přeju si, abych i já si dokázala odpustit, Juliane,“ odpověděla a její hlas byl příkrý výčitkou k sobě samé. „Kdybych byla Geoffreyho milovala, dokázala bych to pochopit. Ale já jsem ho nikdy nemilovala, a proto je to, co jsem udělala, neodpustitelné. Proto nemohu zapomenout.“

Cítila, jak ji objal pevněji a podruhé ji zvedl a odnesl do postele.

„Udělám všechno pro to, abys na to zapomněla,

kdybych se měl snažit do konce života!“ slíbil, a když se podruhé pomilovali a on slyšel její vzdychání plné rozkoše, uspokojilo ho vědomí, že Jennifer alespoň v tuto chvíli nedlí duchem v minulosti.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Služebnictvo ihned vycítilo rozdíl v atmosféře, jaká panovala na Wroxham Hall, a jak plynuly týdny, štěstí, které vládlo v domě, se nijak nezmenšovalo.

Jednoho jasného a svěžího podzimního rána si Slocombe, který kráčet po chodbě, všiml své paní, jak sestupuje po schodech, a náhle si vzpomněl na ten den, kdy se nečekaně objevila na prahu domu na Berkley Square. Tehdy si myslel, že už věci nikdy nebudou jako dříve. Jak byl šťastný, že tato jeho předtucha byla správná!

„Dobré ráno, má lady. Je to výborné ráno na vyjížděku, pokud mohu soudit.“

„To máš naprostou pravdu, Slocombe. Zdá se mi, jako by to bylo včera, co jsme si užívali krásné letní počasí, a teď je najednou polovina října. Týdny tak rychle utíkají!“ Jennifer pohlédla směrem ke svatyni svého manžela. „Není jeho lordstvo náhodou v pracovně? Chtěla bych mu něco říct.“

„Ano, je tam, má lady, a myslím, že úplně sám.“ Julian, který seděl za stolem, vzhlédl, když se otevřely dveře, a při pohledu na osobu, která vstoupila, se mu na tváři objevil opět ten milý úsměv, který v poslední době tak často změkčoval pohled jeho šedých očí.

„Nemusím se ptát, jak chceš trávit dnešní ráno, má drahá,“ poznamenal, když uznale pohlédl na její lahvově zelený oděv.

Natáhl ruce a ona nepotřebovala dalšího pobízení a posadila se mu na klín.

„Ano, jedu do města. Chci koupit nějaké drobnosti.“

Na tváři se jí objevil smutný úsměv, když si vybavila jasnou vzpomínku.

„Samozřejmě, kdybych byla si schovala všechny mašle od těch starých šatů, které jsem objevila ve skříni toho dne, kdy jsem se sem vrátila, měla bych dost lemování na tucet kloboučků, a nemusela bych teď kupovat nové.“

Chvíli na něj tiše hleděla. „Proč sis nechal všechny moje staré šaty, Juliane? Proč jsi poručil, aby se v mém pokoji ničeho nedotýkali?“

Tentokrát se smutně pousmál on.

„To je obtížné vysvětlit. Zčásti to bylo myslím špatné svědomí. Nevěděl jsem, co se s tebou stalo. A možná jsem hluboko uvnitř tajně doufal, že se jednoho dne vrátíš. Pro mě to byl vždycky tvůj pokoj. Moji cestu nikdy nezkřížila žádná jiná žena, kterou bych tam chtěl usídlit.“

Něžně ji políbil, než se v myšlenkách vrátil k více světským záležitostem.

„Máš dost peněz na nakupování?“ zeptal se, ale ona se musela jen usmát.

V posledních týdnech si musela zvyknout na mnoho věcí, v neposlední řadě na to, že se svým manželem znovu sdílela lože. Ne že by snad něco namítala! Ne, na jednu věc si ale pořád nemohla znovu zvyknout – pravidelně dostávala kapesné, dost veliké na to, aby si mohla koupit, cokoli si přála.

„Samozřejmě. Rozmazluješ mě, Juliane. Opravdu mě rozmazluješ! Ne že bych si stěžovala, to tedy zase ne.“

Pohlédla na otevřený dopis na stole a okamžitě poznala rukopis jejich přítele.

„Další dopis od Thea! Píše tam, kdy se nás chystá znovu navštívit?“

„Chystá se přijet zítra a zůstane tu s námi asi dva týdny. Chce dohlédnout na změny, které dělá na Grange. Z jeho dopisu se zdá, že si najal celou armádu dělníků, aby provedli změny. Spěchá, aby byl dům připravený ještě před svatbou.“

Jennifer nedokázala potlačit nadšený výkřik. „Takže on ji požádal o ruku?“

„Ano, požádal, a slečna Carstairsová byla natolik rozumná, že bez váhání jeho nabídku přijala. A co víc, nevidí žádný důvod, proč by měli vyčkávat, a přeje si, aby se vzali hned, jak bude dům hotový. Taky doufá, že jí dovolíme, aby mohla uspořádat svatební snídani tady na Wroxham Park, kde se ona a Theo seznámili. Zdá se mi, že je to rozumná žena s romantickými sklony.“

„Jak milé! Už se na to moc těším!“ V tu chvíli se ale nečekaně zamračila. „Jenom doufám, že už nebudou dlouho otálet, protože jinak si nebudu moct vzít své nové modré šaty s pláštěm.“

„Pročpak?“ podivil se Julian.

„Protože se do nich už brzy nevejdou, tak proto.“ Když spatřila v jeho aristokratické tváři užaslý výraz, neodpustila si malé pošádlení. „Nevím, proč jsi tak překvapený. Vždyť je to už nějaký čas od našeho...ehm... usmíření.“

„Však já si nestěžuji!“ I on se škádlivě usmál. „Kdy děťátko přijde?“

„Pozdě na jaře. Myslím, že bychom měli Charlesovi společně povědět, že bude mít brzy bratříčka nebo sestřičku.“

Znovu nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Jsem sice zkušený muž, ale v těchto záležitostech se moc nevyznám.“

Po tomto přiznání se rozesmála.

„Ne, vzpomínám si, že ani tehdy ses v tom nevyznal. Zdá se, že historie má sklon se opakovat.“

„Ne když jsi u toho ty!“ opáčil žertovně. „Tentokrát se o tebe dobře postarám. A pro začátek ti zakážu tvoje vyjížd'ky na koni. Od teď budu Oriela projíždět já sám.“

Na okamžik to vypadalo, že Jennifer něco namítne, ale potom s nevolí souhlasila.

„Ale musíš slíbit, že na mého miláčka budeš hodný.“

„Samozřejmě že budu,“ znovu se něžně usmál. „Když slíbíš, že ty budeš hodná na mého miláčka.“ Uvolnil ji ze svého sevření. „Teď běž a převlékni se. Vezmu tě do města v kočáře. Stejně se tam chci setkat s pár lidmi.“

Později toho dopoledne dorazili do místního obchodního centra. Julian nechal svůj kočár v péči štolby u podniku Fox a Goose, a domluvil si s Jennifer za nějaký čas schůzku v hostinci.

Od svého návratu na Wroxham Park byla Jenny stálou zákaznicí v místních obchodech. Díky tomu byla známá mezi zdejšími obchodníky, kteří si jí velmi vážili. Paní Goodbodyová, majitelka galanterie, byla vždy potěšena, když ji viděla, protože markýza nikdy nevstoupila do jejího obchodu, aniž by něco koupila.

Zatímco Jennifer čekala, až jí nákup zabalí do úhledného balíčku, listovala starým číslem časopisu Lady's Journal. Náhlé zazvonění zvonku u dveří oznámilo příchod dalšího návštěvníka, ale ona se

neobtěžovala ohlédnout, aby viděla, kdo to je, dokud neuslyšela své jméno vyslovené šeptem. Otočila se a z tváře se jí vytratila všechna barva, když poznala štíhlého džentlmena, který stál ve dveřích.

„Geoffrey?“ Nemohla uvěřit, jak velice se změnil. Byl tak vyhublý a vyčerpaný a ve tváři pobledlý. Bylo těžké uvěřit, že mu ještě není ani dvacet osm let, protože vypadal přinejmenším jako muž středního věku.

„Já... já... nevěděla jsem, že ses vrátil z Itálie. Minulý týden jsem viděla tvoji sestru na našem večírku, ale vůbec nic mi neřekla.“

„Melissa neví, že jsem tady.“ Sundal si klobouk a odhalil vlasy, které byly nyní spíše šedé než zlaté. „Ubytoval jsem se ve zdejším hostinci.“

„V hostinci?“ zopakovala Jennifer a zmocnil se jí neklid, teď když se vzpomatovala z šoku, jak se Geoffrey změnil. Vrhla rychlý pohled k oknu. Kdyby je tu Julian viděl spolu... Proč se jenom Geoffrey vrátil právě teď... právě když všechno v jejím životě bylo dokonalé?

„Přemýšlel jsem, jak bych se s tebou mohl setkat. Chtěl jsem poslat vzkaz, ale teď už nemusím,“ řekl jí, jako kdyby si neuvědomoval, že je tím posledním, s kým se Jennifer chtěla setkat. „Chystal jsem se navštívit doktora Arnolda, když jsem tě uviděl vejít tady do obchodu.“

Přistoupil k ní a Jennifer by byla ucouvla, kdyby přímo za ní nestála pokladna.

„Musím s tebou mluvit, Jennifer. Je něco, co musíš vědět.“

Jennifer slyšela kroky paní Goodbodyové.

„Tady nemůžeme mluvit, Geoffrey. Kromě toho, Julian je také ve městě a já...“ Její hlas odezněl do prázdna.

„A ty nechceš, aby nás viděl spolu,“ dokončil za ni. „Ano, to chápu. Můžeme se sejít zítra? Můžeš přijít do hostince. Je to velmi důležité.“

„Tak dobře, přijdu zítra,“ souhlasila spěšně.

Tolik už chtěla být pryč z města, že neodkládala návrat do hostince, kde se měla sejít s Julianem, a na cestě do salonku se málem srazila s jedním hostem.

„Nebyl to náhodou jeden z Melissiných zaměstnanců?“ zeptala se, když se posadila ke stolu vedle markýze, který si dával domácí pivo.

„Ano, byl to její sluha. Mně je dost protivný, ale zdá se, že svou práci odvádí výborně.“

Julian na ni chvíli tiše hleděl, než jí nabídl občerstvení, které odmítla. Bohudík mu netrvalo dlouho, než dopil pivo, ale Jennifer si byla celou dobu vědoma jeho bystrých očí, které se na ni upíraly přes okraj džbánu.

Když vyšli ven, aby nastoupili do kočáru, neodpustila si pohled do ulice směrem, kde stál lékařův dům. Naštěstí po Geoffreym nebylo nikde ani stopy, ale ona cítila, že nebude klidná, dokud nebude město daleko za nimi.

Pak ji znovu začaly trápit pochybnosti a výčitky svědomí a jenom se divila, jak mohla se zítřejší schůzkou souhlasit. Ale vlastně, připomněla si, neměla moc na výběr. Nechtěla přece, aby posílal vzkazy do domu anebo, co hůř, aby se objevil u jejich prahu. Nedokázala si představit, co tak důležitého jí chce sdělit po všech těch letech. Jednou věcí si však byla jista. Nemůže se zítra vytratit a sejít se s ním tajně.

„Juliane, musím ti něco říct,“ řekla spěšně, než si to stačila rozmyslet. „Dneska jsem ve městě potkala Geoffreyho Wilburna. Vstoupil do obchodu paní Goodbodyové, když jsem tam nakupovala.“

Neodpověděl.

„Skoro jsem ho nepoznala.“

„Já také ne.“

Jennifer překvapením zalapala po dechu.

„Tys ho viděl také?“

„Ano, chystal jsem se přejít ulici, abych tě šel vyzvednout, když jsem si všiml, jak vstoupil do obchodu. Tak jsem se rozhodl počkat na tebe, jak jsme byli domluveni.“ Pohlédl jí do očí. „Děkuju, žeš mi o tom pověděla, Jenny.“

„Musím ti říct ještě víc, Juliane,“ odpověděla, vnitřně dojata respektem, který rozpoznala v jeho pohledu. „Požádal mč, abych se s ním zítra sešla v hostinci. Zdá se, že je tam ubytovaný.“

Julian se zamračil.

„Proč se nechce sejít na Wilburn Hall?“

„To nevím. Vím jenom, že Melisse o svém příjezdu neřekl.“

Chvíli bylo ticho a potom promluvil.

„Půjdeš tam?“

„Ve vsí upřímnosti musím přiznat, že se mi vůbec nechce, ale myslím, že musím. Musím se ho totiž na něco zeptat.“

Znovu odtrhl pohled od cesty a pohlédl na ni.

„Potom samozřejmě musíš jít.“

„Půjdeš se mnou, Juliane?“

„Ne.“ Nebylo pochyb, že to je jeho konečné rozhodnutí. „Věřím ti, Jenny. Věřím ti naprosto. Ale nevěřím Geoffreymu Wilburnovi. Proto ti dám jednu podmínku, než ti dovolím se s ním sejít... Nebud' s ním osamotě.“

„Samozřejmě. Udělám, jak říkáš, ale ani na chvíli nevěřím, že by mi Geoffrey chtěl nějak ublížit.“

„Jednou už to udělal.“ Viděl, jak zmateně nakrčila čelo. „To tě nikdy nenapadlo, proč si nevzpomínáš na nic z toho, co se stalo v tom stavení tehdy před lety? To tě nikdy nenapadlo, že ses mu možná nevzdala dobrovolně?“

Podle jejího ohromeného výrazu bylo naprosto jasné, že ji to nikdy nenapadlo.

„Myslíš, že mě Geoffrey znásilnil? Ne, Juliane. Tomu nemůžu uvěřit.“

„Podle toho, jak si ho pamatuji, se to zdá, připouštím, velmi nepravděpodobné. Nicméně nechci, aby ses dostala do situace, kdy bys nemohla zavolat o pomoc, kdyby to bylo potřeba.“

„Dobře, Juliane. Udělám to, jak říkáš.“

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Dalšího rána stál Julian ve své pracovně a díval se z okna na lehký cestovní kočár, který vezl Jennifer do města. Trápily ho zlé obavy, ale nedal nic najevo. Pochopitelně nebyl nadšený, že Jennifer jede na tu schůzku. Kdyby však nesouhlasil, mohla by si to vyložit tak, že jeho důvěra k ní není naprostá. A co hůř, mohla by tak ztratit možnost přenést se konečně přes minulost.

Byl přesvědčený, že ji v posledních dnech už netrápily výčitky tak často. A Bůh ví, že on sám se jí snažil všemi prostředky dát najevo, že jí v žádném případě nedává vinu za jejich dlouhé odloučení. Nicméně ji více než jednou viděl, jak nepřítomně hledí z okna a její krásné oči jsou potemnělé smutkem a lítostí. Věděl, že si nezaslouží takové útrpné chvíle, když nebyly tak časté, a pokud jim setkání s Wilburnem mohlo odpomoci, Julian neměl v úmyslu stát jí v cestě.

Jeho úvahy přerušil Slocombe, který vstoupil do místnosti s korespondencí vyzvednutou ze schránky toho rána. Obvyčně by Julian nechal na svém výkonném sekretáři, aby dopisy roztřídil, ale tentokrát se rozhodl, že si s nimi poradí sám. Byl se svou prací téměř u konce, když uslyšel z chodby veselý hlas, a za okamžik se ve dveřích objevil jeho přítel pan Dent. Celý zářil.

„Theo, můj milý příteli! Pojd' dál, pojd' dál!“ Julian vstal od stolu a potřásl návštěvníkovi srdečně rukou. „Nečekal jsem, že dnes přijedeš tak brzy.“

„Vyrazil jsem dnes časně, ani jsem ještě pořádně nesnídal.“

Julian nalil dvě sklenky burgundského a jednu podal svému příteli, než se posadil do křesla naproti krbu.

„Dovol, abych byl prvním v tomto domě, kdo ti pogruluje k tvým zásnubám. Už máte vybrané datum?“

„Pokud bude dům v dobrém stavu, pak doufám, že počátkem příštího měsíce. Jasnější představu budu mít zítra, až se tam zajedu podívat.“ Jeho dobráckou tvář zkalil mírně nejistý pohled. „Juliane, pokud ti není vhod, abychom tady pořádali naši slavnost, řekni to

upřímně. Byl to Serenin nápad a asi víš, jak to chodí, když ženy dostanou nějaký romantický nápad.“

„Můj milý Theo, bude nám potěšením. Nemohli jsem se zúčastnit svatby Patricka a Mary, hlavně proto, že se uskutečnila tak brzy po jejich návratu do Irska. Jsme však pevně rozhodnutí, že je příští rok pojedeme navštívit.“

Theovi se znatelně ulevilo.

„Děkuji, Juliane. Ani já, ani Serena netoužíme po velké události v Londýně. Chceme pozvat jen rodinu a pár přátel, chápeš.“

„To nebude žádný problém. Máme tady spoustu místa. Jenny se už moc těší a klade vám na srdce, abyste příliš neotáleli.“

Theodore se rozesmál.

„Už se nemůže dočkat, až mě uvidí pod čepcem, co?“

„To je možné, ale není to ten hlavní důvod. Coby typickou ženu ji více zajímá její oblečení.“ Na jeho tváři se objevil znatelně pyšný úsměv. „Nejsi totiž, můj milý Theo, jediný, kdo si zaslouží gratulaci. Budu už podruhé otcem.“

Chvíli trvalo, než Theodore strávil informací, kterou se právě dozvěděl, a jeho baculatá tvář se celá rozzářila. „Jémine! To je mi ale novina! To mám ale radost! Takže je mezi vámi dvěma už všechno, jak má být?“

„Skoro, ale ne úplně. Doufám ovšem pevně, že dnes večer už bude všechno v naprostém pořádku.“ Markýzův ustaraný povzdech byl zřetelně slyšet. „Jenny se nedokázala ještě vypořádat s minulostí tak jako já, a proto se dnes setká s Geoffreyem Wilburnem.“

Theodore byl ohromen a bylo to vidět.

„Geoffrey Wilburn se vrátil? A... a ty necháš Jenny, aby se s ním setkala?“

„Mám v ni naprostou důvěru,“ řekl Julian tím svým starým známým povýšeným tónem. „Wilburn nepředstavuje žádnou hrozbu, to tě ujistí. Nikdy nepředstavoval hrozbu, až na...“

Theodore si všiml jeho ustaraného pohledu a v duchu se káral za svou bezmyšlenkovitou poznámku.

„Samozřejmě že nemusíš mít žádné obavy. A kromě toho tam bude paní Roystonová, ne?“

„Ne. Jennifer se setká s Geoffreyem ve městě.“

„Ach tak...“ Theodore si lokl vynikajícího vína a na něco si vzpomněl. „Jistě bude všechno v pořádku. Myslím, že jsem dnes na cestě potkal kočár paní Roystonové. Mířila do města.“

Podle toho, jak se markýz náhle zamračil, bylo zřejmé, že tato poznámka neměla onen uklidňující účinek, jaký měla mít.

„Tys potkal Melissin kočár? Jsi si jistý, že uvnitř seděla Melissa?“

„To si nevzpomínám. Nedíval jsem se tak pozorně,“ přiznal Theodore a divil se, proč je jeho přítel náhle tak ustaraný. „Navíc ten kočár jel závratnou rychlostí. Ale myslím, že to byla ona.“

Zalpal po dechu překvapením, když viděl, jak markýz vyskočil a zamířil ke dveřím.

„K čertu, Wroxhame! Co to vyvádíš?“

„Vždy jsem Geoffreyho považoval za slabého a ubohého člověka. Jeho sestra je však zcela jiný případ.“ Julian si okamžitě nechal přinést čepici a jezdecký plášť a zamířil ven, s Theodorem v patách. „Jedu do města. Můžeš jet se mnou, pokud chceš.“

„Samozřejmě pojedu s tebou, jestli se domníváš, že je Jennifer v nebezpečí,“ odpověděl a nečinilo mu potíží držet krok se spěchajícím markýzem.

Vyšli na nádvoří.

„Máš pro mě nějakého vhodného koně?“

„Můžeš si vzít mého šedého.“

„Výborně. Ten mě jistě unese. Ale na kterém pojeděš ty?“

„Jenny!“ zavolal lord, jakmile vstoupili do stájí. Chlapec okamžitě vyběhl ven. „Osedlej mi okamžitě Oriela!“

Ve chvíli, kdy Jennifer vstoupila do hostince, začínaly ji trápit obavy. Služebná ji zavedla ke schodům, které vedly do soukromého salonu.

„Mohu vám něco přinést?“ zeptala se služebná Geoffreyho, který vstal od stolu, kde seděl už celou hodinu a nepřítomně sledoval otevřeným oknem dění na ulici.

Viděl, jak u hostince zastavil Wroxhamův kočár, a všiml si, že jeho někdejší přítelkyně markýza nevypadá vůbec šťastně, že sem přijela. Pokusil se to nějak napravit.

„Dala by sis něco k pití, Jenny? Možná sklenku vína?“ Musel se pousmát, když odmítla. „Ano, možná je od tebe moudré, že si nedáš. Pít víno se členem mé rodiny může být někdy poněkud nebezpečný podnik.“ Při těchto slovech se zamračila, ale ponechala to bez poznámky. Pootevřela dveře, které za sebou zavřela služebná, která právě odešla.

„Slíbila jsem Julianovi, že se vrátím včas k obědu. Přístupme tedy rovnou k tomu, cos mi chtěl říci.“ Chvilí na ni tiše hleděl a výraz v jeho světle modrých očích byl zasněný a mdlý.

„Nevzpomínám si, že bys kdy byla takto přímá. Změnila ses, Jenny.“

A ty také, pomyslela si Jennifer při pohledu na jeho vrásčitou tvář, která ztratila veškerou krásu mládí, na niž si vzpomínala. Byl jen stínem svého někdejšího já. Vypadal tak zemdleně a znaveně, že raději přijala židli, kterou jí nabídl, ze strachu, že ani on sám by se neposadil, pokud by zůstala vestoje. Zdálo se jí, že není schopen ani pevně stát na nohou, natož aby ji fyzicky napadl. Julianovy obavy tedy jistě byly neopodstatněné.

„Jste spolu s Wroxhamem šťastní, Jenny?“ zeptal se poté, co použil kapesník, na kterém byly stopy krve, a teprve v tu chvíli si Jenny uvědomila, jak vážně je nemocný.

„Ano, jsme šťastní, Geoffrey... velmi šťastní.“ „To jsem rád... skutečně. Tím lépe, že jsem sem přijel. Jakmile jsem se dozvěděl, že ses vrátila, věděl jsem, že se s tebou musím setkat, abych tě varoval.“

„Varoval mě...? Před čím?“

„Před Melissou.“ Viděl, jak se na její krásné tváři objevil nevěřící výraz. „Ty skutečně nic netušíš, Jenny, že? Vypadáš stejně jako toho odpoledne, když ses probudila v tom stavení u lesa.“

Jeho smích se náhle změnil v záchvat kašle a chvíli trvalo, než byl znovu schopen slova.

„To víno, které jsem ti tehdy nabídl, bylo otrávené. Otrávil ho moje milovaná nevlastní sestra, aby přivodila tvoji zhoubu a získala to, po čem toužila nejvíc na světě. Ale to je vše, co jsem udělal, jakkoliv to bylo zavrženíhodné. A pokud to pro tebe bude nějaká útěcha, od té doby neuplynul jediný den, abych nelitoval své slabosti, že jsem s Melissiným ohavným plánem souhlasil.“

„Ale proč, Geoffrey?“ Jennifer dělalo potíže porozumět tomu, co slyšela, a začínala pochybovat o schopnostech své vlastní intuice. „To mě Melissa tolik nenávidí? To je opravdu zamilovaná do Juliana?“

Naštěstí už tentokrát jeho smích nezpůsobil záchvat kašle. „Láska je něco, co je milé Melisse naprosto cizí. Ne, nemiluje Wroxhama a myslím, že ho ani nikdy nemilovala. Ale vždy snila o tom, že se stane jeho manželkou. Melissa touží po společenském postavení.“ Pokrčil hubenými rameny. „Je to vcelku pochopitelné, když vezmeme v úvahu stigma, s nímž prožila celý život. Většina lidí bezpochyby už zapomněla, že první paní Wilburnová byla pouhou dcerou lékárníka. Ale Melissa na to nikdy nezapomněla. Také velmi nenáviděla mou matku,“ pokračoval. „Hlavně proto, že druhá paní Wilburnová byla urozená. Proto Melissa tolik let žila se svou tetou, a právě u ní se naučila míchat lektvary, což jí v budoucnu bylo k velkému užitku.“

„Dobrý bože!“ zvolala Jennifer, která si náhle uvědomila, jak o vlásek unikla zkáze tehdy, když navštívila Melissu na Wilburn Hall. Kdyby byla vypila celou sklenku vína, už by možná nebyla mezi živými.

„Melissa byla nucena provdat se za Roystona,“ pokračoval Geoffrey a Jennifer pozorně naslouchala. „Musela si ho buď vzít, anebo se vzdát rodinného sídla, aby splatila dluhy, které jí zanechal otec. Tehdy věděla, že není žádná šance, aby se jí podařilo získat nabídku k sňatku od Wroxhama. Byl jen o pár let starší než ona a na manželství ještě zdaleka nebyl připraven. A moje drahá sestra je, když nic jiného, alespoň realista. Také je velmi vychytralá a napadlo ji, že pozice vdovy by jí velmi slušela.“

Jennifer se pokusila potlačit zděšený výkřik.

„Chceš mi snad říct, že pan Royston nezemřel přirozenou smrtí?“

„Já osobně jsem o tom byl vždycky přesvědčen. Dokázat to však nemohu.“ Pokrčil rameny na znamení lhostejnosti. „Byla pořád mladá a Wroxhamovi bylo jen dvacet tři. Všechno, co potřebovala, bylo trochu času a muž, jehož si vyhlédla, se mohl stát jejím manželem. V to tedy alespoň doufala. Čas pro Melissu neznamenal vůbec nic. Ale přepočítala se a čekala příliš dlouho se svým pokusem

markýze získat. Jednoho jarního rána markýz opustil Wroxham Park a o pár týdnů později se vrátil s krásnou mladou ženou.“

Jennifer jen žasla nad tím, jak mohla být tak naivní.

„A od té chvíle tvá sestra plánovala, že mě zničí.“

Poprvé se zdálo, že se jí bojí pohlédnout do očí.

„Ano, s mou pomocí. Sama by nikdy neměla šanci, Jenny. Ale chci, abys věděla, že moje přátelství s tebou bylo upřímné. Naneštěstí má touha po nezávislosti byla silnější. Nabídla mi peníze na život v Itálii, když jí pomohu... A Bůh mi odpusť, já jsem souhlasil!“ Odmíchl se.

„Bylo jednoduché zjistit si, kdy se Julian chystá vrátit z Londýna. Ve tvé naivitě jsi nám odhalila vše, co jsme potřebovali vědět. Pozval jsem tě na vyjížďku. Měl jsem v úmyslu tě nějak dostat do stavení u lesa, a když začalo pršet, měl jsem vynikající výmluvu. Potom jsem ti nalil sklenku vína, a pak ještě jednu, a pak jsem tě odnesl do postele a čekal jsem na Melissu. Když tě svlékala, čekal jsem venku.“ Jeho rty zkrivil úsměv. Bylo vidět, jak odporný je sám sobě. „Alespoň tolik slušnosti jsem měl. Všechno, co jsem pak měl udělat, bylo počkat, až se Melissa vrátí s Wroxhamem, a vklouznout k tobě do postele.“

„A pád nevěrné markýzy byl zajištěn,“ promluvila Jennifer a nechápala, jak je možné, že neuhodla pravdu už dávno.

„Ano... až na to, že tvé zmizení bylo něco, s čím moje mazaná sestra nepočítala. Očekávala, že se Julian nechá rozvést. Věděla, že to bude trvat léta, ale byla připravená čekat, protože, jak jsem už řekl, čas pro Melissu nic neznamena. Mně už na druhou stranu příliš mnoho času nezbyvá. Proto jsem se rozhodl, že tě musím přijet varovat, jakmile jsem se od návštěvníků z Anglie dozvěděl, že ses vrátila. Ona se nikdy nevzdá, Jenny. Dokud bude mít pocit, že má sebemenší šanci získat titul, který nyní patří tobě, nikdy se nevzdá.“

„Jak dobře mě znáš, můj milý bratříčku... Ale tvoje varování přišlo trochu pozdě.“

Jennifer byla tak překvapena Melissiným náhlým příchodem, že nedokázala nic víc než vstát ze židle. Matně si všimla, že Geoffrey také vstal, ale nepokusila se na něj pohlédnout, protože její pozornost byla zcela zaměřena na nenávislý pohled v Melissiných tmavých

očích. Pohled, který byl tak nebezpečný jako smrtící zbraň, kterou držela v pravé ruce.

Geoffrey obešel stůl.

„Jennifer všechno ví. Je po všem, Melisso.“

„Pro tebe je po všem, můj drahý bratříčku,“ odvětila břitce. „Neodpouštím, když mě někdo podvede.“

Pokud ho její výhrůžka vyděsila, na jeho hlase to rozhodně nebylo znát.

„A co máš v úmyslu udělat... to nás chceš oba zabít?“ zvolal posměšně. „To ti přece nikdy nemůže projít.“

Usmála se ještě více svými plnými rty.

„Ale ano, myslím, že mi to projde. Na rozdíl od tebe jsem v těchto končinách velmi vážená, bratříčku. Lidé budou věřit příběhu, který jim povím, a můj sluha mi vše ochotně potvrdí. Potvrdí, že jsem o tvém návratu nevěděla, dokud mi o tom dnes ráno on sám neřekl, a že jsem rychle zamířila do města, plna obav, co bys mohl provést. Řeknu všem, že můj bratr v záchvatu žárlivosti zavraždil ženu, kterou vždy miloval, když se dozvěděl o jejím usmíření s jejím manželem, a já jsem se vrátila právě včas, abych viděla, jak ukončil i on svůj vlastní život. Takže vidíš, drahý bratříčku, že jsem pomyslela na všechno. Chtělo to jen trochu prohledat dům a najít ty tvoje dvě staré soubojové pistole.“

Jennifer, která si všimla, jak se Geoffrey blíží k Melisse, sledovala, jak Melissa zvedla ruku se zbraní a pečlivě zamířila. Než dokázala vykřiknout, aby přivolala pomoc, ozvala se ohlušující rána a Geoffrey, který se vrhl kulce do cesty, padl na zem. V dalším okamžiku se dveře rozlétly dokořán a v místnosti se objevil Julian, který vytrhl druhou pistoli Melisse z ruky.

Byl to nerovný boj. Julian měl zbraň okamžitě ve své kapse a hleděl na Melissu tak tvrdým a nelítostným pohledem, jakým ona před chvílí hleděla na Jennifer a svého bratra.

Melissa sice byla nemilosrdná, ale nebyla rozhodně hloupá. Julianův pohrdavý výraz dokazoval, že toho slyšel dost, aby ji odsoudil. Snad poprvé v životě se v jejích očích objevil strach, když před ním couvala a mumlala cosi nesrozumitelného. Vrhla rychlý pohled k otevřenému oknu. Místností se rozezněl hysterický smích, a

než ji Julian stačil zadržel, vrhla se na ulici pod kola jedoucího valníku.

Ze zdola se ozvaly ženské výkřiky spolu s vyděšeným ržáním koní. Jennifer se na rozdíl od Juliana, který pospíchal k oknu, zaměřila na postavu ležící na zemi. Klekla si a jemně vzala Geoffreyho hlavu na klín.

„Juliane, rychle, zavolej doktora,“ zvolala, ale Geoffrey, jemuž se podařilo slabě pohnout rukou, zadržel markýze v jeho postupu ke dveřím.

„Ne,“ zašeptal. „Melissa měla pravdu. Pro mě už je příliš pozdě. Takhle to bude lepší.“

Když Julian viděl krev prýstící z rány na hrudi, bylo mu jasné, že by doktor nepomohl. Měl všechny důvody nenávidět muže, který tady ležel, a přesto k němu nyní necítil žádné nepřátelství. Geoffrey vynahradil svůj špatný skutek víc než dost tím, že dnes zachránil Jennifer život.

„Wroxhame, nikdy jsem se jí ani nedotkl,“ zašeptal sotva slyšitelně. „Chci, abys to věděl. Vždycky byla jen tvoje. Přísahám, že jsem se jí toho dne ani prstem nedotkl.“

„Já vím,“ odpověděl Julian jemně a jen doufal, že Geoffrey jeho slova slyšel, ještě než se z jeho světle modrých očí vytratil život.

Sklonil se a jemně položil Geoffreyho hlavu na zem, než pomohl Jennifer vstát. Byla pochopitelně celá bledá, ale naštěstí neprojevovala žádné další známky strádání. Jeho jediným úkolem nyní bylo odvést ji od této tragické scény a na pomoc mu přišel pan Dent, který si prorazil cestu houfem zaměstnanců hostince a vstoupil do místnosti.

„Theo, vyříd' to tady prosím, zatímco já vezmu Jennifer dolů.“

Markýz se v posledních měsících sice změnil, ale ne natolik, aby si nedokázal zjednat respekt, když bylo potřeba. Jedinou ráznou větou rozehnal služebnictvo a krátkým rozhovorem s hostinskou zajistil, aby o jeho manželku bylo postaráno, dokud se nevrátí.

Po krátkém rozhovoru s Theodorem zorganizoval odstranění mrtvých těl a potom se vrátil k osobě, na níž mu záleželo nejvíc, aby ji našel v soukromém pokoji, který patřil hostinské. Jennifer mu vypověděla vše, co se stalo před jeho příchodem do hostince.

„Mělo mě to napadnout hned,“ řekl jemně, když se vše dozvěděl. „Jakmile jsem uvěřil, že si z onoho odpoledne skutečně na nic nevzpomínáš, měl jsem už jakési podezření. Moje podezření však bylo zaměřeno na zcela špatnou osobu. Teprve po té nehodě, která se ti stala před několika týdny, mě napadlo, jestli se za všemi těmi neblahými událostmi neskrývá Melissa. Jakmile jsem se tedy dozvěděl, že dnes ráno jela do města, neváhal jsem, a vydal jsem se sem sám.“

Jemně jí pomohl vstát.

„Pojď,“ vyzval ji. „Později se ještě budu muset vrátit do města, ale chci, abys už byla co nejrychleji v bezpečí domova.“

Ochránil ji před pohledem na krvavé skvrny na ulici, kam se zřítíla Melissa, a dovedl ji ke kočáru, který pro ně byl připravený za hostincem. K jejich uším dolehlo známé zaržání a Julian poručil štolbovi, který měl co dělat, aby udržel uzdu, ať divokého černého hřebce pustí. Oriel se rozběhl a přivítal Jennifer svým nezaměnitelným způsobem.

„Takže tys mě přijel zachránit spolu s mým zlatíčkem?“

„Ano, a díky bohu, že jsem to udělal. Kdybych dorazil třeba jen o minutu později, bylo by už příliš pozdě. Myslím, že to věděl. Přinesl mě sem rychlostí větru.“ Julian nevěřícně zavrtěl hlavou a pohladil hřebce po černé hřívě. „Nikdy jsem neměl žádného konkurenta, pokud jde o tvou lásku, kromě jediného. A proti tomu vůbec nic nenamítám.“

Poté, co přivedli Oriela ke kočáru, Julian vzal Jennifer za ruku.

„Pojed'me domů.“

Třebaže byla stále otřesena to hroznou událostí, Jennifer se podařilo vykouzlit slabý úsměv.

„Byly časy, kdy jsem nevěřila, že ještě někdy budu hledět na Wroxham Park jako na svůj domov... ale teď tomu věřím, moje lásko. Ano, vezmi mě domů.“